

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DARK VERSE
BOOK FOUR

LOS FORTIS TIMES

DAILY NEWS

RAMPANT KILLING SPREE IN THE STREETS

The city has witnessed the most intense wave of murders in the last two months. While Los Fortis has always had a violent history, this rampant spree is unlike any recorded. Over the past few weeks, more are reported than in previous years. Some have no alleged motive. Others are linked to a single

THE FINISHER

R U N Y X

DİĞER

Karanlık Ayet Kitap 4

RUNYX

Sonlandırıcı

Karanlık Ayet

#4 RuNyx

Telif Hakkı © 2022 RuNyx

runyxwrites.com tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü fotoğraf dahil olmak üzere herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya yeniden satılamaz,

Eleştirel incelemelerde ve diğer bazı yayınlarda yer alan kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemlerle veya herhangi bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

telif hakkı yasasının izin verdiği ticari olmayan kullanımlar.

Bu kopya sadece sizin kullanımınız için lisanslanmıştır. Eğer isterseniz Bu kitabı başka biriyle paylaşmak istiyorsanız, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Lütfen yazarın emeğine saygı gösterin.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik

tamamen tesadüfidir. Kapak

Tasarımı Nelly R.

Sorularınız/bilgileriniz için lütfen
runyxwrites@gmail.com adresine
yönlendiriniz.

İçindekiler

[İthaf Yazarın](#)

[Notu Kitap](#)

[Oynatma Listesi](#)

[1. Önsöz](#)

[2. On Sekiz Yıl Önce](#)

[3. Bölüm 1](#)

[4. Bölüm 2](#)

[5. Bölüm 3](#)

[6. Bölüm 4](#)

[7. Bölüm 5](#)

[8. Bölüm 6](#)

[9. Bölüm 7](#)

[10. Bölüm 8](#)

- [11. Bölüm 9](#)
- [12. Bölüm 10](#)
- [13. Bölüm 11](#)
- [14. Bölüm 12](#)
- [15. Bölüm 13](#)
- [16. Bölüm 14](#)
- [17. Bölüm 15](#)
- [18. Bölüm 16](#)
- [19. Bölüm 17](#)
- [20. Bölüm 18](#)
- [21. Bölüm 19](#)
- [22. Bölüm 20](#)
- [23. Bölüm 21](#)
- [24. Bölüm 22](#)
- [25. Bölüm 23](#)
- [26. Bölüm 24](#)
- [27. Bölüm 25](#)
- [28. Bölüm 26](#)
- [29. Bölüm 27](#)
- [30. Bölüm 28](#)
- [31. Bölüm 29](#)

[32. Bölüm 30](#)

[33. Bölüm 31](#)

[34. Önsöz Bonus](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Ayrıca Yazan:](#)

[RuNyx Yazar](#)

[Hakkında](#)

*Battaniyesini bir koza haline getirip yatağından hiç
çıkma istemeyen herkese. Bu sizin için.
Grinin ötesinde bir gökkuşağı var. Sadece bulutların dağılmasını
bekleyin.*

Yazarın Notu

BU, Karanlık Ayet serisinin DÖRDÜNCÜ kitabıdır. Kitap yeni bir çifti ele alsa da, önceki kitaplarda yer alan karakterler ve olaylar bu kitaptaki olay örgüsünü büyük ölçüde etkilemektedir. En iyi okuma deneyimi için serinin sırayla (Yırtıcı, Azrail, İmparator) okunması tavsiye edilir. Bu bağımsız bir kitap DEĞİLDİR.

Lütfen bu kitabın mutlu bir sonla bittiğini ve bir sonla bitmediğini unutmayın. Bunun nedeni zaman çizelgesidir. Alpha ve Zephyr'in büyük sonsözü serinin son kitabından sonraya denk geliyor ve bu nedenle seri tamamlandıktan sonra yayınlanacak bir novellada yer alacak.

Eğer önceki kitapları okuduysanız, bu kitap daha karanlık olacaktır.

Bu kitap sadece 18 yaşından büyükler için önerilen grafik şiddet, küfürlü dil ve cinsel içerik içerir.

Ayrıca karanlık temalarla ilgili birkaç tetikleyici uyarı listelemek istiyorum. Bu kitapta karakter ölümü, cinayet, kundaklama, işkence, seks işçiliği, depresif dönemler, travma sonrası stres bozukluğu, insan kaçakçılığı ve insan köleliğinden bahsedilmesi, reşit olmayan birine karşı şiddetten bahsedilmesi, yetişkinlere ve reşit olmayanlara cinsel saldırıdan bahsedilmesi, yasadışı köpek dövüşlerinden bahsedilmesi gibi sahneler bulunmaktadır.

Bunlardan herhangi birini okumak ruh sağlığınıza herhangi bir şekilde zarar veriyorsa, sizi içtenlikle duraklamaya çağırıyorum.

Kitaba devam ederseniz, umarım yolculuktan keyif alırsınız. Teşekkür ederim.

KİTAP OYUNLARI

Yara İzleri - Boy

Epic Yara İzleri

- Tove Lo Yara

İzleri - I Prevail

Believer - Imagine Dragons

Benim Ol - Ofenbach

Bad Things - Jace Everett

Friction - Imagine Dragons

Fisherman - The Peach Kings

Beat the Devil's Tattoo - Black Rebel Motorcycle

Club Looking At Me - Sabrina Carpenter

Glowing in the Dark - The Girl and The Dreamcatcher

High - Whethan ft. Dua Lipa

I Love Rock N Roll - Joan Jett & The Blackhearts

Teeth - 5 Seconds of Summer

Bom Bidi Bom - Nick Jons ft. Nicki Minaj

My Oh My - Camila Cabello

Glow - Ella Henderson
Capital Letters - Hailee Steinfeld
Aşk Bir Kaltaktır - İki Ayak
Give 'em Hell - Everybody Loves an Outlaw
On My Way - Alan Walker
Push - Royal Deluxe
Pray For Me - The Weeknd ft. Kendrick Lamar
Pray - JRY ft. RuthAnne
Rockabye - Clean Bandit ft. Sean Paul
Skin to Bone - Linkin Park
Soldier - Samantha Jade
The Wolf - The Spencer Lee Band
Making Love on the Mountain - The Woodlands
Side to Side - Ariana Grande
[Spotify'da Tam Oynatma](#)
[Listesi](#)

PROLOGUE

O HAFTA ÜÇÜNCÜ CİNAYETİYDİ.

Yıllar boyunca toplamda ellinci kez. Bu seferki özeldi, daha sonra kutlayacağı bir şeydi.

Kadının cesedi pis ara sokakta parçalanmış halde yatıyordu, topukları yamuk, ruju lekeli, gözleri boştu.

Onların gözlerindeki o bakışı, asla uçamayacakları açık bir gökyüzüne bakmalarını seviyordu çünkü son anlarında o onların tanrısıydı. Ona *Fortis Finisher derlerdi*. O Ölüm Lordu'nu tercih ederdi ama kimse ona böyle demezdi. Bir gün tüm cinayetler ona bağlandığında ve yozlaşmış polisler uyumayı bıraktığında öyle diyeceklerdi.

Duman, binaların arasındaki çatlaktan dallar halinde dışarı sızıyor, bir yerde bir ampul titriyordu ve kasap? Bıçağını kadının eteğinin yırtık bir kısmına sildi, beyaz kumaşa bulaşan kanı diğerlerinin yanına saklayacağı bir hatıra olarak sakladı. Hâlâ avın, kovalamacanın, kızın çıplak bedeninin tadını çıkarıyordu. Gelen yağmur tüm kanıtları silip süpürecek, polislerin umurunda bile olmayacaktı.

Bir fahiŖe daha kayboldu ve Ŗehrin sahibi olan tek adam bu suçtan dolayı suçlanacaktı.

Ve kasap, o zaman tüm Ŗehrin tanrısı olacaktı.

Mkemmek bir plandı.

Sokağın sonundaki glgelerdeki bir hareket onu hareketsiz bıraktı. Gözlerini kısarak yoğun havayı neyin değıştirdiğini görmeye çalıştı ve duvara yaslanmış bir siluet gördü. Son iki haftadır her cinayette gördüğü siluetin aynısıydı bu.

Sessizliğı bir ses deldi. Bir akmak aktı. Bir alev, sönmeden önce zar zor bir el gösterdi.

Aynısından.

Korku aşına olduğı bir duygu değıldi ama karanlıktaki silueti izlerken, umursamadan, kıpırdamadan, onu gözlemlerken, iki hafta boyunca onu takip ederken, tüyleri diken diken oldu.

Hayır, efsane olamaz.

Bunu her seferinde kendi kendine söylerdi. Birçokları için bir efsane, hikyesini anlatmak için hiç yaşamamış bazıları için bir gerçek, yeraltı dünyasının derinliklerindeki herkesin dikkatli olması gerektiğini bildiğı bir isim. Bu o muydu? Hayır, olamaz. Adam gerçek değıldi. Muhtemelen her Ŗeyi görmüş ve ortaya çıkmaya korkan evsiz bir adamdı, hatta belki de gizli bir polisti. Başka bir Ŗey değıldi.

"Seni kesip açmadan önce kaybol," diye seslendi kasap, sesinde hissettiğı titremenin olmamasından memnundu.

Ses yok. Hareket yok. Onu sessizce izleyen gözlerden başka bir Ŗey yok.

Bu onu korkuttu, iğdiş etti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Elliden fazla kadına dehşet samış ve öldürmüş olan o, lanet olası bir yeraltı efsanesi yüzünden glgelerdeki bir silueti izlerken korku hissediyordu.

Gecenin bu saatinde şehrin çok uzaklarında bir yerlerde siren sesleri duyuluyordu. Sokağın aşağısındaki bir gece kulübünün kapısı açılıp kapanırken müzik sesi yükseliyordu.

Ve sadece kendi nefes alışını duydu, korktuğu için öfkeliydi, avlandığını hissettiği için öfkeliydi.

Bir adım geri çekildi.

Siluet hareket etmedi, sadece onu izlemeye devam etti.

Sadece korkmuş evsiz bir adam, hepsi bu.

Bıçağını cebine koydu ve ara sokaktan geri geri çıktı, kimsenin onu görüp görmediğini yavaşça kontrol etti ve olay yerinden koşarak uzaklaşmaya başladı. Ama sokağı dönmeden hemen önce, paranoyakça, her zaman yaptığı gibi sokağın ağzına baktı.

Ve her seferinde olduğu gibi, koyu renk giysili bir adam gölgelerin arasında durmuş, duvara yaslanmış, çakmağıyla oynuyor ve onun bir korkak gibi gecenin içine doğru kaçışını izliyordu.

Kendisinden daha büyük bir canavar olan Gölge Adam gerçektir.

BÖLÜM I
KABUK

*

**"Aşk gözlerle değil, akılla bakar, Ve bu yüzden
kanatlı aşk tanrısı kördür."**

-William Shakespeare

SEKİZ YIL ÖNCE

Zephyr, 10

KIRIK KEMİKLER ACITIYOR.

Zephyr genel hastane odasında tek başına kıpırdamadan yatmak için mücadele etti. İyi kalpli hemşire annesi ve babasının onu geride bırakmasına neden olmuştu. Sabah geri geleceklerine söz vermişlerdi ama yeni kız kardeşi Zenith'e bakmak için eve gitmeleri gerekiyordu. Zephyr ona Zen derdi. Beş yaşındaydı, çok güzel ve sessizdi ama Zephyr ile oynamayı çok seviyordu ve Zephyr de onu çok seviyordu. Eve gitmek istiyordu.

Burnunu çekti ve eliyle burnunu sildi. Hava soğuktu ve yanları ağrıyordu.

"Senin gibi güzel bir kız neden ağlıyor?"

Karşısındaki yataktan gelen yaşlı kadının sesi Zephyr'in kırmızı gözlerini kaldırıp bakmasına neden oldu. Hemşire ailesine hastanenin çocuk bölümünde hiç yatak olmadığını söylemişti. Bu yüzden onu iki geceliğine yaşlı bir kadının yanına yatırmıştı. Gerçekten zayıf ve hasta görünüyordu.

"Ben-" diye hıçkırdı Zephyr "- eve gitmek istiyorum."

"Olacaksın tatlım," diye gülümsedi kadın ona. Annesi yaşlarında, belki biraz daha yaşlı görünüyordu. "Ailen yarın seni alacak."

Zephyr başını salladı. Evet, sadece iki gece kalması gerekiyordu. "Ailen de seni alacak mı?"

Kadının gülümsemesi hüzne dönüştü. "Hayır, eve gitmiyorum, oğlum beni götürmek istese de."

"O zaman neden onunla gitmiyorsun?" Zephyr yana doğru eğildi, küçük aklı elinde tüpler olan hoş bayana takılmıştı.

Kadın güldü ama sesi kesildi. "Bu dünyada fazla zamanım yok, tatlım. Sadece onu geride bırakacağım ve onunla ilgilenecek kimse olmadığı için üzgünüm."

Bu Zephyr'in anlayamadığı bir kavramdı. Herkesin bir ailesi vardı, değil mi? O kadar çok amcası, teyzesi ve kuzeni vardı ki, hepsinin adını zar zor hatırlıyordu. "Başka kimsesi yok mu?"

Kadın üzüntüyle başını salladı.

Kalbi kırıldı. Herkesin bir ailesi olmalı.

Zephyr yataktan aşağı atladı, yan tarafı biraz ağrıyordu ve yaşlı kadına doğru yalpalayarak serçe parmağını uzattı. "Onun için orada olabilirim. Söz veriyorum. Adı ne?"

Kadın yine güldü, yüzünden bir damla yaş süzüldü ve sert serçe parmağını Zephyr'inkine geçirdi. "Sen tatlı bir çocuksun."

Zephyr başını salladı. Tatlı olmayı seviyordu. "Adı ne?" diye sordu ailesi olmayan çocuğa takılarak.

"Alessandro. Alessandro Villanova. Alfa."

Bölüm 1

Zephyr, Günümüz

Onu aldatıyordu.

Zephyr yüzde yüz -tamam belki yüzde yüz değil, kafasında bazı şeyleri abartma eğilimindeydi, belki yüzde doksan- adamın onu dövüşmek için götürdüğü küçük, köhne zindan deliğinin kapısını açtığında yanında bir sürtükle karşılaşacağından emindi. Ya da belki bir sürtük olmayacaktı. Belki de onun düzgün vücutlu bir kuaförle ilişkisi olduğunu fark etmeden yakışıklılığına ve esprili cazibesine kapılan inanılmaz derecede hoş ama saf bir kız olacaktı. Defalarca kıvrımlarını biraz kaybetmesi gerektiğini söylediği kıvrımlı bir kuaför ve *'çok seksi olacak bebeğim'*. Kıvrımlı kuaför, nam-ı diğer kadın, nam-ı diğer Zephyr de la Vega, nam-ı diğer aşık olmadığı halde onunla bir geleceği olabileceğini hayal eden gezegendeki en büyük aptal. Ama Tanrım, yirmi sekiz yaşında bekâr olmaktan ve herkesin ona biriyle birlikte olması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı.

Onu sevmese de bir ilişkisi vardı ve gururluydu, tam da bu yüzden kapının dışında duruyordu, korku ve öfkeyle,

ve midesinin çukurunda biriken kesinlik.

Sen seksisin, sen guzelsin, sen bir tanrıasın, diye sayıklamaya devam etti, kendi sözlerine olan inancı, mükemmel bir adamla çoğunlukla iyi giden bir ilişki içinde, iyi bir hayatla uyandığı sabaha kıyasla biraz daha azalmıştı. Kapının ardında birilerini korkuttuğundan emin olduğu mükemmel adam.

"Ah, evet," diye içeriden gelen kadınsı bir feryat yüzündeki irkilmeyi sıkılaştırdı, eli kirli görünen sapı kavradı ve onu fırçalayarak temizlemek istedi.

"Ve şimdi, bitirici kafeste!"

Kalabalık, içinde bulunduğ u pis koridorun ötesindeki arenadan kükrüyordu. İçeride bir şey ölmüş gibi kokuyordu ve muhtemelen bir şey ölmüş t. Emin olamıyordu. Erkek arkadaşı bu ş aibeli dövüş için sanayi bölgesine gitmişti ve o da onu takip etmiş , ancak kendisine ş üpheyle bakan iki korkutucu görnml fedai tipli adamla birlikte kalabalığın içinde kaybolmuş t. Yine de buna ş aşırmamış t. Baharı anımsatan rengârenk çiçekli elbisesi içinde, zindan deliğinde havaalanındaki bir fil kadar yersizdi. Bir dakika, filler havaalanlarına gidiyor muydu ki? Acil durumlarda onları denizaş ır ülkelere nasıl naklediyorlardı? Belki onlar-

Odaklan, Zee.

Derin bir nefes alarak iç konuşmasını durdurdu. Bunu çok sık yapıyordu, yani saçmalamayı. Sözcük kusmak, özellikle sinirleri gerginken, onun söz konusu olduğ u durumlarda sık görülen bir durumdu. Ve erkek arkadaş ını yürürken bulduğ u koridorda dururken sinirleri çok ama çok gergindi. Çünkü bulacağ ını bildiğ i şeyi bulursa yine bekâr kalacaktı. Üstelik bu durum ailesiyle arasını da bozacaktı çünkü annesi

babası oldukça 'meh' olsa da, onu zaten damadı olarak görüyordu.

Onun hakkında.

Dişlerini sıkarak sinirlerinin yatışmasını istedi ve kapının kolunu çekiştirdi, ancak kapıyı birkaç santim açınca bir adamın çıplak poposunun kirli duvara yaslanmış bir kadına pompalandığını gördü. Kadının hijyeniyle, o popoyu tanıdığı gerçeğinden daha fazla ilgileniyor olması biraz vahiy gibiydi.

Demek aldatılmak böyle bir şeymiş.

Huh.

Dürüst olmak gerekirse, biraz anti-klimaktik.

Zephyr, filmlerde görüp kitaplarda okuduğu, sevgilisinin sadakatsizliğini öğrenen kadın ya da mihrapta terk edilen gelin klişesini aklının bir köşesinde hep merak etmiş ve gözyaşlarının incinmişlikten mi, aşağılanmışlıktan mı, öfkeden mi yoksa o mükemmellik fikrinin kaybindan mı kaynaklandığını hep merak etmişti. Belki de bunların hepsiydi. Tam olarak belirleyemiyordu.

Garip bir şekilde, çok güzel kıcının pompalanmasını izlerken, içinde sadece bir 'ben sana söylemiştim' duygusu hissetti. Bir parçası onun güzelliğinin altında bir pislik olduğunu her zaman biliyor muydu? Bunu kendi güvensizliğinin başını kaldırması olarak mı yazmıştı? Belki de. Ve şaşırtıcı bir şekilde düşündüğü kadar incinmemiş olsa da, kızgındı ve her kayıtsız pompalamada daha da kızgınlaşıyordu. Ve kızgın olmak onun için iyi bir görüntü değildi, özellikle de o anın sıcaklığıyla mantıksız şeyler yaptığı için.

Çenesini kilitledi, öfkesini kontrol altına almaya çalıştı ama her hamlede, onun kendisini yetersiz hissettirdiği, biraz daha az hissettirdiği her küçük yolu hatırladı. Her 'onu yeme' deyişini, şaka yollu ona asla bir tane alamayacağını söylerken kalça boşluklarının seksi olduğuna dair her hedefli yorumunu, saçlarını her değiştirdiğinde ilginç saç renkleri hakkında her

bıkkın iç çekişini.

İki yılı aşkın bir süredir onunla birlikteydi ve geriye dönüp baktığında gördüğü tek şey, bir sürü gaz lambası ve eski, iyi bir sikiklikti. Ve her zaman iyi bir aşık olmakla övündüğü gerçeği, penisinin başka bir kadının vajinasına düşmesi, kabul etmek istediğinden daha fazla bu inancına bir darbe oldu.

Kendini yeterli hissetmek istiyordu. Güzel hissetmek istiyordu. Kendini arzulanır hissetmek istiyordu.

Ona tüm bunları hissettiren son adam-

Onu düşünme.

Yuva kurmayı düşündüğü adamı izlerken hissettiklerinden başka her şeyi hissetmek istiyordu. Ve ona kendini bok gibi hissettirmek istiyordu. Evet, böyle önemsiz biriydi. Tanrım, tam bir aptaldı. Ama en azından ucuz atlatmış bir aptaldı.

Kapıdan geri adım atan Zephyr, tam olarak ne yapacağından emin olamayarak kirli tutamağa baktı.

"Alfa! Alfa! Alfa! Alfa!"

Kalabalığın tezahüratı dikkatini çekti, aniden kalbinin durmasına neden oldu ve tüm odağını sahneden arenaya doğru çevirdi.

Alfa mı?

Alfa mı dediler?

Hayır, olamaz.

Arenaya açılan kapıya baktı, kalbi küt küt atıyordu. Alışılmadık bir isimdi ve bu ismi kullanan sadece bir adam tanıyordu. O da bir dövüşçüydü ama bu o olamazdı. Bu neredeyse on yıl önceydi...

Kendisini aldatan erkek arkadaşını, bu ismin uyandırdığı güçlü anıyla unutarak, seyircilerin gürültüsünü takip etti ve kötü kokulu koridordan çıkarak biraz daha iyi kokan bir tür açık alana çıktı. Burası hiç güneş ışığı görmemiş yerler gibi kokuyordu - hafif nemli,

hafif küflü, hafif terli. Onun gibi iyi bir aileden gelen, parlak çiçekli bir elbise giymiş, annesi yakında başına iyi bir şey geleceğinden emin olduğu için saçlarını pembeye boyatmış bir kız için uygun bir yer değildi.

"Sadece bir his, bebeğim," demişti annesi ona şefkatle.

O iyi şeyi bekliyordu. Bu o muydu? O muydu, geri dönen? Bu olamazdı.

Tanrım, o *devasa bir* aptaldı.

Önündeki manzarayı seyrederken, bunun gerçek olup olmadığını kendi gözleriyle görmeye çalıştı.

gerçek hayatla uğraşmak zorunda kalmadan önce Alfa'sı.

Dövüş muhtemelen yasa dışıydı ve büyük ihtimalle bu yüzden şehrin ürkütücü yasak bölgesi olarak bilinen sanayi bölgesinde zindan benzeri bir yerdeydi. Burası şehrin korkutucu oyunlar oynamak isteyen çocukların geldiği kısmıydı. Çoğunlukla, kirli suç faaliyetleriyle ünlüydü. Sadece kimsenin baskına uğramamasını umuyordu çünkü hapishane onun yapılacaklar listesinde yoktu.

Zindan, eğer öyle denebilirse, çok büyük ve karanlıktı ve daha önce gördüğü hiçbir bodruma benzemiyordu. Duvarlar sert kayadan yapılmıştı ve tavan, doğrudan bakmanın gerçekten acı vereceği devasa ışıklarla çok yüksekti. Ortadaki alan kafesli bir ringdi ve çoğunlukla erkeklerden ve birkaç kadından oluşan kalabalık kafesin etrafını sarmıştı, duvarlara yaslanmış birkaç fedai tipi korkutucu adam herkese göz kulak oluyordu.

"Kolunu kır, Alfa!" diye bağırdı hemen sağındaki adam, ölülerini uyandıracak kadar yüksek sesle.

"Lanet olası kanını püskürtün!"

"Onu bayılt, ben de senin aletini yalayayım, seni canavar!" Bunu odanın bir yerindeki coşkulu bir kadın söylüyordu. Zephyr irkildi. Çünkü

Alfa'sı olmadığı sürece, kadın ne isterse emebilirdi. Ona karşı her zaman mantıksız bir şekilde sahiplenici olmuştu.

Kafesin metaline çarpan bir bedenin şiddetli çarpışması düşüncelerini böldü ve gözlerini ana olaya doğru çekti.

Kaşları saç çizgisine çarptı.

Gömleksiz bir adam, hayır, gömleksiz bir *dev*, *kendisinden* daha ufak tefek başka bir adamı (tek başına devasa olabilirdi ama kıyaslandığında küçücük görünüyordu) arkadan kafese sıkıştırmıştı. Kadının neden bahsettiğini görebiliyordu. Gerçekten de bir canavar. Küçük adamın kolunu garip bir açıyla arkasından bükmüş, diğer koluyla da onu bir köpek gibi bastırmıştı. Ama Zephyr'in dikkatini çeken sadece dövüş değildi.

Gözleriydi, daha doğrusu tek gözüydü. Sağ gözünün üzerinde gerçek bir göz bandı vardı, sol gözü ise uzaktan tam olarak seçemediği açık bir renkte parlıyordu. Ona göre göz bantları, korsanların gemileri yağmalarken ve tarihi romanlardaki genç kızlara sahip olurken sert görünmek için taktıkları şeylerdi. Günümüzde ve bu çağda, insanlar ihtiyaç duyduklarında genellikle sahte bir protez göz takıyorlardı. Bu gerçek devin, görünüşte iyi gören bir rakiple dövüşürken göz bandı takması... *kahretsin*.

Ama o, kader anılarındaki çocuğa hiç benzemiyordu. "Onu çok iyi becer!!!"

Tanrım, yanındaki adam gerçekten kana susamıştı.

"Onu çok istiyorum!" dedi başka bir kadın sesi bir yerlerden. "Bir yılı aşkın süredir kimseyle yatmadığına inanabiliyor musun? Ona defalarca ulaşmaya çalıştım."

"Kızım, o adam ödümü koparıyor. Ona yaklaşmamın imkanı yok."

"Yine de seksi hayal et. Sana Tanrı'ya şükrettirdiğini duydum."

Zephyr konuşulanları dikkatle dinledi ve bu kişinin kendisi olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Dövüşü arkadan izlerken kalabalığın küçük bedenini itip kakmasına izin vermemeye çalıştı, zihni o an için meşguldü, göğsündeki ağırlık ağırdı.

Canavar, küçük adamdan geri adım atarak onu serbest bıraktı ve ilk kez tüm çerçevesini görüş alanına soktu. Uzun bir yara izi saç çizgisinden, göz bandının altından, ağzının köşesine kadar iniyor ve bir tarafta korkutucu bir kaş çatmayla kalıcı olarak aşağı çekiyordu. Bir insanın sahip olabileceğini bilmediği milyonlarca kasın üzerindeki bazı dövmelerle birlikte bir milyon yara izi daha gövdesini kaplamıştı. Ve bu kadar iri bir adam için, kendisini yalanlayan bir akıcılıkla hareket ediyordu.

Ham, acımasız güç, işte o buydu.

Alfa, kalabalık ona böyle sesleniyordu ve o da bunun nedenini anlayabiliyordu. Onu izledikçe daha da büyüleniyor, kimliğini doğrulama dürtüsü gözeneklerine daha fazla sızıyordu.

Shortie ona döndü, kolunu savurdu, yumruğu siyah lekeyi hedef aldı ve Zephyr nefesinin boğazında kilitlendiğini hissedebiliyordu, aniden canavarın incinmesini istememeye yatırım yaptı. Gözünü kırpmasına fırsat kalmadan, sınırlı çevresel görüşüyle yakalayabileceğini düşünemeyeceği bir hareketle Shortie'nin önünü kesti ve yan tarafına keskin bir aparkat indirdi, muhtemelen arkasındaki güçle bir kaburgasını kırdı.

Oof.

Kalabalık çılgına dönerken Shortie yan tarafını tuttu ve uludu. Evet, bu acıtabilirdi.

Shortie kafesin zemininde iki büküm dururken, Alfa boynunu kırdı ve ilk kez kalabalığa baktı.

O tekil bakışın topluluğun üzerinde gezindiğini ve onun üzerinde durakladığını gördü. Muhtemelen gözüne çarpan pembe saçları ya da elbisesiydi. Bilmiyordu ve gerçekten düşünmedi.

Düşünemiyordu.

Aynı ağırlıktaydı. Onun tarafından bakılmanın her zaman *yoğun bir yanı olmuşt*tu. O kadar ağır bir şeydi ki göğsüne çöktüğünü, kalp atışlarını hızlandırdığını, avuçlarını nemli hale getirdiğini hissedebiliyordu. Bir boncuk ter boynundan göğüs dekoltesine doğru yuvarlandı ve Tanrım, ona iki gözüyle birden bakmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Onun gibi hissettim.

Gözyaşları gözlerini yaktı.

Çok uzun.

Rakibine tekrar dönmeden önce birkaç saniye sürdü. "Zee?

Burada ne halt ediyorsun?"

Gerçekler tekrar yüzüne çarptığında, bu sözler gözlerinin bir anlığına kapanmasına neden oldu. Yüzleşmeden önce biraz daha zaman geçmesini ummuşttu. Tüm dışa dönük, coşkulu kişiliğine rağmen, yüzleşmeler asla kaldıramayacağı bir şeydi. Onlardan nefret ederdi. Ve ne zaman bir yüzleşme ihtiyacı doğsa, onlardan tamamen kaçınırdı. Böyle olmasını hayal bile edemezdi. Eve gider ve ona bir ayrılık mesajı gönderirdi.

Şimdi ortada bir yüzleşme vardı ve o buna hiç ilgi duymuyordu, tüm dikkati kafesteki adamdaydı. Nefesini üfleyerek, üç saniye içinde eski sevgilisi olacak adamla yüzleşmek için yavaşça arkasını döndü.

"İşimiz bitti, Alec," dedi ona, yakışıklı profiline bakarak. Adam ateşliydi, bunu inkâr etmek mümkün değildi ve o da bunu biliyordu.

Adamın kara kaşlarının, kendisine bir şey açıklamak üzereyken olduğu gibi aşağıya doğru eğildiğini gördü. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani gidip kendini becerebilirsin ya da arkadaki gibi başka bir kızı becerebilirsin. İşimiz bitti."

"Zee-"

Elini kaldırdı. "Kendine sakla."

Kalabalık kafeste olan bir şeyle çılgına döndü ve Zephyr duygularının her yere çarptığını hissetti. Alec'le uğraşmak istemiyordu ama Alec yakalandığını biliyordu ve kendini bundan alıkoyamıyordu, bu da saldırıya geçeceği anlamına geliyordu. Birkaç dakika içinde, tahmin edilebilir bir alay dudaklarını kıvırdı ve Zephyr kendini hazırladı.

"Artık çok geç, Zee," diye hatırlattı ona, sanki buna ihtiyacı varmış gibi. "Bir ay sonra yirmi dokuz yaşına basacaksın ve benimle evlenmezsen büyükannenin fonu dondurulacak. Doğum gününde sana evlenme teklif edecektim. Bir sikiş bütün bunlara değmez."

Öfke damarlarında dolaşırken bile boğazı düğümlendi. Evet, büyükannesinin fonu. Sevgili büyükannesi hiç evlenmemişti ve hayatı boyunca bundan pişmanlık duymuştu, bu yüzden torununun aynı hatayı yapmayacağından ve kendine bir hayat arkadaşı bulacağından emin olmuştu. Bazı eski aile yadigârları bırakmıştı ve Zephyr'in bunlara erişebilmesi için yirmi dokuzuncu yaş gününe kadar evlenmiş olması gerektiğine dair bir madde koymuştu.

Şimdi, Zephyr oldukça paralı asker değildi ve evlenmek için parayı yeterince önemsemiyordu. Ama aile yadigârları beş nesildir babasının soyundan geliyordu ve sinsi yaşlı kadın, annesinin mirasları için bu kadar değerli bir şeyin hayır kurumlarına gitmesine izin vermektense onu silah zoruyla evlendirmeyi tercih edeceğini biliyordu. Alec tam bir avdı. O orta sınıftan bir kızdı, Alec ise yakışıklı, paralı ve nüfuzlu bir adamdı.

şehirde. Ailesini seviyordu, onlar da onu seviyordu ve Alec'in profilini görmenin ilişkilerinden daha memnun hissetmelerini sağladığını inkâr edemezdi. Büyükannesinin fonuna nihai erişim bir yan faydaydı. Muhtemelen onunla yuva kurmayı düşünmesinin tek nedeni de buydu.

"Ve kabul edelim ki, Zee," diye devam etti Alec, yumuşak, neredeyse yatıştırıcı bir gülümsemeyle, eğer yüzünü yumruklamak istemeseydi iyi görünecekti, "daha iyi bir teklif almayacaksın. Sen kız kardeşin gibi güzel değilsin. Benim gibi zengin ve güçlü bir koca bulmak senin için bulunmaz bir fırsat."

Bu adamın cüreti onu gerçekten dehşete düşürmüştü. Bırakın af dilemeyi, yüzünde zerre kadar pişmanlık ya da utanç yoktu. Ve gerçek bir narsist gibi, lafı ona ve onun sözde yetersizliğine getirmiş ve kendi kız kardeşi tarafından güvensiz hissettirmeye çalışmıştı. Bu muhtemelen yapmaya çalıştığı en aptalca şeydi. Kız kardeşi onun en iyi arkadaşıydı, dış güzelliği iç güzelliğinin yarısı bile değildi. Zen'i seviyor ve onunla her gün gurur duyuyordu. Aralarını açmaya çalışmak aptalcaydı.

Arkadan gürültülü bir zil çaldı ve dövüşün bittiğini görmek için döndü, canavar kel bir adamla konuşmak için odanın bir köşesine yürürken açıkça kazanan oldu. Adamın yara izleriyle dolu sırtına baktı ve ona ne olduğunu merak etti.

Son bir kez eski sevgilisiyle yüzleşmek için dönerek ona yaklaştı ve göğsünü okşadı.

Kalabalık yavaşça odanın karşı tarafına yönelirken, "İşimiz bitti Alec," dedi. "Senden başka herkesle evlenirim."

Kıkırdadı. "Sen delisin."

Zephyr gülümsedi. Sonunda bir şeyi doğru söylemişti. "Öyleyim. Aynı zamanda sahip olduğun en iyi şeydim. Şimdi git istediğin herkesi becer. Yapacağımı biliyorum."

Alec daha bir şey söyleyemeden topuklarının üzerinde döndü, hedefinde artık siyah bir tişörtle kaplı, kumaşı gergin bir şekilde üzerine gerilmiş iri bir sırt vardı. Kalabalığı yararak ilerlerken Alec'in onu izlediğini biliyordu ve gittiği yöne doğru ilerlerken diğerlerinin gözlerinin üzerine çevrildiğini hissedebiliyordu.

Ve bunların hiçbiri önemli değildi, çünkü eğer bu oysa, eğer onu on yıl sonra bulmuşsa...

Bilmek zorundaydı. Bilmesi gerekiyordu. Diğer herkesi siktir et.

Canavardan ve konuştuğu adamdan neredeyse bir metre uzaktaydı ki, adamın sırtındaki kasların sertleştiğini ve boynunun tek altın gözüyle onu yakmak için döndüğünü gördü.

Sıvı, erimiş altın.

Bir zamanlar damarlarını yakan altın.

Onu.

Adımları bir an için duraksadı.

Şimdi daha iriydi, daha göz korkutucuydu ve bunun tek nedeni iri cüssesi değildi. Saç çizgisinden, kayıp gözünün üzerinden, yanağından ve dudaklarının köşesinden aşağıya doğru inen çirkin yara izi kısa sakalının altında kayboluyordu. Gözünün üzerine deri bir yama takmış olmasına rağmen, birileri kendini belli etmeden önce kişisel alanında olduğunu hissetmesiydi. O tek bakışta, çoğu insanın tüm vücudunda barındırdığından daha fazla güç barındırıyordu. Sağ gözüyle bunu kaybetmemişti.

Yüzünde hiçbir şey yoktu, hiç tanınmıyordu. Saçları yüzünden miydi? O zamanlar sarı bırakmıştı ve aradan geçen zamanda kesinlikle biraz kıvrım kazanmıştı. Ama gerçekten bu kadar tanınmaz hale gelmiş miydi? Gerçekten de

Tamamen boyunu aşıyordu ama çoktan tekneden atlamıştı ve yüzmeyecekse de cehenneme kadar yolu vardı.

Adam onu bir şahin gibi izlerken bile kararlı bir şekilde nefes alarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve sıçradı.

Kız bacaklarını adamın beline doladığında adamın elleri içgüdüsel olarak onu yakaladı ve elleri adamın omuzlarını kavradı. Adam sağlamdı, kımıldamıyordu ve onu son on yılda bir daha asla deneyimlemediği bir rahatlıkla ayakta tutuyordu.

Onun bir şey sormasına fırsat vermeden yüzünü eğdi ve dudakları duyguyla titreyerek onu öptü.

Sertleşti, biraz geri çekilirken belini kavrayışı hafifçe sıkılaştı, içinden meraka benzer bir şey yayılıyordu. Adamın seks hayatının nasıl olduğunu bilmiyordu ama rastgele kızların çerçevesine tırmanıp ona bir tane yerleştirdiğinden şüpheliydi. Ya da belki öyleydi.

"Lütfen," diye fısıldadı dudaklarının arasındaki boşlukta, içinde vahşi bir oğlanı öpen o kızın konuştuğunu biliyordu. Onun kendisi olduğuna inanması, bunu iliklerinde hissetmesi, öpüşmelerinde bunu hissetmesi gerekiyordu. Altın rengi bakışları küçük bir saniye onu süzdükten sonra aniden yerini değiştirdi, tek koluyla onu kışının altından tuttu, diğer eli hâlâ bantla sarılıydı ve saçlarını kavrayıp bir hamleyle boynunu geriye çekti. Bu katıksız bir *güçtü*.

Ham, katıksız güç.

Zephyr ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği bu değildi. Ne kontrolü ele geçirme şekli, ne kalbinin buna tepki olarak çılgınca çarpmaya başlaması, ne de çekirdeğinin sıkışma şekli. Sanki kafa derisindeki çekiştirme ve saçlarını bantlayan eli, içinde ilkel bir şey bulmuş ve onu garip bir farkındalığa itmişti.

Bunu daha önce yapmamıştı.

Adamın ağzı kadınıninkine yaklaştı ve kadın boynunu oynatamadan ve mesafeyi kapatamadan bekledi. Özünde hareketsizdi ve bu ona bir şeyler yapıyordu. Yakından bakınca adamın bronz tenindeki hafif ter parıltısını, yara dokusunun derinliğini, göz bandındaki karmaşık detayları seçebiliyordu. Beklediğinden daha süslüydü, bir çeşit deriydi. Dokunmanın nasıl bir his olduğunu merak etti. Tanrım, delirmişti. Az önce bu adamın bir başkasını yumrukladığını görmüştü ve işte orada, en sevdiği ağaca sarılmış bir orangutan gibi onun üzerindeydi.

"Senin gibi küçük bir gökkuşağının böyle bir bok çukurunda ne işi var?" diye mırıldandı boynunun yan tarafını içine çekerken, o kadar yumuşaktı ki sözlerini duymaktan çok hissetti. Renkli bir kişiliği olduğunu biliyordu ama daha önce hiç gökkuşağı olarak adlandırılmamıştı ve bunu söyleme şekli güzeldi, gerçekten güzeldi.

Ama bu ona bir şey de söylüyordu: Onu tanımıyordu.

Hiçbir şey.

Acı ve hayal kırıklığına benzer bir şey üzerine çöktü. Yine de ne bekliyordu ki? Belli ki çok şey yaşamıştı ve aradan on yıl geçmişti.

"Bu uzun bir hikâye," dedi ona usulca, içindeki duygu karmaşasını yutkunarak.

Hareket etmedi, sadece onu izledi.

Zephyr utanç içinde gözlerini kapadı. Son bir saat kalbine ardı ardına darbeler indirmişti. Muhtemelen eve gidip iyice ağlaması gerekiyordu.

Bacaklarını hareket ettirmeye başladı ve adamın saçlarını tutuşu sıkılaşıp onu olduğu yerde dondurdu.

Adamın vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Adam vahşi doğa gibi, şehrin ötesindeki vahşi ormanın karanlık derinliklerinin koktuğunu hayal ettiği gibi kokuyordu; ter, odun, misk ve bilinmeyen bir şey. Gözleri kapalıyken onu başka bir zamanda, başka bir yerde, vahşi doğada avlanırken, mağarasına gelip kadınının çiğ çiğ sikerken hayal edebiliyordu. Kelime buydu. Çiğ. Hiç kimseyi bu kadar çiğ koklamamıştı. Ergenlik çağındaki çoğu erkek, kullandıkları takdirde kadınların üzerlerine düşeceğini ilan eden vücut spreylere boğulmuştu ve Alec her zaman muhtemelen bir ayda kazandığından daha pahalı olan kolonya sürerdi. Alfa her zaman görüldüğü gibi kokardı. Çiğ.

Kız başka bir şey düşünmeden, adam başını kavrayarak eğdi ve ağzını kızın ağzına yapıştırdı.

Kalp atışları bozuldu.

Kahve.

Nane şekeri.

Onu.

Adamın tadı kadının dilinde patladı, ağzı kadınının üzerinde ustalıkla hareket etti, dili kadınınıyla birlikte öyle bir kayıyordu ki, kadının kalçaları adamın gövdesini sıkıca kavradı.

Öpüşebilirdi. Gerçekten, gerçekten öpebilirdi. Her zaman öpebilirdi.

Adamın ağzının kenarındaki yara dokusunun kendininkine baskı yaptığını hissetti, bu his nahoş değildi ama alışık olmadığı bir şeydi, adamın kısa sakalı ince bir sürtünme yaratıyor ve bu da ona gerçekten bir şeyler yapıyordu. Sakaldan hoşlanacağını hiç düşünmemişti ama lanet olsun.

Kollarını onun boynuna doladı, bilinçsizce vücudunu onunkine olabildiğince yaklaştırdı, kalçaları hiç düşünmeden onun sert kaslarına sürtündü, onu çökertecek bir şekilde ovuşturdu.

Bu bir öpücük değil, bir *deneyimdi* ve onunla tekrar ilk kez birlikte olan bir bakire gibi hissediyordu. Vücudunda yeni hisler dolaşıyordu, ufukta karanlık, lezzetli ve ahlaksız bir şeyin vaadi, içindeki kadınsı her şeyin açılıp saçılmasına ve onun varlığını yağmalamasını kabul etmesine neden oluyordu. Bu hem yeni hem de tanıdık bir öpücüktü, uzun zaman önce duyduğu ve asla unutmadığı bir melodi gibiydi. Ve özü biliyordu, şimdi öpüştüğü gibi sevişecekti ve tanrım, bunun nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordu. Onu tutup yatağa mı çarpacaktı? Saçlarını geriye çekip içine dalarken ağzını da yutacak mıydı? Dişleriyle tenini işaretleyecek miydi? Vücudunu bir ürperti kapladı, göğüs uçları adamın göğsünde sert noktalara dönüştü.

Kalbi romantikti, her zaman ilk tanışmada aşka inanmıştı. Ailesi ilk tanışmada aşık olan bir çiftti. İş arkadaşlarından biri de ilk tanışmada aşık olan bir çiftti. Baba tarafından büyükannesi ve büyükbabası bile böyle bir çiftti. Ve bunu uzun zaman önce onunla bulmuştu ve onu öpmek duyguları, çekimi, özlemi ve acıyı yeniden canlandırmıştı. *Oh, o tatlı, acı acı.*

İlk tanışmada aşık olduğu adamdı. Ve şimdi kim olduğunu bilmiyordu, ama o *onundu*. Her zaman onun olmuştu.

Birkaç ıslık havayı kirletti, biri kedi sesi çıkardı ve gözlerini kırpıştırarak açtı, dünyasını yeniden eksenine oturtan adama baktı. Birden yalnız olmadıklarını hatırlayan Zephyr geri çekildi ve ona baktı, göğüsleri kabarmış, göğsüne yaslanmıştı.

Ağzı parlaticısından dolayı ıslak ve hafif pembeydi ve onu izlerken rahatsız olmamış görünüyordu.

Kendi ayaklarının üzerine doğru kıpırdandı, boynunu geriye doğru eğdi çünkü lordum, adam dikey tanrılar tarafından kutsanmıştı ve o değildi. Onun boyu

Eski halinden hatırlanabilecek tek özelliği bu gibi görünüyordu; cüssesi, yara izleri, yaraları ve tehlikesi tamamen yeniydi.

Onu tanımamıştı, bu yüzden yeniden başlaması gerekiyordu. "Teşekkürler."

Dudağının yaralanmamış tarafı biraz seğirdi, altın rengi gözleri onun arkasına gitti. "Onunla birlikte misin?" diye sordu. Sesi hatırladığından daha erkeksiydi. Bunu başka nasıl ifade edeceğini gerçekten bilmiyordu. Bariton daha derindi, tenor daha ağırdı, ses biraz daha boğuktu. Bir oda dolusu insana hükmettiğini hayal edebileceği bir sestti bu, bir sevgiliye müstehcen şeyler fısıldadığını hayal edebileceği bir ses, koyu deri ve vahşi bir güç sesiydi.

Kimi kastettiğini anlamak için arkasını döndüğünde Alec'i kalabalığın içinde öfkeli bir halde buldu. Onu unutmuştu.

"Hayır." Reddetme sesi yüksekti, istediğinden daha tizdi. Biraz telaşlandığı için burnu ısındı.

Az önceki kel adam yan taraftan geldi ve hafif bir eğlenceyle ikisini izledi. "Bu... ilginçti."

Alfa onun yorumunu görmezden geldi. "Hector seni sağ salim eve bırakacak." Kel adam Hector ona sıırttı.

Alfa'nın hâlâ bantlı olan eli çenesine geldi ve onu yerinde tuttu; tek gözlü bakışları, dudaklarına uzun bir öpücük bırakmadan önce yoğunlaştı. "İyi öpüşüyorsun, gökkuşağı."

Göğsünün boşluğunda bir şey onun tanınmamasından dolayı büzüşürken, başka bir şey onu tekrar bulmanın sevinciyle çiçek açtı.

Zephyr silkelendi ve dudaklarının bir gülümsemeye kıvrılmasına izin verdi. "Sen de seksi."

Onun bu durum karşısında eğlendiğini hissetti. Çenesinin altında bir kıkırdama ile arenadan uzaklaştı ve onu on yıl önce olduğu gibi geride bıraktı, geri dönüp ona tekrar gelmesini bekledi.

İlk aşkı, bir daha asla toparlanamadığı. Aşk, her şeyini verebileceği ve daha fazlasını vermek için yeniden doldurabileceği türden, radarın altından gizlice giren ve bir gün orada, temellerinin çimentosuna karışan türden, kemiklerin derinliklerine inen aşk, varlığın seyrini değiştirdi.

O aşk olmuştu. O geri
döndü.

Ve hiçbir şey
hatırlamıyordu. Boku
yemişti.

Bölüm 2

Zephyr

"KAHRETSİN, ZEE. ŞİMDİ NE OLACAK?"

Zephyr aynanın önünde oturmuş, koyu renk uzun saçlarını yağlayan Zenith'e baktı. Beş yaş küçük kız kardeşi herkesin afet dediği bir kızdı. Sosyal çevrelerindeki herkesin takdir ettiği doğuştan minyon, manken gibi bir vücudu, erkekleri sokaklarda sıraya sokan duygulu gözleri ve bir kraliçeyi utandıracak tavırları vardı. Ama görünüş aldatıcıdır. Zephyr onun aynı zamanda gençken bilinmeyen nedenlerle kendini öldürmeye çalışmış, her gün zihninde bir tür şeytanla savaşan, kendini sosyal adalete adanmış, saldırı ve istismar mağdurlarıyla ilgilenen ve onları rehabilite eden Los Fortis'in Hayatta Kalanları adlı kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışan bir kız olduğunu biliyordu. Eğer yeryüzünde melekler varsa, kız kardeşi de onlardan biriydi.

Zephyr hafta sonları onunla birlikte gönüllü olarak SLF merkezindeki kadınların saçlarını şekillendiriyor ve kesiyordu. İnsanlar bir makyajın kişinin ruhu üzerinde yaratabileceği gücü her zaman hafife alırdı. Saçlarını kestirdikten sonra gözyaşı döken kadınlar görmüştü, sert ve travmatik geçmişleri olan kadınlar

Kederlerini, geçmişlerini, saçlarını kestirdikten sonraki koşullanmalarını bir anlığına da olsa. Bu onları güçlendirdi, geçmişlerinin geleceklerini bir saniyeliğine bile olsa belirlemesine izin vermek zorunda kalmayan daha yeni bir versiyonları gibi hissetmelerini sağladı ve büyük ölçekte büyük bir katkı olmasa da, Zephyr hemen ardından yaşadıkları o ilk duygusal katarsisi sevdi.

Zen meraklı gözlerle onu izlerken ayçiçeği küpelerini kulak memelerinden çıkarıp odasındaki şifonyerin üzerine bıraktı. Zephyr son birkaç dakikasını, her ikisi de gece ritüellerini yerine getirirken kız kardeşini bilgilendirerek geçirmişti.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, odasındaki tek büyük pencereye doğru yürüdü, beyaz ince perdeler rüzgârla birlikte içeri doğru uçuşuyordu. Odası, kendini içinde hissettiği kişinin bir yansımasıydı; orta boy bir yatakta güzel baskılı çarşaflar, çok sayıda fotoğrafın bulunduğu beyaz boyalı duvarlar, köşeleri süsleyen iç mekan bitkileri ve her yerden gelişigüzel etrafa saçılmış biblolarla renkli ve kaotikti.

Gökkuşağı.

Ona gökkuşağı demişti. Bir zamanlar, saçlarının sarı olduğu zamanlarda ona gün ışığı demişti. O gökkuşağını daha çok seviyordu. Etrafına bakınca odasının da bu ismi yansıttığını fark etti. Kız kardeşinin odası bunun tam tersiydi, tamamen düzenli, minimalist ve pastel renklerdeydi.

İkisi de şehirde, hem salonuna hem de SLF merkezine yürüme mesafesinde bir daire kiralamışlardı. Aileleri büyüdükleri banliyöde yaşıyordu ve babası hâlâ otuz yıldır çalıştığı muhasebe bürosunda çalışıyordu. Zephyr kuaför salonunda çalışmaya başladığında işe gidip gelmek hem pahalı hem de zahmetli hale gelmişti, bu yüzden Zephyr kısa süre sonra taşınmış, kız kardeşi de mezun olduktan sonra onu takip etmişti.

Yatağına uzanan Zephyr, Zen parmaklarıyla kendi kafa derisine masaj yaparken kollarına losyon sürmeye başladı; bu rutin, uzun bir günün ardından her ikisi için de rahatlatıcı olmuştu.

"Seni hatırlamadığına inanamıyorum." Kız kardeşi saç tellerini ovuşturdu. "Bu arada, anneme Alec'ten bahsetmelisin. O kurbağa ile kafasında senin düğününü planlamayı bırakmalı." Zen her zaman Alec karşıtı olmuştu.

Zephyr homurdandı. "Buna pek ihtimal vermiyorum. Benim 'mutlu, evli ve zengin' olmamı istiyor, kulüpteki kadınlara övünebileceği bir damadım olsun istiyor."

"Bu da doğru."

Bir süre sessiz kalıp düşündüler. Zephyr artık Alec'le ilişkisini sürdürmesinin mümkün olmadığını biliyordu ama ailesini bunun sonuçlarından nasıl koruyacağını bilmiyordu. Alec'i tanıdığından, reddedilmeyi gururuna bir darbe olarak algılayacağını ve muhtemelen annesinin ilişki sayesinde kazandığı sosyal statüyü kaybetmesine neden olacağını biliyordu. Zephyr'e gelince, muhtemelen onun adını tüm şehre bulaştıracaktı. Zen'in itibarının da peşine düşerse hiç şaşırmazdı, özellikle de Zen'in aileye evlatlık verildiğini bilirse. Durum pek iyi görünmüyordu. Harika bir hayatı, harika bir ailesi vardı ve annesi bazen başkalarının söylediklerinden çok etkilenebilse de harika bir anneydi.

"Bir saniyeliğine Alec'i unut." Zen'in kadınsı sesi onun düşüncelerini böldü. "Alfa'yı, yani *senin* Alfa'nı bunca zaman sonra gördüğüne hâlâ inanamıyorum. Yani Alec'i takip edip kayıp aşkını bulma ihtimalin nedir ki? Kasabayı terk ettiğini sanıyordum. Onu gerçekten gördün mü?"

Zephyr hafifçe kızardı, öpücük hafızasında tazeydi. Geriye dönüp baktığında delice görünüyordu.

"Onu gördüm. Zıpladım ve onu öptüm, sonra o da beni öptü. Saçlarımı okşayış..." Yüzünü dramatik bir şekilde yelpazelerken sesi kesildi.

Zen de sırtarak kendini yelpazeledi. "Kulağa daha seksi geliyor. Ve Alec bunu gerçekten gördü mü?"

"Alec ve en az elli rastgele yabancı daha."

"Vay be. Şimdi nasıl biri? " diye sordu Zen, yüzünde hafif hülyalı bir ifade vardı. İkisinin de ortak noktası buydu; ikisi de umutsuz romantiklerdi, Zephyr biraz daha sert, Zen biraz daha yumuşaktı ama yine de umutsuz romantiklerdi. Dahası, Zen Alfa'yı bilen diğer tek kişiydi.

"Çok büyük," diye anımsadı Zephyr, kalp atışları bu anı hatırlayınca hızlandı. "Sağlam.

Tüm bu süre boyunca beni tek koluyla tuttu. Düşünebiliyor musunuz?"

"Kurbağa asla yapmaz!" Zen kıkırdarak saçlarını topuz yaptı. "Hâlâ orada mı? Kıvılcım?"

Evet, oradaydı. "Daha yoğundu. Artık ikimiz de olgunlaştığımız için mi bilmiyorum ama... oradaydı. Onun da hissettiğini biliyorum."

"Bana daha fazlasını anlat. Senin aracılığınla yaşamama izin ver."

Zephyr losyonu sürmeyi bitirdi. "Şu anda gerçekten yara bere içinde. Hepsini almak için neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Yakışıklıydı ama şimdi... vahşi. Tehlikeli. Bulaşmak istemeyeceğiniz biri. Ayrıca bir göz bandı var."

Zen hareketsiz kaldı, kollarını saçlarının üzerinde birleştirdi. "Göz bandı mı?"

"Yemin ederim bunu uydurmuyorum," diye kıkırdadı Zephyr, losyon şişesinin kapağını kapatıp komodinin üzerine koydu. "Bir korsana benziyordu ama daha sıcak, daha temiz ve daha güzel kokuyordu. Gerçi korsanların nasıl koktuğunu bilmiyorum -muhtemelen deniz, ayrıca hayal edebiliyor musun-"

"Az önce yaralı ve gözleri yamalı mı dedin?" "-

stencil tüm gemide-"

"Zee."

"-erkekler yıkanmaz-"

Zen ani bir hareketle sandalyeden kalktı ve onun yanına geldi. "Zee, odaklan!" diye parmaklarını şıklattı ve Zephyr ablasının yüzündeki ciddiyete bakarak kaşlarını çatı.

"Şehirde göz bandı taktığını bildiğim tek bir adam var ve umarım o değildir çünkü o..." Zen dudağını ısırды, kahverengi gözleri sıkıntılıydı. "O tehlikeli biri"

Zephyr kaşlarının çatıldığını hissetti. "Bekle, sen neden bahsediyorsun?"

Kız kardeşi, yaşlı bir kadın gibi yatarken giydiği geceliğinin uzun kollarını çekiştiriyordu. Zephyr bunun onu güvende hissettirdiğini biliyordu. "Göz bandı olan bir adam SLF binasının sahibi. Ve Trident Towers. Ve şehrin yarısının. Görünüşe göre emlak işinde çok başarılı biri. Adını hiç öğrenemedim ama yeraltı dünyasına çok bulaştığına dair bir söylenti var ve ben buna inanıyorum. Tüm bunları güçlü olmadan elde edemezsiniz ve bu şehirde böyle bir güç-"

"-tehlikeli," diye tamamladı Zephyr, kız kardeşinin bahsettiği adamın o olup olmadığını merak ederek ve eğer öyleyse, şehrin yarısına sahip olan bir adam neden karanlık bir bodrum katında yasadışı olarak çıplak yumrukla dövüşsün ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

"Onun adını hiç duymadın mı?" diye sordu.

Kız kardeşi başını salladı. "Normal hayatta kimsenin onu duyduğunu sanmıyorum. Ben sadece göz bandı olayını biliyorum çünkü SLF'deki kızlardan biri bana ondan bahsetti. Sanırım onun bir çalışanıydı? Her neyse, babası onu dövmüş ve göz bandı takan adam da onu SLF'ye göndermiş. Bir süre oradaydı, belki hatırlarsınız. Jasmine?"

Yüzünün sol tarafı şişmiş, çenesinin hizasına zorla damgalanmış bir dövme olan bir kadının görüntüsü aklına geldi. "Ben ona

şık bir bob. Sonrasında hıçkırığa hıçkırığa ağlamıştı. Ben hatırlıyorum. "

"Evet," kız kardeşinin gözleri kasvetliydi. "Bana göz bandı takan adamdan biraz bahsetti. Sokaklardan gelen kızlara güvenlik sağladığını söyledi. Ve eğer bazı kızlar onu aramaya gelirse, kesinlikle bundan bahsetmeli ve onlara ulaşmaları için bir numara vermeliyim. Ama bu senin Alfa'n mı bilmiyorum."

İkisi de haberleri düşünürken sessizlik bir süre daha devam etti.

Aynı adam mıydı? Yeraltı dünyasına mı bulaşmıştı? Eğer öyleyse, bir şeylerin peşinden gitmeyi düşünmeli miydi? O her zaman iyi bir kız olmuştu. Vergilerini zamanında ödemiş, yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmesine yardım etmiş ve yasalara uymuştu. Ve Alfa'nın yasalara hiçbir zaman pek saygısı olmamış ve ahlak anlayışı her zaman çarpık olmuş olsa da, yeraltı dünyasına karışmak tamamen farklı bir oyundu. Eğer göz bandı takan adam ve Alfa aynıysa, onunla tekrar iletişime geçmeye çalışmalı ve kendini bu işe bulaştırmalı mıydı?

Zephyr onun bakışlarında gördüğü tanıma eksikliğini hatırlıyordu ve şimdi aşırı duygusal olmadığı için o kadar da acı vermiyordu. Ama şimdi onu bulduğuna göre, kim olduğunu öğrenmek, arada kalmışlığını anlamak ve bahanelerini öğrenmek için onu tekrar görmek istiyordu. Yara izlerinin hikâyelerini, zihninin işleyişini, gözlerinin yoğunluğunu öğrenmek istiyordu.

Yeraltı dünyasının adamı olsa bile onu istiyordu.

Ve eğer onu hatırlamazsa, ona değerli bir şey sunması gerekiyordu, onlara tekrar düşmeleri için zaman kazandıracak bir şey.

Zihninde bir fikrin tohumu filizlendi - çılgınca ama canlandırıcı bir fikir.

"Trident Kuleleri'nin sahibi olduğunu söylemiştin, değil mi?" Zephyr seslendi, fikir beyninde katılaşıyordu. Kız delirmişti. Trident Kuleleri, dünyanın en büyük

Los Fortis'in merkezindeki en pahalı ofis kompleksleri.

"Olamaz," diye yüzünü işaret etti Zen. "Bu yüzü tanıyorum. Kafanda her ne pişiriyorsan, yapma."

Zephyr masumca göz kırptı. Kız kardeşi inledi. "Başını büyük belaya sokacaksın."

Bekledi.

"Ugh," diye ofladı Zen. "Evet. Sadece kendini öldürtme." "Bu çok düşük bir çıta."

Kız kardeşi kapıya doğru yürümeden önce kafasına bir yastık fırlattı. "Seni tanıyorum..."

Gözlerini deviren Zephyr, kız kardeşi giderken dilini dışarı çıkardı, beynindeki çarklar dönmeye başladı.

Hızla dizüstü bilgisayarını açarak, bir sonraki saatini Trident Towers ve SLF'nin mülkiyet kayıtlarını özenle araştırarak geçirdi; göz bandı takan adamla Alfa'nın aynı kişi olup olmadığını teyit etmesi gerekiyordu. Hepsi tek bir adrese kayıtlıydı.

AV Güvenlik

28. kat, Kule A,

Trident Towers, Zero Avenue

Los Fortis - LF001A

AV.

Alessandro Villanova.

O yaptı.

Ona adını hiç söylememişti ama o biliyordu. Bu oydu.

Zephyr adrese baktı ve ne yapacağını bilemedi. Eğer peşine düşerse, hayatlarının akışını değiştirebilirdi. Bu işin peşini bıraksa daha iyi olacaktı.

Dizüstü bilgisayarı

kapattı. Evet,

bırakmıştı.

Peşini bırakmadı.

Zephyr, şehir merkezinden ve Trident Kuleleri'nden üç blok ötedeki seçkin salonlardan biri olan Leisure Locks'ta baş kuaförlerden biri olarak çalışıyordu.

Trident Kuleleri şehrin ortasında, Zephyr'in deyimiyle şehrin 'lüks' kısmında yer alan üç yüksek gökdelenden oluşuyordu. Sabahın bu saatinde burası kalabalıktı. Yollar yoğun bir trafiğe sahipti, kaldırımlar amaçlı yayalarla doluydu, kurumsal takım elbiseliler ve kaygısız sanatçılar arasındaki faaliyet telaşı canlıydı. A Kulesi'nde çok uluslu şirketlerin, varlıklı hukuk firmalarının ve güçlü yatırımcıların ofisleri bulunuyordu. Burası para kazandıran bir kuleydi. B Kulesi'nin üst yarısında manzaraya gücü yetenler için daireler, alt yarısında ise lüks bir otel bulunuyordu. Bu kule para kazanma kulesiydi. Üç kulenin en kısası olan C Kulesi ise bar ve restoranlardan üst düzey moda butiklerine ve marketlere kadar her şeyin bulunduğu pahalı bir alışveriş merkeziydi. Para kazandıran kuleydi.

Son iki haftadır evine dönmek için daha uzun bir yol izliyor, eve gitmeden önce A Kulesi'nin önünden geçerek etrafı inceliyordu. Ve iki hafta içinde iki şey öğrenmişti.

Birincisi, AV Güvenlik bir ton seksi ve kaslı adam çalıştırıyordu.

İkincisi, Alfa binaya ön girişten hiç girmemiş ya da çıkmamıştır.

Aslında, iki hafta boyunca onu sadece üç kez görmüştü ve o da adını göremediği büyük, karanlık bir cipten indikten sonra kulenin arkasına doğru yürürken. İki haftalık araştırma ve kız kardeşi ve SLF çalışanlarıyla yaptığı konuşmalar bir şeyi netleştirmişti

-Kesinlikle yeraltı dünyasının kötü adamlarından biriydi, en iyi güvenliğini sağlamakla ve önemli insanları kızdırmakla ünlüydü.

Tehlikeliydi. Ve bir enayi gibi onu daha çok istiyordu.

Zephyr A Kulesi'nin dışında gergin bir şekilde duruyordu.

Kesinlikle aklını kaçırmıştı. Ama görebildiği tek ilerleme yolu buydu.

Derin bir nefes alarak girişe doğru kararlılıkla yürüdü ve korumalara kocaman bir gülümseme verdi. "AV Güvenlik, lütfen."

Korumalar başarıyla onayladı ve içeri girdi; kapılardan asansörlere kadar uzanan, bir tarafında iki kadının bulunduğu bir resepsiyon masası, diğer tarafında pelüş sandalyelerin olduğu bir bekleme alanı ve her duvarda kameralar bulunan devasa fuaye onu şaşırtmıştı. Üzerinde sadece doğru ışıktaki görülebilen küçük eflatun çiçekleri olan siyah elbisesiyle durmuş herkesi izliyordu ama yine de kendini yerinde hissetmiyordu. Saçları koyu bordoya boyanmıştı ve alnına düşen kaküllerle kesilmişti, elbisesi biraz fazla gösterişliydi ve hayır, ortama uymuyordu. O fuayede durmak bile ona ait değilmiş gibi hissettiriyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı, onlar ve hak ettiklerini bildiği gelecek için. Her ne kadar onun patron versiyonunun kendisine savaşçı versiyonunun gösterdiği ilgiyi gösterip göstermeyeceğini bilmesede. Öyle olmasını umuyordu.

Küçük pembe çantasının askılarını kavrayan Zephyr, tüm cesaretini toplayarak girişte bir aptal gibi durdu.

"Affedersiniz, bayan!"

Yandan gelen ses dikkatini dağıttı ve bakınca güzel resepsiyonistlerden birinin elinde telefonla ona hoş bir şekilde gülümsediğini gördü. Muhtemelen ondan gitmesini isteyecekti.

"Evet?" Zephyr yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. "Siz Bayan Gökkuşağı mısınız?"

Bayan Gökkuşağı mı? Zephyr gözlerini kırpıştırdı, farkına varmadan önce kafası karışmıştı. Girişe doğrultulmuş kameraya baktı. Onu görmüştü. Ve lanet olsun ki bu hoşuna gitmemişti.

"Evet, öyleyim."

"Bay Villanova sizi bekliyor."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve kameraya bir öpücük kondurdu.

Bay Villanova. Çok uygun.

Başını sallayarak, yukarı çıkan diğer insanlarla birlikte asansörlere yöneldi ve hafif nemli elleriyle 28. kata bastı.

Ayın 22'sine kadar nispeten sakindi. Ayın

23'ünde midesi çırpınmaya başladı.

Ayın 24'ünde, adamın onu nasıl kolaylıkla yukarı çektiğini hatırladı.

25. katta, adamın bantlı elinin saçlarını yumrukladığını hatırladı ve vücudu hafifçe kızardı. Kendini asansörün duvarına yaslayarak 26. katta inen diğer iki adamı izledi.

27'sinde, kendine neden orada olduğunu hatırlattı. Onun için. Onun için oradaydı. Annesi her zaman inatçılığının onu kıcından ısıracadığını söylerdi ve muhtemelen haklıydı. Ama kader onu ona geri getirmişti ve bunun gitmesine izin verirse lanetlenecekti. Bu şansı hak etmişlerdi ve o onlar için savaşamazdı, bu yüzden o savaşacaktı.

Çantasını ön koluna asarak sabit tuttu, büyük boy güneş gözlüklerini saçına doğru itti, gümüş septum yüzüğünü ayarladı ve

Aynada kendini bir kez daha gözden geçirdi. Elbisesi üzerine tam oturmuş ve dizlerinde dalgalanıyordu, göğüs dekoltesi zevkle açıktaydı ve bacakları topuklularla uzamıştı. Çok seksi görünüyordu ve onun da böyle düşündüğünü tahmin ediyordu.

Kapılar 28. katta açıldı ve Zephyr şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Beklediği şeye hiç benzemiyordu.

Resepsiyon alanında, üzerinde *AV Security yazan*, kütük şeklinde uzun kahverengi tik ağacından bir masa duruyordu. Üzerlerinden çıkarabilecekleri siyah tişörtler ve kot pantolonlar giyen uzun boylu, kaslı adamlar etrafta dolanıyordu; bazıları sol taraftaki mini mutfakta kahvelerini yudumluyor, bazıları da pencereleri şehre bakan oturma alanında uzanıyordu; hatta bir adam gözlük takmış, bir köşede kitap okuyordu. Yüksek topuklu ayakkabılar ve kısa elbiseler giymiş üç kadın, önceki gece onu eve bırakan kel adam Hector'la birlikte bir odadan çıktı.

Burası neresiydi?

"Yardımcı olabilir miyim?" Yan taraftan gelen erkeksi bir ses, uzun boylu, koyu zeytin kahvesi tenli, saçları neredeyse askeri bir tarzda kafasına yakın kesilmiş başka bir adama bakmasını sağladı. Adamın duruşuna bakınca, gerçekten de askerlik yapmış olmasına şaşırmadı.

Burası ciddi anlamda ateşli erkeklerin bulunduğu bir pazaryeriydi. Neredeyse Zen için gizlice fotoğraf çekmek istiyordu.

"Buraya görmeye geldim... Alfa'yı mı?" bir ifadeden çok bir soru olarak ortaya çıktı.

Ateşli adam kaşlarını çatı, koyu renk gözleri onu klinik bir şekilde değerlendiriyordu. "Alfa potansiyel müşterilerle görüşmez. Önce bize kaydolmanız gerekecek. Eğer güvenlikle ilgileniyorsanız, size yardımcı olabilirim. Ben Victor." Elini uzattı. Zephyr elini tutamadan büyük bir avuç beline dolandı ve öyle tescilli bir hareket yaptı ki Zephyr şaşkına döndü.

Başını kaldırdığında canavarını karşısında gördü.

yan, gözleri diğer adamda sabit. "O benimle," dedi adam, kadının kalçalarını hafifçe sıkan bir sesle.

Konuşma kesildi.

Bu sözlerin bir anlamı vardı. Ne olduğunu bilmiyordu ama ortak alandaki hareketlilik durmuştu. Gözlerini diktiği tüm seksi erkekler şimdi yanındaki adama bakıyordu, havada şaşkınlık ve kafa karışıklığı gibi bir şey vardı. Kitap okuyan adam bile merakla onlara bakıyordu, çünkü kız kendisinin iki katından daha büyük bir adamla birlikte duruyordu.

Lanet olsun.

Çok sıcaktı.

Ve ıslaktı.

Kimseye tek kelime etmeden, onu açık alanın sonundaki kapıya doğru çekti ve o da hızlıca takip etti, birinin geride kalmaması için iki adım attı, avucunun sıcaklığı elbisesinin içinden tenine kadar yanıyordu. Gerçi daha yavaş yürümeyi öğrenmesi gerekiyordu, Tanrım.

Ofise girdiler ve kapıyı arkalarından kapattı, büyük maun masaya doğru yürüdü ve ona yaslandı.

"Gökkuşağı."

"Zephyr ya da isterseniz Zee," diye düzeltti, onu bıraktığı kapıya yaslandı ve herhangi bir tanıma işaretine dikkat ederken ilk kez kendini tanıttı. Adı da pek alışıldık değildi. Annesinin tuhaf isimlere karşı bir zaafı vardı, bu yüzden adamın pek çok Zephyr'le tanıştığından şüpheliydi. Ama hiçbir şey yoktu, daha önce duyduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Tamam o zaman. Boş sayfa görevi başlıyor.

Zephyr bunu kabul etti ve yoluna devam etti. Her şeyden önce onu gün ışığında iyice süzmesi, o gece kaçırdığı her şeyi görmesi gerekiyordu.

Dışarıdaki adamlar gibi siyah bir tişört ve kot pantolon giymişti, A Kulesi'nde şehrin yarısına sahip olan bir adamdan ya da insanların hakkında konuşmaya korktuğu bir yeraltı lordundan bekleyeceği şey bu değildi.

Sadece bekledi, gözleri devasa gövdesi üzerinde gezinip yara izine geldiğinde boş zamanlarında onu kontrol etmesine izin verdi.

"Korkutucu görünüyorsun," dedi ona, sonunda bakışlarını onun tek gözüne kilitleyerek. "Korktuğumdan değil. Korksaydım sana atlamazdım." Kahretsin, adamın ona bakma şekli onu etkilemeye başlamıştı. "İşte bu yüzden buradayım. Tekrar öpülmek için değil, gerçi buna itirazım olmazdı." *İptal, iptal, iptal.* "Çok güzel bir öpücüktü. Muhtemelen yaşadığım en iyi öpücüktü. Konuyu dağıtıyorum. Üzgünüm, biraz gerginim."

Gözünün üstündeki kaşı kalktı ama sessiz kaldı, bu da onu daha da gerginleştirdi.

"Bazen gergin olduğumda konuşuyorum," diye mırıldandı kendi kendine, başını sallayarak. "Ben sadece-"

Adam başını eğdiğinde perçemini yana doğru itti. "Alec Reyes ile ne yapıyordunuz?"

Kaşlarını çatarken eli perçeminin üzerinde durakladı. "Onu tanıyor musun?" Adam onu düşündü. "Yollarımız kesişti." Belirsiz.

"O geceye kadar benim erkek arkadaşımdı," diye bilgi verdi ona. "O gece ne oldu?"

Sen oldun.

"Aleti birinin vajinasına düştü. Defalarca." "Ah." *Ah.*

Neydi o 'ah'?

Yine de bu düşüncesini dile getirmedi.

Birden masadan doğruldu ve arkasındaki büyük koltuğa oturdu, o oturunca oda daha geniş göründü. "Peki, nasıl

Sana yardım edebilir miyim, Zephyr?"

Adını söyleme şeklini seviyordu. *Zey-furr*. Eğer bir kedi olsaydı, onun bu söyleyişi karşısında mırıldanır, muhtemelen kızışır ve ona sürtünürdü.

Zamanı değil.

Yutkunarak meme uçlarını gizlemek için kollarını göğsünde kavuşturdu ve adamın gözlerinin yüzüne gelmeden önce göğüs dekoltesine kaydığını fark etti. Güzeldi. Ondan etkilenmişti. Bu önemliydi.

"Ben..." diye tereddüt etti, nasıl söyleyeceğinden bile emin değildi. Adam sabırla bekledi.

Ve sonra iki haftadır beyninin ucunda olan kelimeleri ağzından kaçırdı.

"Evlen benimle."

Sessizlik.

Onu şaşırtmıştı. Bunu onun yarı alaycı yüzünden anlayabiliyordu.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, tek gözü ona odaklanmıştı. "Affedersiniz?"

İşin zor kısmı buydu, onu bunun bir çıkar evliliğinden başka *bir* şey olmadığına ikna etmek. Ama hazırlıklı gelmişti. Derin bir nefes alarak masasının önündeki sandalyeye doğru yürüdü ve oturdu, ciddiyetle her şeyi mantıklı hale getirmeye çalıştı. Bütün plan ondaydı, vardı uygulandı o üzerinde Zen o Sabah, çok için onu kız kardeşinin

kızgınlık. Umutsuz zamanlar ve hepsi.

"Tamam," diye devam etti. "Büyükannem, ruhu şad olsun, delinin tekiydi. Birkaç kuşaktır ailemize ait olan bu eski aile yadigârları vardı ve hepsini bana bıraktı, yirmi dokuzuncu yaş gününe kadar evlenmem şartıyla, ki bu iki hafta sonra. Nedenini sormayın, hala çözebilmiş değilim. Ailem için önemliler ve bir gün çocuklarıma da aktarmak istiyorum, bu yüzden

Alec ile yuva kurmaya hazır. Ama Alec... kontrolcü. Onu reddettiğimi asla kabullenmeyecek ve zamanında başka birini bulamayayım diye elinden geldiğince müdahale etmeye çalışacak. Her ne kadar denemiş olsam da ona aşık değildim. Ama..." durakladı, onunla konuşurken duygularını dizginlemeye çalışıyordu, sadece onun varlığı bile içinde tahribata yol açıyordu.

"Devam et," dedi, geniş kollarını sandalyesinin kollarına dayamıştı, altın rengi gözleri kızın üzerindeydi.

Zephyr derin bir nefes verdi. "O gece seninle aramda bir bağ oluştuğunu hissettim. Sonra senin kim olduğunu öğrendim ve muhtemelen şehirde Alec'in altına sıçmasını sağlayabilecek tek kişi sensin, kusura bakma. Ve sonra bir taşla iki kuş vurabileceğim fikrine kapıldım. İster inan ister inanma, etrafta rastgele yabancılara evlenme teklif etmiyorum. Beni tanımadığımı biliyorum ama etrafımda olması gereken harika bir insanım. Peki... benimle evlenir misin? Sadece altı aylığına mı? O zamana kadar büyükannemin vasiyeti yerine getirilmiş olur ve Alec'in de bir ayağı çukurda olur, sonra da yolumuza gideriz. Ve çok da kötü olmaz. Yani aramızda gerçekten ateşli bir kimya var ve ben iyi bir insanım ve sen de sağlam birine benziyorsun ve ben sadece-"

"Nefes al."

Zephyr durakladı, nefes aldı ve kendine sakin olmasını söyledi. Bir dakika içinde bir mil konuşuyordu ama gergindi. Bu bir riskti. Eğer evet derse, torunlarına anlatacak harika bir hikâyesi olacaktı. Hayır derse ne yapacağını bilmiyordu. Büyükannesinin vasiyeti önemli olsa da şu anda daha çok bir bahaneydi; bu girişimdeki asıl amacı oydu.

Zephyr ona yalvarırken öne doğru eğildi. "Lütfen."

Alfa birkaç dakika boyunca onu izledi ve sonunda konuşmadan önce bir şeyler düşündü. "Peki neden kabul edeyim?"

Zephyr kalbinin atışının üç katına çıktığını hissetti. "Çünkü bir süredir bir kadınla birlikte olmadığınızı duydum Bay Villanova. Ve bana sahip olursunuz, ve eğer kendim söylersem yatakta harikayımdır. Bende de size ait bir şey var. Ve hayatınızın altı ayı boyunca bu sırrı size geri vereceğim." Ciddiyetle öne doğru eğildi. "Kocam ol, ben de senin olayım. Kaybedecek hiçbir şeyin yok, kazanacak çok şeyin var. Arkadaşın, sevgilin, karın, neye ihtiyacın varsa seve seve olurum."

Onun ilgisini çektiğini görebiliyordu.

"Evlilik sözleşmesi imzalayacağım," diye devam etti ve onun mal varlığını, en azından finansal olanları istemediğini açıkça belirtti. "Altı ayın sonunda yollarımızı ayırdığımızda hiçbir şey almayacağım."

Parmaklarıyla sandalyenin tepesine vurdu, elinin arkasındaki yara izi koluna kadar uzanıyordu. "Yani benim hakkımda bir şey biliyorsun ve seninle evlenirsem sırrı öğrenip seni ele geçireceğim öyle mi?"

Zephyr, parmakları elbisesini kavrarken bile gözlerini ondan ayırmadı.

"Evet."

Bölüm 3

Zephyr

Teklifi düşünürken onda ÇOK DURGUN BİR ŞEY VARDI. Başını sola doğru eğmiş, büyük pencerelerden süzülen güneş ışığı güzel, yaralı yüzüne parıltı saçarken, o tek altın gözüyle hatasız bir şekilde onu izliyordu.

"Bana tüm gerçeği söylemiyorsun," diye konuştu sonunda ve kadının kalbi durdu.

Hayır, değildi.

Ona sırlarını anlatmıyordu - onu ilk gördüğü andan beri hakkında bu kadar çok şey bildiğini. Ona ilk öpücüğünün o olduğunu, onu ittiği çitin metalinin sırtına nasıl battığını ve bir hafta boyunca nasıl oyuklar açtığını hâlâ hatırladığını söylemiyordu. Onu genç bir adamken sevdiğini ve yetişkin bir adam olarak tekrar sevmek istediğini söylemiyordu.

Onun için nasıl bu kadar geçici bir anı haline geldiğini anlamıyordu. Kulağa sapıkmış gibi geldiğini biliyordu ama öyle değildi. O sadece... bildiği tek şekilde sevmişti - tamamen, tamamen, hiç

hiç utanç duymadı. Her şey on yaşındayken arka bahçedeki ağaca tırmanırken kaburgalarını kırmasıyla başlamıştı. Bir haftalığına hastaneye yatırılmıştı ve çocuk koğuşu dolu olduğu için onu geçici olarak yetişkin koğuşuna, nazik ve yaşlı bir kadının yanına vermişlerdi.

Kadın ölmek üzereydi ama Zephyr'le konuşmuştu. Kendisi ve ailesi hakkında sorular sordu ve onunla kelime oyunu oynadı. Oğlundan, onun ne kadar güçlü bir çocuk olduğundan, ne kadar iyi bir insan olduğundan ama onu yalnız bıraktığı için üzgün olduğundan bahsetmişti. O gittikten sonra kimsesi olmayacaktı ve tanımadığı bir çocuk için kalbi kırılan Zephyr ona yanında olacağına dair söz vermişti. Yaşlı kadın, Adriana, sevgiyle gülümsemiş ve serçe parmağıyla söz vermişti. O gece uykusunda ölmüştü.

Ertesi sabah Zephyr, yırtık gömlekli, uzun boylu, zayıf, on üç yaşında bir çocuğun koğuş penceresinden bir sandalye fırlattığını görmüştü, altın rengi gözleri ağlamaktan kızarmıştı, vücudundaki acıyı o anda kendi vücudunda da hissetmişti.

Alessandro Villanova annesini o kadar çok sevmişti ki hemşireler acı dolu feryatlarını dindirmek için ona sakinleştirici vermek zorunda kalmıştı.

Ve Zephyr, o gün hastaneden ayrıldıktan sonra bile onu asla unutmadı. Bu onların sadece başlangıcıydı, onun bilmediği bir başlangıç.

Kafasında her zaman altın rengi olarak adlandırdığı kehribar rengi gözlerini izlerken ona bunların hiçbirini söylemedi. Güzel gözleri hasar görmüş, kısmen kör olmuş ve deri bir kayışla kapatılmıştı.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu yumuşak bir sesle ve kız onun göz bandından bahsettiğini anladı. Bu soru karşısında şaşırmıştı. Bu konuda güvensiz miydi? Belki de değildi. Belki de sadece merak ediyordu.

"Hiç de değil," diye dürüstçe cevap verdi. O iyi olduğu sürece, bu onu rahatsız etmiyordu. Ama ne zaman olduğunu, nasıl olduğunu merak ediyordu,

ve bundan nasıl kurtulduğunu anlattı.

"O zaman bana ne sakladığını söyle."

Ve onu bir deli gibi kaçırsın mı? Olamaz.

"Her şeyin bir zamanı var," diyerek ona usulca gülümsedi, onu yeniden bulmuş olmanın verdiği sevinç kalbini kaplamıştı. "Sadece yalancı olmadığımı bil. Sana söylediğim her kelime gerçek."

"Ben iyi bir adam değilim," diye bilgilendirdi onu. "Benim işimde düşmanlarım var. Teklifiniz her ne kadar ilginç olsa da, karımın nasıl bir dünyaya adım atacağı konusunda hiçbir fikriniz yok."

"Biliyorum. Sen bir yeraltı dünyası yıldızısın. Bir insanın sahip olması gerekenden daha fazla gayrimenkule sahipsin, insanları sokaklardan alıp karanlık işlerde çalıştırıyorsun, nedense etrafında bir seks işçileri çemberi var." Kadının gerçekleri anlatması üzerine gerildi. "Karanlık işlerin içinde olduğunu anlamak zor değil, bu da seni tehlikeli ve güçlü kılıyor, ince detayları bilmesem de tüm bunları biliyorum."

"O zaman diğer tarafa doğru koşmalısın."

Oturduğu yerde kaldı.

Sandalyesine geri yaslandı. "Bu... beklenmedik bir şey. Neden özellikle ben?" diye sordu açık açık. "Senin gibi bir kız evleneceği erkeği seçebilir. Başka bir nedeni olmalı."

"Belki de birbirimiz için yaratılmışızdır," diye göz kırptı. "Belki de öpücüğün beni uçurdu."

Ağzının yara almamış tarafı seğirdi. "Uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadım, Zephyr," diye uyardı onu sessizce. "Kendini bana sunarken dikkatli ol. Bana boşuna canavar demiyorlar."

Tam da istediği kişi buydu. "Sen sapkın bir canavarsın. Ben de sapkın bir güzelim. Biz birbirimiz için yaratılmışız, yakışıklı. Bu masalarda yazıyor."

Ses tonundaki hafifliğe tepki vermedi, sadece bir süre daha onu gözlemledi ve samimiyetini görmesine izin verdi. Boyalı saçlarını, yuvarlak, yumuşak yüzünü, gülümsediğinde yanağında oluşan gamzeyi, burnundaki gümüş rengi ve sıkıcı açık kahverengi gözlerini görmesine izin verdi.

"Tamam, oynayacağım."

Parmaklarını tekrar masaya vurdu. Zephyr elinin arkasına daha dikkatli baktı, orta parmağının eklem yerinden çıkan uzun bir yara izi tişörtünün altında kayboluyordu, siyah mürekkep dikenli ama çiçeksiz gül sarmaşıkları gibi çizginin etrafını sarıyordu. *İlginç bir seçim.* Yara izlerinin etrafında daha fazla mürekkep olup olmadığını merak etti. Her bir santimini keşfetmek istiyordu.

"Yani, yollarımızı ayırmadan önce altı aylık bir evlilik mi?"

"Evet."

"Ve seni istediğim süre boyunca alabilir miyim? *Nasıl istersem?*" Nefesi kesildi. "Evet."

"Yani diyorsun ki," diye öne doğru eğildi, "adamlarım dışarıda çılgınlıklarını duyarken ben masanın etrafında dönüp amını açabilirim öyle mi?"

Zephyr kalçalarının sıkıldığını hissetti. *Lanet olsun.* "Evet."

"Diyelim ki seni burada, şu anda çıırılçiplak soydum ve tüm şehir görsün diye cama yapıştırdım, itiraz etmezsin değil mi?"

Aman Tanrım, merhamet et, kızmaya başlamıştı. "Hayır," diye nefes aldı.

"Peki, ben adamlarımdan biriyle konuşurken, sana masanın altında benim özel küçük fahişem gibi beni emmeni söylesem, y a p a r mısın?" diye sordu.

Ya onu korkutmaya çalışıyordu ya da blöf yaptığını düşünüp bunu ona söylüyordu.

Zephyr sessizce ayağa kalktı ve çantasını halı kaplı zemine bıraktı, onu izlerken masanın etrafında rahatça döndü.

Bacaklarının arasında dizlerinin üzerine çöktü ve ona baktı. Adam eski zamanların gerçek bir korsan derebeyi gibi daha iri görünüyordu.

"Adamınla konuş," diyerek blöfünü yüzüne vurdu.

Uzun, gergin bir an boyunca birbirlerine baktılar, kız adamın aklını başından almaya hazır ve istekliydi, adam ise tanımadığı bir kızın onunla evlenmek için neden bu kadar çaba sarf ettiğini anlamaya çalışıyordu. Hiçbir fikri yoktu.

Eli kemerinin tokasına gitti.

Saçlarını bir tarafa doğru çekti.

Kot pantolonunun fermuarını açmış, onu izliyordu.

Kıçını topuklarının üzerine yerleştirmiş, onu izliyordu.

Uzun gergin anlar boyunca öylece kaldılar, diğerinin göz kırpmasını beklediler.

Birden öne doğru eğildi ve sert parmaklarıyla çenesini kavradı. Onu olduğu yerde tuttu, ağzının bir tarafı korkutucu olması gereken ama onun için bir zafer olan bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Canavarla oynuyorsun, küçük gökkuşağı." Çenesindeki tutuşu sıkılaştı. "Isırırım."

Boynunu açıkta bıraktı ve bakışlarını kilitledi. "Ben de öyle umuyordum," diye fısıldadı.

"Siktir."

Yüzleri arasındaki boşluk karıncalandı, hava beklentiyle ağırlaştı, gözlerini kapadı ve onun mesafeyi kapatmasını bekledi, nefesi yüzünde, kokusu burnunda, dokunuşu teninde.

Nefes yaklaştı ve dudakları ayrıldı, vücudu esnek, açık, onun şefkatine muhtaçtı.

Parmakları bir kez çenesinde sıkıştı.

Sonra onu bıraktı.

Zephyr gözlerini kırpıştıarak açtı, görüş alanındaki ilk şey adamın düğmeleri açık kotunun altındaki büyükçe bir şişkinlikti. Onunla göz göze geldiğinde ağzı sulanmıştı.

"Baştan mı çıktın?" diye sordu, sesi soluksuz bir fısıltı gibiydi.

Cevap vermedi, sadece düğmelerini ilikledi, aletini ona göre ayarladı ve ayağa kalktı. Zephyr kendini toparlayarak nefes verdi. Tatmin olmuş ama biraz da hayal kırıklığına uğramış bir şekilde destek için adamın kalçasını tuttu, elini kasıtlı olarak adamın çıkıntısına yaklaştırdı ve kendini ayağa kaldırdı.

Elbisesini düzeltirken birden adamın eli saçlarında, yumruğu başını geriye doğru çekiyor ve ağzı saçının bir kıl kadar uzağında belirliyordu. Canavarının altındaki kemikleri görmeyen, sevdiği bir şeye nasıl bir şefkatle davrandığını bilmeyen biri için bu korkutucu olabilirdi. Bu herhangi birinin gözünü korkutabilirdi ama Zephyr akışkanlığını korudu ve onun içinde bulmak istediği her şeye kendini açık tuttu.

Bakışları bir an için onu anlamaya çalışıyormuş gibi şaşkın bir şekilde onun üzerinde oyalandı, sonra mırıldandı, sözleri dudaklarını okşadı. "Seni yaralayacağım."

"İsteyebilirim," diye cevap verdi, onu daha da şaşırtarak, önüne koyduğu testleri geçerek.

Onu bıraktıktan sonra sert adımlarla kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı, açıkça kadının bu işi çözmesi için kendisini yalnız bırakmasını işaret ediyordu.

"Bunu düşüneceğim."

Bu umabileceğinin en iyisiydi, açıkçası toplantıdan beklediğinden çok daha iyiydi. Onun yerinde olsaydı, bu aptalca planı beş saniye içinde çöpe atardı. Kesinlikle çok daha sabırlıydı.

Başını salladı ve adam kapının yanında durup onun içeri girmesini beklerken çantasını aldı. Dışarıdan onları izleyen meraklı gözlerin farkında olarak, bir elini onun omzuna koydu, parmak uçlarına çıktı ve dudağının köşesine, tam dudağını aşağı çeken yara izinin üzerine bir öpücük kondurdu.

"Bekleyeceğim,
seksi şey." Göz
kırparak gitti.

Açık oturma alanındaki adamlardan biri kahve bardağına öksürdü ve kapı yanıt olarak çarparak kapandı.

Zephyr adamların yanından geçerek asansöre doğru yürüdü, adımları biraz neşeliydi.

Bölüm 4

Alfa

Hector ofisinin kapısından, "JASMINE BURADA, PATRON," diye anons etti ve Alfa onu içeri almak için başını sallayarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

En yeni nöbetçilerinden ve en iyi muhbirlerinden biri olan Jasmine, çekici yüzünde ciddi bir ifadeyle ofise girdi. Onu iki yıl önce kulüplerinden birinin dışında, kendisini pazarlayan babası tarafından dövüldükten sonra baygın halde bulmuş ve iyileşmesi için SLF'ye bırakmıştı. Daha sonra ona gelmiş, onun için çalışmak istemiş ve o da onu kabul etmişti. Sokak zekasına sahipti, kurnazdı ve tehditkâr olmayan bir havası vardı, tüm bunlar onu istediği her yerde mükemmel bir göz seti haline getiriyordu.

"Patron," dedi selamlamak için, Zephyr'in bıraktığı sandalyeye oturarak. "Bir cinayet daha işlendi."

Sikeyim.

"Kim?" Sesindeki huysuzluğu engelleyemiyordu.

"Yeni bir kız, Mandy," diye sessizce bilgilendirdi Jasmine onu. "Geçen hafta şehir merkezinde çalışmaya başladı. Ona AV'nin yanına gitmesini söyledim, ama o

dikkatli olun."

"Üzerinde bir şey var mı?"

Jasmine yanında taşıdığı çantayı açıp siyah bir zarf çıkarmadan önce tereddüt etti. "Bunu suç mahallinin dışında arabamda buldum. Polisler gelmişti ve bir kalabalık vardı, bu yüzden kimin bıraktığını bilmiyorum."

Alfa zarfı alıp masanın üzerine koydu ve tüm dikkatini ona verdi. "Sokakta ne konuşuluyor?"

"Kızlar korkuyor," diye itiraf etti. "Hepsi, katledilme şekillerine bakarak bunun bir erkek olduğu konusunda hemfikir. Kurbanların çoğu bir çıkış yolu arayan kızlardı. Bazıları çoktan önlemlerini almıştı, bazıları da bırakmak üzereydi. İsteseler de istemeseler de bu onları korkudan mesleğin içinde tutuyor."

Bundan nefret ederdi. Birinin bir kadını istemediği bir yere koyması kadar onu sinirlendiren başka bir şey yoktu.

"Kayıt talepleriyle dolup taşıyoruz."

Bu iş için iyi, şehir için kötüydü ama bunu dile getirmedi. "Şimdilik elimdekiler bu kadar. Gelecek hafta tekrar kontrol edeceğim. Umarım bir daha

O zamana kadar vurulacak. Departmandan da bilgi alacağım, bakalım polislerin elinde bize yardımcı olabilecek yeni bir şey var mı?"

Alfa ona başıyla onay verdi. "Yanında adamlardan birine ihtiyacın olursa söyle." "Yalnız çalışırsam daha iyi olur. Kızlar, yanlarında bir erkek varken benimle konuşmazlar.

arka planda."

Bunu anlıyordu. Bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ayağa kalkmaya başladı ama tereddüt etti. "Benden hemen önce burada olan kız, Zephyr?"

Onu tanıyor muydu? Onun devam etmesini bekledi, merakı daha da artmıştı. Jasmine gaf yapacak biri değildi. Eğer işle ilgili değilse, genellikle

Yolda.

Yine tereddüt etti. "Paraya mı ihtiyacı var?"

"Hayır," dedi Alfa ona, hâlâ sadede gelmesini bekliyordu. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Onunla SLF'de tanıştım. Kız kardeşi orada çalışıyor ve o da gönüllü. Bana bunu verdi." Jasmine, yüzündeki dövmenin yarısını gizleyen kısa, şekillendirilmiş saçlarına dokundu, yutkundu, koyu renk gözlerinde duygu okunuyordu. "Bana ne istersem olabileceğimi söyledi. Babam saçlarımı kestirmeme asla izin vermezdi... Müşterilere yardımcı olduğunu söylerdi hep. Ve o gün, o sadece... kesti. İlk kez kendimi güzel hissetmemi sağladı. Temiz. Yeni. O gün bana bir şey verdi ve ona borçluyum. Eğer paraya ya da başka bir şeye ihtiyacı olursa, ona yardım etmek isterim."

Lanet olsun. Onca yıl çirkinlikleri gördükten sonra artık hiçbir şey onu gerçekten etkilemiyordu. Ama gökkuşağının, muhtemelen farkında bile olmadan bu kadının hayatını değiştirdiğini, onun gibi bir adamla onun için mücadele edecek bir müttefik kazandığını dinleyince biraz duygulandı. Alfa orada oturmuş, Jasmine'in kendisine evlenme teklif eden kadın hakkında söylediği her şeyi düşünerek daha da meraklanmıştı. Bunu ona da yapar mıydı? Hayatını değiştirir, kendisi hakkında yeni şeyler hissetmesini sağlar, ona göz kulak olacak kadar sadakatini kazanır mıydı? Yapabilir miydi? İlgisini çekmişti ve artık hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

Jasmine'in sözlerini düşündü, belki de onun saçma fikri hakkında konuşmanın daha anlamlı hale getirip getirmeyeceğini merak etti ve sonunda konuştu. "Benimle evlenmek istiyor."

"Ah." Jasmine'in gözleri büyüdü, sonra dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Alınma Alfa ama senin bir eşe ihtiyacın var."

"Affedersiniz?"

Jasmine arkasına yaslandı. "Eğer bu bir peri masalı olsaydı, kulede asan ve köpeklerinle tek başına, yaklaşan herkesi ısırarak bir canavar olurdun. İnsanların en kötüsünü gördüm ve sen beni kurtarana kadar senin gibi adamların var olduğunu bilmiyordum. İyi bir şeyi hak ediyorsun, o evinde yalnız kalmayı değil."

Herkes böyle mi düşünüyordu?

"Benim boilerim var," diye hatırlattı ona. Vardı, onları kurtardığı günden beri beslediği ve eğittiği üç büyük Alman çoban köpeği. Onlar onun sadık yoldaşlarıydı. Ona arkadaşlık ediyorlardı. Bir boka ihtiyacı yoktu.

"Onlar köpek," diye doğru bir şekilde işaret etti. "Ve harika köpekler. Ama insan arkadaşlığına ihtiyacınız var. Ve Zephyr iyi bir insan. Yerinde olsam onunla evlenirdim. Sadece düşünmek için."

Alfa, Jasmine'in bu şekilde savrulup savrulmadığını hiç merak etmemişti. Yine de onu ilgilendirmezdi. İyi bir gözcü olarak kaldığı ve ona asla asılmadığı sürece, özel hayatında istediğini yapabiliyordu. Koruması altındaki hiçbir kıza zevk vermiyordu, bu da onu becermeye istekli kadın bulmayı zorlaştırıyordu. Normal kızlar ona bir kez bakıp başka yöne kaçıyorlardı. Asi olanlar ise vahşi tarafta yürümek istiyor ve bunu riske atıyorlardı, bu da onu biraz boş hissettiriyordu. Geçmiş göz önüne alındığında, seks için para ödemek asla yapmadığı bir şeydi ve ona güvenerek gelen işçilerden yararlanmak kişisel kurallarına aykırıydı. Dürüst olduğu pek fazla şey yoktu ama savunmasız kadınlar ve çocuklar bunlardan biriydi.

Bu da yine şu soruyu akla getiriyordu: Zephyr gibi görünüşte iyi bir aileden gelen ve onun dünyasına tamamen zıt bir kız neden ona koşsun, üzerine atlasın, onu öpsün ve sonra çılgınca bir soru sormak için dizlerinin üzerine çöksün? Ona yapacağını söylediği her şeyi neden kabul etsin ki? O değildi.

bir hayran, bir asi değildi. Ve planları için başka birini bulamayacağından şüpheliydi. Peki neden o? Onun nesi vardı?

Jasmine ofisten çıkarken Alfa pencereye doğru yürüdü ve Jasmine'in sözlerini düşünmeye başladı.

Yani Zephyr, merkezinde hırpalanmış ve istismara uğramış kadınlara yardım ediyordu. Nedenini bilmiyordu ama bu göğsüne bir şeyler hissettirmişti. Ama evlilik teklifini hâlâ anlamamıştı. Onun hakkında ne biliyor olabilirdi ki? Hiçbir şey yoktu.

Kızın biraz deli olduğuna karar verdi. Ama en azından dikkatini dağıtıyordu.

Alfa yıllar sonra ilk kez bıkkınlığın sükûnetinin kırıldığını hissedebiliyordu. Her şey aynı olmuştu - yeraltı dünyası aynı kalmıştı, imparatorluğu aynı kalmıştı, yalnızlığı aynı kalmıştı. Bir süre önce her dövüşün, her sikişin, her finalin yaşadığı aynı eski boktan şeylere dönüştüğünü fark etti.

Bazı günler ne demek istediğini anlamıyordu. Ve o günlerde annesini özliyordu. Başkaları için Los Fortis sokaklarında çalışan bir seks işçisi olabilirdi, Alfa içinse çok erken yaşta çok şey kaybetmiş harika bir anneden başka bir şey değildi. Anne ve babası öldüğünde, küçük kız kardeşine bildiği tek yolla bakmış, sokaklara gitmiş ve kız kardeşine daha iyi bir hayat şansı vermek için kendini satmış, ancak bir canavar her şeyi elinden almıştı.

Lorenzo Maroni, Villanova kardeşlerin hayatına bir fırtına gibi girmiş ve ardında enkazdan başka bir şey bırakmamıştı. Annesine tecavüz etmiş, teyzesini kaçırmış ve onu ölüme terk etmişti. Ve Alfa bir canavarın tohumu olmasına rağmen, annesi onu sadece doğurmakla kalmayıp, efendisine hiç benzemeyecek şekilde yetiştirmeye karar vermişti.

Sokaklarda büyümüş, etrafı bir zamanlar kendileri için umutları olan ama sonra hiçbir umutları kalmayan içi boş insanlarla çevrilmişti.

Ve bundan kaçmak için yumruk yumruğa bir imparatorluk inşa etmişti.

Kısıtlı görüş alanıyla kulesinden şehrin ötesindeki geniş ormana, ev dediği yerleşkeye bakarken, Alfa tüm bunların amacının ne olduğunu merak etti.

Ve sonra gökkuşağı, sonsuz griden sonra bir renk patlaması gibi ona doğru fırladı, onu parçalanmış bir adam değilmiş gibi öptü, gözlerinde gerçek bir arzuyla ona baktı, sanki onun olduğu her şeyi takdir ediyormuş gibi. Tecrübelerine göre, bir kadın için ya vahşi bir yürüyüş ya da kâbuslarından fırlamış korkunç bir canavardı. Ama Zephyr, testosteron dolu fuayesinde bir kraliçeymiş gibi dolaşan küçük düğme kadın, ona farklı bakıyordu ve nedenini anlayamıyordu.

Bu onu şaşırttı.

"Peki, iyi takımımı çıkarayım mı?" Hector da yüzünde bir sırıtişla ona katıldı.

"Kulak misafiri. Güzel," diye başını salladı Alfa, Hector'un meraklı bir piç gibi kapıyı dinlediğini biliyordu. Kendisi gibi kardeş ve sokak çocukları olan Hector ve Victor, kendini bildi bileli Alfa'nın yanındaydı. Victor orduya katılırken Hector Alfa'nın yanında kalmış, bacağından yaralandıktan sonra Alfa'nın koruduğunu hatırladığı genç çocuktan daha öfkeli ve karanlık bir halde geri dönmüştü. Ama Hector Alfa'nın sahip olduğu arkadaşına en yakın şeydi ve Victor'a şirkette bir iş vermesini istediğinde Alfa da vermişti. Genç çocuğa o kadar yakın değildi ama onu bu kadar değişken yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"O gece sana saldırdıktan sonra," dedi Hector, düşüncelerini yarıda keserek, onun sağlam gözünün görüş alanına girerek,

Alfa'nın onu her zaman takdir ettiği bir Şey. "Bunu kaçırmamın imkanı yoktu. Bu yüzden mi sikini yalatmadın? Dinlediğimi bildiğin için mi?"

"Nedenini biliyorsun," diye baktı Alfa ve Hector'un iç çektiğini duydu. "Bekârlığın boşa gitti patron. Bu bir kazaydı."

Çok sert davrandığı için bir kadının kalçasını kırıdığı bir kaza. Partnerlerinin çığlık atmasından hoşlanırdı ama bu tür bir acıdan değil. Cüssesi nedeniyle genellikle dikkatli olmasına ve çoğu kadının aletine alışması gerektiğini bilmesine rağmen, son partneri canavarı istemişti ve bir kavgadan sonra bunu yerine getirmişti. Kızın kırılan kemiğinin sesi hâlâ aklından çıkmıyor, kendini canavar gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bu olay onu bir yıldan fazla bir süre bekâr kalmasına neden olacak kadar sarsmıŐtı. "Kuyruğu kim?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Victor."

Elbette, Hector ekibin en yakışıklısını onun peşine takacaktı, bunun onu kızdıracağını biliyordu. Daha önce Victor'la konuşurken neden onunla birlikte olduğunu söylediğini bilmiyordu ama onu son iki haftadır kamerada görmüştü, oyalanıyor, izliyor, aslında binayı takip ediyordu. Meraklı küçük bir yaratıktı.

"Bu hafta neden burada olduğuna dair bir gelişme var mı?"

"Seni takip etmek dışında mı yani?" Hector sırttı, beyaz dişleri koyu tenine karşı parlıyordu. "Bu kadar çabuk evlenme teklif ettiğine göre onu çok iyi öpmüş olmalısın."

Ya da gizli bir amacı vardı. Onun gibi birinin neden böyle bir adamla evlilik bağı kurmak istediğinin başka bir açıklaması yoktu. Parasına duyduğu Şehvet değildi. Hayır, eğer paralı olsaydı, asla evlilik sözleşmesi önermezdi.

Alfa aşağıdaki işlek caddeye baktı. "Reyes'in dövüşle ilgili herhangi bir haberi var mı?"

Hector'un sesi ayıldı. "Evet, haklıymışsın. Parasını dövüşlere yatırıyor. Sezon başladığında borca gireceğı söyleniyor."

Yeraltı dünyasında kendi seviyelerinde yeterince önemli olan herkesin parasını yatırdığı yasadışı dövüşler sezonu. Erkek çocukları satın alıp onları ölene kadar dövüşmeleri için eğiten, sadece hayatta kalanların erkek olup gerçek pistlere çıkabildiğı, farklı yerlere gidip ya efendileri ya da para için dövüştüğü koca bir endüstriydi. Alpha, annesinin ölümünden sonra iki yakasını bir araya getirmeye çalışarak sokaklarda mücadele ederken tesadüfen bu sektöre rastlamıştı. Ve yumruklarının kazanabileceğı servetin potansiyelini fark ettiğinde, işi devralmıştı. Dövüşlerin kuralı yoktu, sadece iki adam bir kafesin içindeydi ve ikisi de sadece birinin kurtulabileceğini biliyordu ve Alpha'nın girdiğı her dövüşten o çıkıyordu.

Ve bu nedenle ona *Bitirici demeye* başladılar.

Onu kızdırmadıkları sürece onlara hızlı ölümler verirdi. Ve şimdi kızgındı çünkü medya katil *Fortis Finisher*'ı çağırıyordu. O kasaba hızlı bir ölüm vermeyeceğı kesindi.

"Sendika nasıldı?" Alfa, üvey kardeşi Dante Maroni'nin birkaç hafta önce yaptığı ricayı hatırlayarak sordu.

"Şaşırtıcı derecede sessiz."

Sağ göz çukurunda hayali bir ağrı filizlendi. Onca yıldan sonra bile, bazen gözüne sahip olma ve onu kaybetme hissi onu şaşırtıyordu, gerçekten açıklayamadığı, içi boş bir acı hissediyordu. Alfa, gözünü ovuşturmanın onu daha da kötüleştirdiğini bildiğinden, bu hissi üzerinden attı.

"Jasmine'in arabasında bulduğı masanın üzerinde bir not var," dedi genç adama. Hector nota doğru ilerledi, kapağını yırtarak açtı ve

Kağıt çıktı. Gözünü kaybettiğinden beri diğer duyuları daha keskin hale gelmişti. Onları bunun için eğitmişti.

"Ugh," diye inledi Hector. "Jasmine benim için bir kız kardeş gibi, dostum. Bir pisliğin ona ne yapmak istediğini okumak istemiyorum.

Gözlerimi ağartmam lazım."

Alfa hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. Sokaklarını dehşete düşüren canavarı ortadan kaldıracak bir tür müdahale umuyordu.

"Polisler başka bir şey biliyor mu?" diye sordu, uzaktaki yemyeşil alana düşen güneş ışığına odaklanarak.

"Bildiğimiz kadarıyla
hayır." "Siktir."

Bu berbat bir durumdu. Alfa iki yıldan uzun bir süredir sokaklarda yüksek riskli seks işçilerini öldüren bir seri katilin varlığından haberdardı. Kızlarından hiçbirisi zarar görmemişti ama sokaktaki söylentiler hızla yayılmıştı. Polis bu tür kurban profillerine harcayacak zamanı ya da kaynağı olmadığı için olayı pek çözememişti. Olayı çözmek isteyen tek polis geçen ay başka bir birime tayin edilmişti, sistemin temelindeki yolsuzluk. Şehrin yönetimini ele geçirmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Caine'in kız kardeşinden haber var mı?" Alfa, dünyasında olup biten her şeyi anlamlandırmaya çalışırken bir nefes daha alarak sordu. "Hissediciler geri geldi mi?"

"Henüz bir şey yok," dedi Hector ona. "Çok uzun zaman önceydi, izini sürmek biraz zaman alıyor. Çoğu bilgi ya yok oldu ya da kasıtlı olarak bastırıldı. Zaman alıyor."

Evet, uzun zaman olmuştu. Ve eğer tahmini doğruysa, kız ya ölmüştü ya da Sendika'nın pençelerine düşmüştü. Onun ve Caine'in iyiliği için kızın bir mezarda olmasını umuyordu. Kendisi gibi büyümüş olan

Bir seks işçisinin oğlu olarak, şehrin harap bir kırmızı ışık bölgesinde yaşarken, kendilerini bir pezevingin altında satan kadınların başına neler geldiğini görerek büyümüştü. Sendika bunların hepsini çocuk oyuncağı gibi gösteriyordu. Onlar hakkında bildiklerine göre, ahlaksızlıkları çok çok daha kötüydü. Et ticareti örgütün sadece bir koluydu. Alfa sayısız başka kolu olduğunu biliyordu. İnsan dövüşleri, köpek dövüşleri, organ karaborsası, hasta kölelik, akla gelebilecek ve gelemeyecek her şeyde elleri vardı. Ve bu kadar çok şey öğrendikten sonra bile, kim oldukları, nerede faaliyet gösterdikleri ve dokunaçlarının ne kadar derine indiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Sence yaşıyor mu?" Hector tekrar onun yanına gelerek sordu. Duygusal bir piçti ve kayıp kızlarla ilgili soruşturmayı o yürüttüğü için, Alfa arkadaşının bu işe gönül verdiğini biliyordu.

Alfa, "Onun iyiliği için," diyerek Hector'un dileğini bastırdı. "Umarım öyle değildir."

Sendika'yla olan ilişkisi çok eskilere dayanıyordu. Annesinin onların hayatta kalması için kendini nasıl tehlikeye attığını bilmek ona küçük yaşta sorumluluk duygusu aşılamıştı. Yumruklarını ilk kez kullandığında on iki yaşındaydı ve annesini döven pezevingi yumruklamıştı. Pezevenk ortadan kaybolduğunda, hiçbir şey yapmadan öylece oturamayacağını fark etmişti. Böylece, para için sokaklarda dövüşmeye başlamış ve kendine kötü bir ün kazandırmış. Vücudundaki yara izlerinin çoğu genç ve aptal olduğu zamanlardaki bu tür dövüşlerden kaynaklanıyordu, çünkü sokaklarda kural yoktu. Annesi hemen ardından ölmüş olsa da, o insanlara, kendi halkına karşı duyduğu sorumluluk duygusu hiçbir zaman gerçekten gitmemişti.

Kısa bir süre sonra, mahallesindeki işçilere adının korumasını teklif etmeye başlamıştı ve kazandığı paralar ona yetmeye başladığından beri, o istemeden ya da talep etmeden ona biraz para vermeye başlamışlardı. O bir koruyucuydu, pezevenk değil. Ama zamanla,

Sürüsü hakkındaki söylentiler yayıldı - sadece gönüllü seks işçilerinin kimsenin nefesini enselerinde hissetmeden kendi başlarına çalışmalarına izin verilen, kazandıkları her şeyi ellerinde tutabildikleri ve güvenlikleri için ona pay vermeye başladıkları bir sürü. Kadınlar müşterilerden korunmak için, erkekler de çalışmak için geliyordu. Alfa ikisini de veriyordu. Şimdi, ülkede onun adı altında kendi şartlarıyla, tamamen gönüllü olarak çalışan binden fazla seks işçisi ve onları koruyan yüzlerce erkek vardı.

Ve Sendika bundan hiç hoşlanmadı. Sadece var olarak ve halkı için elinden geleni yaparak onların başına bela olmuştu. Onu kendileri için çalışmaya ikna etmeye çalışmışlardı ama Alfa olduğu kişi olarak onlara orta parmağını göstermişti. Ve ona dokunamazlardı, ne kurduğu imparatorlukla, ne de şu anda onların köhne dünyasında sahip olduğu güçle. Yeraltı dünyasının kirli ve karanlık bir parçasıydı ve Zephyr gibi birini bu dünyaya getirme fikrini düşünürken bile ne düşündüğünü merak ediyordu. Yalnızlığı aklını başından alıyordu, başka bir şey değil.

Belki de iyi bir sikişe ihtiyacı vardı. Biriyle birlikte olmayalı bir yıldan fazla olmuştu ve belki de sadece aletini tekrar sevdiği gibi ıslatmaya ihtiyacı vardı.

Yakın geçmişte biriyle çıkma düşüncesini aklından geçirdiği tek an Amara'yı şehirde gördüğü zamandı. Güzelliği ve gücü göz önüne alındığında, ondan etkilenmemek mümkün değildi. Ama kız kardeşine aitti ve gelecek hafta evleneceklerdi. Davetiyeyi almıştı ama yine de gidip gitmeyeceğini bilmiyordu, özellikle de şehirde her şey boka sarmışken.

Üçünün en genci, en yakışıklısı ve genellikle en kızgın olanı olan Victor'un ofise girdiğini hissetti.

"Bana senin hakkında sorular sordu," diye bildirdi Victor, yüzü uzun zamandır görmediği kadar rahatlamıştı.

Alfa dönüp onlarla birlikte büyüdüğünü gördüğü çocuğa baktı. "Ne sordu?"

Yakışıklı herifin yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirdi. "Tuhaf şeyler. En sevdiğin renk, yemek, ayakkabı numaran."

Hector kardeşine bir kahkaha attı. "Bir erkeğin ayakkabı numarası hakkında ne derler bilirsin. Belki de sen çıkarmadığın için merak etmiştir."

Victor kardeşinin alaycılığı karşısında gözlerini devirdi. "Benden numaranı da istedi."

Alfa iç çekti. "Bunu ona sen mi verdin?"

"O... ısrarcıydı," diye yanıtladı Victor kuru bir ses tonuyla.

Onunla geçirdiği kısa süre içinde beklediği gibi eğlence onu doldurdu. Bunun ne olduğunu bilmiyordu, belki küçük boyu, belki vahşiliği, belki de öngörülebilirliği tamamen hiçe sayması. Ama onun bu bıkkınlığını kırmıştı ve Alfa'nın teklif karşısında ne yapacağını bilememesinin ana nedeni de buydu: Kabul edip nereye varacağını görmek mi, yoksa reddedip hayatın olduğu gibi devam etmesine izin vermek mi? Onun için ikinci seçenek çok daha güvenliydi. Ama Victor'un onunla vakit geçirdikten sonra rahatlamış görünmesi hoşuna gitmiyordu ve onun kendisini bir seçenek olarak görmesi fikrinden kesinlikle hoşlanmıyordu.

Bencil piçin tekiydi.

"Peki, ona evet diyecek misin?" Hector kafasında uğuldayan soruyu sordu.

Biliyorsa sikeyim.

Bölüm 5

Zephyr

Alec'ten ayrıldığı haberini ailesine, onları hafta sonu brunch'ı için ziyaret ettiği sırada vermişti. Zephyr'in onlara başka biriyle görüştüğünü söylemesine rağmen annesi haftalar sonra bile buna inanmamıştı. Annesi bunun temiz bir ayrılıktan ziyade bir sevgili kavgası olduğunu düşündü.

Zephyr ailesinin evinde özel bir tatlı için hamur yoğururken, evlilik haberini nasıl vereceğini düşünüyordu. Evlenme teklifini dizlerinin üzerine çökerek yapmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve henüz ondan bir cevap alamamıştı.

Babası oturmuş, altın çerçeveli gözlükleri burnunun ucunda, gazetenin finans bölümünü okuyordu. Annesi telefonunda bir şeyler yazarken arkadaşlarıyla sohbet ediyordu, kahvesine dokunmadan önündeki masada duruyordu. Zen mutfak tezgâhında Zephyr'in yanına oturmuş, bir yandan bacaklarını sallarken bir yandan da bir kâsenin içindeki hamuru çırpıyordu. Diğer hafta sonu brunch'ları gibiydi.

Ve doğum gününe iki gün vardı.

Derin bir nefes aldı ve elleriyle hamuru yumrukladı. "Doğum günümde evleniyorum," diye açıkladı, sırtı masaya dönüktü.

"Alec evlenme mi teklif etti?" diye sordu annesi, sesi sevinçle karışık bir heyecanla.

"Biz birlikte değiliz anne," diye hatırlattı annesine. "Ben başka birine aşığım."

O bilmece bile.

Bir hafta boyunca ona iki mesaj göndermiş ama o ne cevap vermiş ne de geri aramıştı. Teklifi alışılmadık olsa da, onun kabul edeceğinden neredeyse emindi. Yeterince güzeldi, onu gülümsetiyordu ve yatakta onun dünyasını sarsacaktı. Bir erkek daha ne isterdi ki? Ahh. Ayrıca onu uzun zamandır seviyordu ama o bunu bilmiyordu, bu yüzden bunu ona karşı kullanmadı.

"Ne demek istiyorsun?" Esmeralda de la Vega elini masanın üzerine koydu. "Sana evlenme teklif etmek üzereydi!"

Zephyr iç çekti. Annesini seviyordu, gerçekten seviyordu ama annesinin de kusurları vardı. Bunlardan biri insanların ne dediğini önemsemesiydi ki bu konuda onu tamamen suçlayamazdı çünkü insanlar arkadan konuşarak kötü olabiliyordu. Ve annesinin kızları için sadece her türlü konfora sahip iyi bir hayat istediğini biliyordu, bu yüzden bazen maddi şeylerden etkilenebiliyordu.

"Beni aldattı anne," diye yüzüncü kez hatırlattı Zephyr ona. "Aldatmasaydı bile onu terk ederdim. Başka birini seviyorum."

Annesinin sesi alevlendi. "Senin üzerine titrerdi!"

"Ona yemek yememesini söylemeye çalışmadığı zamanlarda," diye mırıldandı Zen yan taraftan, her zamanki gibi arkasındaydı.

Annesi bunu elinin tersiyle itti. "Bu ilişkilerin bir parçası. Babana sağlığına zararlı olduğu için bir şey yememesini söylüyorum. Alec sadece

seni kolluyorum."

Zephyr, gözlüklerinin arkasındaki gözleriyle onu sessizce izleyen babasına baktı. Otuz yıl önce biri ona, kasabanın en güzel kızlarından biri olan ve kapısında bir sürü bekârın sıralandığı Esmeralda'nın, sayıları gerçekten seven ve sürekli bir şeyler hesaplayan hafif, tatlı bir muhasebeciye aşık olacağını söyleseydi, Zephyr buna inanmazdı. Ama anne ve babasının birbirlerine duydukları aşka tanık olmuştu - iki zıt kişilik, annesi gürültülü ve babası sessizdi - ve bunu kendisi için istemişti. Çocuklarına anlatabileceği ve onları aşka inandırabileceği romantik bir masal istemişti; birbirlerini öylesine derinden seven iki aşığın, kusurları ve her şeyiyle birbirleri olmadan olamayacaklarının hikayesini. Belki de bu yüzden küçük bir kızken, bilinçaltında bu sevgi kapasitesini bir çocuğun acı dolu, şiddetli patlamasında görmüş ve o gün onu kendine mal etmişti.

"Oluyor anne. Ben sormuyorum," dedi Zephyr kararlı bir şekilde ve masa sessizleşti.

Annesi başını ellerinin arasına almış, Zephyr'in duyamayacağı kadar sessiz bir şeyler mırıldanıyordu.

"Kim o?" diye sordu babası, gazetesini katlayıp ilk kez konuşurken.

"Alpha Villanova," dedi ve adamın gözlerinde tanıma parıltısı gördü.

"Trident'in sahibi mi?" diye sordu, sadece onaylamak için.

Başını salladı. "Onu birkaç yıl önce tanıyordum ama irtibatı kaybettik ve kısa süre önce yeniden bir araya geldik. Sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Büyüleyiciydi, baba."

Annesi başını kaldırıp baktı. "Alfa mı? *Trident'in* sahibi mi? Kulelerin mi? Ailesi nasıl biri? Onunla nasıl tanıştınız?"

"Anne-"

"Hayır, hayır!" diye ayağa kalktı annesi. "Bu kadarı çok fazla. Bu Alfa senin zihnini Alec'e karşı bozdu. Alec iyi bir adam, ailesi bizi kendilerinden biri olarak kabul etti!"

Bazen bir duvara çarpmak gibiydi.

Zen yan taraftan seslendi. "Anne, sana iki kez onu *aldattığını* söylediği kısmı kaçırdın mı?"

"Ses tonuna dikkat et Zenith de la Vega," dedi annesi ölümcül bakışlarıyla Zen'i işaret ettikten sonra topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı.

Babası iç çekti. "Ona biraz zaman ver. O sadece senin için en iyisini istiyor." "Biliyorum, baba."

Onu, kendisiyle özdeşleştirdiği sessiz ciddiyetle değerlendirdi. "Bu genç adam hakkında emin misiniz? Belli bir... ünü var."

Zephyr babasına bir gülümseme verdi. "Baba, güven bana. Aradığın kişi o. Bana doğru olduğunda bilirsin dediğini hatırlıyor musun? Ben de biliyorum. Ve onunla doğum günümde evlenmek istiyorum. Daha sonra büyük bir düğün yapabiliriz ama bunu yapmak zorundayım. Lütfen beni destekle."

Babası yine iç çekti ama başını salladı. İki kızının da başına birer öpücük kondurduktan sonra annesiyle konuşmak ve onu sakinleştirmek için oradan ayrıldı.

"İyi gitti," diye ıslık çaldı Zen. "Bu arada ne pişiriyoruz?" Zephyr hamuru dövmeye devam ederken gülümsedi. "Rüşvet."

Bir hafta. Yeterli olduğuna karar vermeden önce ona koca bir hafta vermişti. Doğum günü yarındı, planı işe yaramıyordu ve takviyeye ihtiyacı vardı. Geçmişleri ve Victor'la yaptığı sorgulama sayesinde, hangi silahları getirmesi gerektiğini biliyordu.

Zephyr Trident Kuleleri'ne bu kez kendine çok daha fazla güvenerek girdi, resepsiyonda 'Bayan Gökkuşığı' olarak imza attı, elinde bir kutu vardı. Korumalara, resepsiyon görevlilerine ve asansördeki herkese sırtarak baktı ve 28th katta kapılar açılırken midesindeki gerginliği gizlemeye çalıştı. Oraya en son gittiğinde olduğu gibiydi, açık alanda oyalanan ateşli erkekler, ona gelen ve onu tanıyan gözler, ilgisiz görünmeye çalışsalar da o orada dururken dikkat kesilmişlerdi.

Alfa'nın ofisinin kapısı açıktı. Onun ve Hector'un asansöre doğru yürüdüklerini görebiliyordu, ikisi de konuşmaya odaklanmıştı ve bakışlarının etkisine karşı kendini hazırladı. Alfa başını kaldırıp onu gördü ve şaşkınlıkla durdu. Sanırım bu sefer kameraları izlememişti. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Hector ona başıyla onay verirken o da ona parlak bir gülümseme verdi. "Yo."

"Yo." Çenesini kaldırma hareketini taklit etmeye çalıştı ama başarısız olduğundan oldukça emindi. Ama canavarının yara almamış dudağı seğirdi ve sadece bu bile aptalca davranmasına değdi. Tamamen ona döndü.

"Peki, burada dizlerimin üzerine çökmemi ister misin yoksa ofisine mi gidelim?"

Birinin boğazına bir şey kaçtığını duydu ama gözlerini önündeki adamdan ayırmadı.

Boynunun yan tarafındaki bir damar hafifçe nabız atıyordu ve Tanrım, onu yalamak istiyordu.

"İçeri," diye homurdanarak ofisine geri döndü.

"Nasıl istersen, seksi," diye arsızca devam etti, devam etmeden önce adımının durakladığını gördü, arkasından biri kahkahalarını öksürüyordu.

Alfa onları içeri kapattı ve ona döndü. "Yapma bunu."

Masumca göz kırptı. "Neyi yapmayayım?"

"Adamlarımın önünde müstehcen yorumlar yap."

Kapıya yaslandı ve boynunu yukarı kaldırdı. "O zaman sadece sana yapmamı mı tercih edersin?"

"Hayır."

Damar daha sert atıyordu. Belli ki istemediği halde başka bir şey de sertleşmişti. Kan dolaşımına acıyarak bir adım daha yaklaştı ve kutuyu ona uzattı. "Bu senin için."

Adamın karton kutuya merakla bakmadan önce nefes verdiğini gördü ve yara almamış kaşını sessiz bir soruyla ona kaldırdı.

"Bu bir rüşvet," diye gözlerini devirdi. "Böylece beni sefaletten kurtaracaksın, benimle evleneceksin ve beni kokuşmuş zengin bir kadın yapacaksın."

Adam alay etti ve kız, adamın onun bir altın arayıcısı olmadığını bildiğini görmekten memnun oldu. Onu sevdiğinde zengin değildi ve yarın her şeyini kaybetse bile o yine yanında olacaktı. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

"Çoğu insan yüzükle evlenme teklif eder ama ben bunu tercih edeceğimi düşündüm." Gerçekten meraklanmıştı, kutuyu açtı.

Ve tamamen *hareketsiz*.

Zephyr uzun bir dakika boyunca onun kutunun içindekilere bakmasını izledi, eli hafifçe titriyordu, sonra ona baktı ve o güçlü bakışlarıyla onu yaktı.

"Nasıl?" diye sordu, sesi hırçındı.

Gözlerinin, doğru tarifi bulmak için saatlerini harcadığı, dün mükemmel bir şekilde pişirdiği ve mükemmel sıcaklıkta buzdolabında beklettiği tatlıya kaymasına izin verdi.

Alfajores.

Özellikle, alfajores yuvarlandı içinde hindistan cevizi talaş ve dolu ev yapımı reçel ile.

On yaşındaki Zephyr o zamanlar otuz beş yaşında olan ve ölmek üzere olan Adriana'ya Alessandro gibi güzel bir ismi olan oğluna neden Alfa dendiğini sorduğunda Adriana gülmüştü. Ona Alfa'ların sürüye liderlik ettiğini ve onun iyi bir lider, iyi bir adam olmasını istediğini söylemişti.

Sonra, küçük Zephyr'i gizlice yanına çağırarak ve ona gerçek nedenin asla söyleyemeyeceği bir sır olduğunu söylemişti. Zephyr tüm kalbiyle söz vermişti ve Adriana da ağzındaki baklayı çıkarmıştı. Oğlunun tatlıya düşkünlüğü vardı ve Adriana çocukken onun için hindistan cevizi talaşı ve reçelle alfajores yapardı, ama çocukken bu kelimeyi asla telaffuz edememişti. Bu yüzden canı ne zaman tatlı bir şeyler çekse 'alfa' derdi ve büyüdükçe ve Alfa adını kullanmaya başladığında bu anne oğul arasında gizli bir şaka haline gelmişti.

Kimse tatlının önemini bilmiyordu. Geçen gün Victor'u sorguya çektiğinde onun hâlâ tatlıya düşkün olduğunu öğrenmişti ama annesi öldüğünden beri bu özel tatlılardan yiyip yemediğini bilmiyordu.

Onun sorusuna sadece gülümsedi.

"Bir tane dene," diye ısrar etti ama adam kıpırdamadan kutuya baktı, çene çizgisi gergindi, yüzündeki yara izi her zamankinden daha açıktı.

Ona sarılmak istedi ama o anda bunu takdir edeceğinden şüpheliydi. Zephyr topuklarının üzerinde döndü ve kapıya yöneldi, onun özel bir an yaşamasına izin verdi. Bir parçası ona bunu, çocukluğundan kalma ve bir zamanlar sevdiği bir şeyi verebildiği için çok yumuşaktı. Onu tanımak konusunda ciddi olduğunu şimdi anlayacaktı ve muhtemelen teklifini kabul etmek isteyecekti.

Birkaç meraklı göz onu takip etti ama o onları görmezden geldi. Hector ileride asansörlerin yanında bekliyordu, kel kafası pencerelerden gelen güneş ışığında parlıyordu, ağzında hafif bir sırıtış vardı.

"Evet mi dedi?" diye sordu kadın düğmeye basarken.

Zephyr güldü. "Henüz değil."

Hector ayılmadan önce ona göz kırparak, "Takım elbisem her an hazır," dedi. "Sakın vazgeçme. Onu uzun zamandır bir şeyle bu kadar ilgilenirken görmemiştim." *Tanrım, onun güzel canavarı.* Vazgeçmesinin imkânı yoktu ve bu sözleri Alfa'nın arkadaşı olduğu belli olan birinden duymak kalbini canlandırdı. "Yapmayacağım."

Asansörün kapıları açıldı ama daha içeri girmeden iri bir el kolunu kavradı ve onu döndürdü, vahşi doğa ve misk kokusu burnuna doldu.

Başını kaldırdığında Alfa'nın tek gözüyle onu delip geçtiğini gördü, diğer eli şimdi tanıdığı bir hareketle çenesini tutmak için yukarı çıkmıştı, tüm kişiliği kalbinin göğsünde gümbür gümbür atmasına neden olacak şekilde yoğun ve agresifti.

Daha yakına eğildi ve sessizce konuştu. "Çarşamba günü üvey kardeşimin düğününe katılmak için Tenebrae'ye gidiyorum."

Zephyr kaşlarını çattı, şaşkındı. "Tamam." Üvey kardeşi mi vardı? "Karım olarak geliyorsun," dedi.

Kalbi kaburgalarına çarptı, gözleri büyüdü. "Tamam." "Ve döndüğümüzde, benim yanıma taşınyorsun."

Sessizce başını salladı.

"Bir sözleşme olacak."

Tabii ki olacak.

"Pasaportunuz var mı?"

"Evet."

"Güzel. Ailene söyle. Ayrılmadan önce onlarla buluşacağız."

Oh kahretsin.

"Annem bir düğün ayarlayamamaktan hoşlanmayacak," diye onu açıkça uyardı.

Asansörün kapıları açılıp tekrar kapanırken ve kadın olduğu yerde donup kalmışken, adamın eli pazısının etrafında sıcak bir bant oluştururken, göz bandı gün ışığında yaralı yüzünde daha da belirginleşirken, "Başka bir tarih için düğün ayarlayabilir," diye omuz silkti.

"Yarın adliyeye gidiyoruz."

"Yarın mı?" Avuç içleri terlemeye başladı. Bu gerçektir, oluyordu.

Kahretsin, oluyordu.

Onun kişisel alanına bir adım attı ve çenesini yukarı doğru eğerken eğildi, dudakları onunkinden bir inç uzaktaydı, sıcak, nane kokulu nefesi vücudunda küçük ürpermeler yarattı. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum gökkuşağı," diye mırıldandı usulca, "ve bana ait hangi sırlara sahip olduğunu bilmiyorum, ama hepsini istiyorum. Artık kaderini mühürledin. Cehennemime hoş geldin."

Dramatik, ama tamam. Gerçi bunu gerçek anlamda söylediyse dramatik miydi? Onun dünyası cehennemdi, medyanın bile yer vermediği yeraltı dünyasıydı ve o da oraya adım atıyordu. Ama istediği de buydu.

Geri çekildi ve asansörü tekrar çağırmak için düğmeye bastı.

Tüm bu olanlara kenardan tanıklık ettiğini unuttuğu Hector merakla sordu. "Kutunun içinde ne vardı?"

Alfa'nın verdiği cevap ise "Uyuşturucu." Zephyr boğuldu, kalbi kaburgalarına çarpıyordu. *Lanet olsun, oluyordu.*

Bölüm 6

Zephyr

YİRMİ DOKUZUNCU DOĞUM GÜNÜNDE, Zephyr aynanın önünde durmuş, işlemeli çiçekleri olan şirin beyaz sundress elbisesi içinde kendini, arkasında soluk yeşil elbisesi içinde kız kardeşinin yansımasını izliyordu.

"Alfa'yla evlendiğine inanamıyorum," diye fısıldadı Zen, sesi sözlerindeki güvensizliği yansıtıyordu. *"Senin Alfa'n."*

Onun alfası.

O da inanamadı.

Kalbinde hafif bir sızı vardı çünkü annesi 'bu saçma düğün' dediği şeye katılmayı reddetmişti. Nikâhı bir yana, ayrılık haberini bile hâlâ sindirmeye çalışıyordu ve Zephyr onu tamamen suçlamıyordu. Çok hızlıydı. Ama onun için değil; on yıldan fazla bir süredir bunu bekliyordu. Yine de ona yabancıyken onunla bir mahkeme salonunda evlenmeyi hiç hayal etmemişti. Bir bakıma, Zen'in onunla birlikte olmasından memnundu. Kız kardeşinin bildiği her şeyi bilen Zephyr, ona karşı hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmak zorunda kalmayacaktı.

Kapının çalınmasıyla kalp atışları üç katına çıktı.

Zen kapıyı açmaya giderken kendi kendine yüksek sesle "Sakin ol," dedi. Elbisesini son kez düzeltti, dalgalı bordo saçlarını topuz yaptı, saçaklarını düzeltti, kıpırdanmaya başladı

Kapı açıldı ve çerçeveyi doldurdu, siyah deri ceket ve *kot pantolonuyla - tabii ki* düğünlerinde deri ve kot pantolon giyecekti- ve o göz bandıyla iri vücudu ve Tanrım, *iyiydi*. Zen onu ilk kez gördüğünde donakaldı. Evet, onun insanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu hayal edebiliyordu.

Zephyr aralarındaki mesafeyi hızla kapattı ve parmak uçlarına basarak adamın ağzının kenarındaki yara izini öptü. "Hey, seksi şey."

Dudağının diğer tarafı seğirdi, altın rengi gözleri onu elbisesinin içinde yakaladı. Bir adım geri çekildi ve onun için dönerek derin sırtını gösterdi ve poz vererek durdu. "Nasıl görünüyorum?"

"İyi," diye homurdandı. "Geç kalıyoruz." Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve merdivenlerden aşağı indi. Zephyr gözlerini devirdi.

"Zee," diye sordu Zen yan taraftan, yüzü biraz endişeliydi. "O... çok fazla. Emin misin?"

O çok fazlaydı. Dahası, Zephyr hakkında hiçbir şey bilmediği bir dünyaya adım attığını biliyordu, gönüllü olarak geçirdiği zaman boyunca sadece uçlardan gördüğü bir dünyaya. Araştırdıkça onun ölümcül olduğunu daha iyi anladı. Ama o aynı zamanda, sırf güvenli bir şekilde varabilsin diye kışın ortasında onu evine kadar beş mil yürütmüş olan çocuktu.

Zephyr kız kardeşine hızlıca sarıldı. "O hâlâ benim Alfa'm, Zen." Buna inanıyordu. Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, ruhunun derinliklerinde buna inanıyordu.

Zen bunun onun için ne anlama geldiğini bilerek içini çekti ve dudaklarına bir gülümseme yerleştirerek başını salladı. "Tamam. Çiçekler. Hadi gidelim."

İkisi de çantalarını ve çiçeklerini alıp merdivenlerden inerek kendilerini bekleyen siyah Rover'a gittiler, Hector sürücü koltuğunda oturmuş Zen'i kontrol ediyordu. Alfa dışarıda bekliyordu. Zen için yolcu tarafının kapısını açtı, kapattı, sonra Zen'e döndü ve elbisesinin onu nasıl sardığını gördü. İç geçirerek onu kalçalarından tuttu ve arka koltuğa oturtup kapıyı arkasından kapattı.

Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordu, tüm dünya boğazına tamamen zıt bir inancı tıkmışken onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırmasına. Bu onu narin, küçük ve çok değerli hissettiriyordu ve Zephyr insanların yanında bunu nadiren hissediyordu.

O bindi ve Hector arabayı sürmeye başladı. "Avukat bizimle adliyede buluşacak," diye onları bilgilendirdi. "Tüm belgeler hazır."

Zephyr başını salladı ve geniş koltuğun diğer ucunda oturan, göz bandı ve yara izi kendisine doğru bakan adamı izledi.

Zen ona dönmeden önce dikiz aynasından bir bakış attı. "Merhaba Bay Villanova," diye en profesyonel sesiyle kendini tanıttı. "Daha önce tanışmamıştık. Ben Zephyr'in kız kardeşi Zenith. Bana Zen diyebilirsiniz."

"Alfa lütfen," diye düzeltti onu yumuşak bir ses tonuyla. "Yakında aile olacağız." Oh, bu kulağa çok hoş geliyordu. Evet, aile olacaklardı. Bu onu Zephyr gülümsedi.

Yolculuğun geri kalanı dostane bir sessizlik içinde geçti. Zephyr sevdiği şehre baktı, sabahın erken saatlerinde hayatlarına devam eden insanları gördü ve bu onu neşeyle doldurdu. O anda her şey onu neşeyle dolduruyordu. Dünyada her şey yolunda görünüyordu. Onunla ilk kez konuştuğu zamanı hatırladı. Planlanmış bir şey değildi. Arkadaşı onu terk ettikten sonra bir gece şehrin kötü bir yerinde mahsur kalmıştı. Oraya gitmişti çünkü onu kontrol etmeyi seviyordu ve o sokakta yürürken adam da oradaydı

Tek başına, altın gözlü ve derin sesli genç adam, onunla ilk kez konuşuyordu-

Araba beyaz adliye binasının önünde durdu.

Zephyr anılarından sıyrılıp kapıyı açtığında adam daha o yere inmeden oradaydı, onu kaldırıp ayağa kaldırdı, elleri kalçalarında kocaman duruyordu, burnu kaburgalarının ortasıyla aynı hizadaydı. Tanrım, ona kendini *küçücük* hissettiriyordu ve bu *hoşuna gidiyordu*.

Elleri kalçalarının yanlarında kenetlendi ve ona baktı, gözlerini onun altın bakışlarıyla kilitledi, diğer gözünün olduğu yerin kaybının yasını tuttu. Çenesini her zaman onunla ilişkilendirdiği o emin şekilde tuttu, yüzü sertti. "Son şansın, gökkuşağı."

Geri adım atmasının imkânı yoktu.

"Üşüdün mü yakışıklı?" diye sırtarak ona takıldı ve bakışları kızın ağzına kaydı. Nefes alarak onu bıraktı ve bir adım geri çekilerek adliyenin geniş, alçak basamaklarını işaret etti. Kalbi hızla çarparak, koyu kırmızı gül buketini aldı ve kız kardeşiyle birlikte yukarı tırmandı, Alfa ve Hector da onları takip ediyordu.

Zephyr adliye binasını birçok kez görmüştü ama hiç içeri girmemişti. Babası yaşında, şık ve pahalı bir takım elbise giymiş bir adam onları kapıda bekliyordu. Onlara seyrek döşenmiş ama klasörlerle dolu bir odaya kadar eşlik etti ve oturacakları yeri gösterdi. Sonraki birkaç dakika boyunca onlara sözleşmeyi açıkladı. Temel olarak, her ikisi de altı aylığına evleneceklerdi ve bu sürenin sonunda kadın büyükannesinin hazinesine erişim hakkına sahip olacak, adam da büyükannesi hakkında her türlü bilgiye sahip olacaktı. Daha sonra boşanmayı seçerlerse, Zephyr ondan, o da kadından hiçbir şey alamayacaktı. Eğer evlilik tamamlanmamışsa, ki bunu yapmak için elinden geleni yapacaktı, istedikleri zaman evliliği feshedebilirlerdi.

Ona kalsa, bir daha asla adliyeye uğramayacaklardı. Sözleşmeye üstünkörü bir göz attıktan sonra altını imzaladı. Alfa kalemi eline aldı, gözleri kısılmıştı ve imzasını attı.

Bu işlem tamamlandıktan sonra avukat sözleşmeyi mühürledi ve bir dolaba kilitledi. Bir kâtip onlara nikâh memurunun bulunduğu başka bir odaya kadar eşlik etti ve memur evrakları hazırlarken onlar da ayakta bekledi.

Eğilip belgeleri imzalarken müstakbel kocasının sırtında uzanan siyah deri ceket izleyen Zephyr, karnında sinir gibi bir şeyin çırpındığını hissetti. Deri ceket, göz bandı, uzun, dağınık saçlar, kısa enseli lord, şimdi daha seksiydi. Büyük bir risk alıyordu ve bunun karşılığını alıp alamayacağını bilmiyordu. Geleceklerinin neye benzediğini ya da kendisinin onun dünyasına, onun da kendi dünyasına nasıl uyum sağlayacağını bilmiyordu. Ama Tanrım, deneyecekti ve denediğini, her şeyini verdiğini bilerek ölecekti. İşler yolunda gitmezse, en başta bu riski almadığı için pişman olmak istemiyordu. Sadece kalp ağrısının onu beklememesini umuyordu.

"Şurayı imzalayın lütfen," diye kâtibin sesi düşüncelerini böldü. Eğildi ve hızlıca noktalı yeri imzaladı, böylece yarım yıl boyunca en bağlayıcı şekilde anlaşmalarını mühürlemiş oldular.

Tezgâhtar, "Değiştirmek istediğiniz yüzük var mı?" diye sordu.

Alfa onun ellerine baktı, boynunun kenarındaki damar patladı. Bir yüzüğe ihtiyacı olacağı aklına bile gelmemişti. Sanırım kendisi bir tane almak zorunda kalacaktı.

Zephyr elinin tersiyle itti. "Bunun için endişelenmeyin."

Zen dün onun için aldığı basit altın yüzüğü ona uzattı, bedenini tahmin ederek uymasını umdu. Zen'in iri elini kendi eline aldı ve aralarındaki zıtlığı gördü: Zen daha iri, daha sert, daha ölümcül ve

küt uçlu, onunki daha küçük, daha yumuşak, daha yuvarlak, biraz daha uzun boyalı tırnaklı- ve yüzüğü yuvasına kaydırıldı.

O onundu.

Sonunda.

Kalbindeki sevinç köpürdü, ona bakarken yüzünü geniş bir gülümseme kapladı. Düşüncesizce ayak parmaklarının ucuna gitti ve ağzının tam köşesindeki yara izine yumuşak bir öpücük kondurdu. Bir gün yüzünü dönecek ve onun dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalayacaktı. Bir gün onu kendi başına öpecek ve o da bunun güzelliğinin tadını çıkaracaktı. O zamana kadar, onu öpücüklere boğacaktı.

Bir boğaz temizlendi ve kadın geri çekildi. "Tanıklar, lütfen burayı imzalayın."

Hector ve Zen devreye girerek protokolleri tamamladılar ve iş bitti.

O Zephyr Villanova'ydı.

Lanet olsun.

Zen'e baktı ve hissettiği mutluluğun aynısının kız kardeşinin gözlerine yansıdığını gördü. Biliyordu, bu anın ne anlama geldiğini anlamıştı. Kız kardeşi elini tutup sıktı ve Zephyr de ona karşılık verdi. Alfa ilgiyle onu izliyordu ve onun nedenlerini anlamaya çalıştığını biliyordu. Hector'un gördüklerini açıkça sıralayarak kız kardeşine bakmasını ilgiyle izledi.

Görevli evrak işlerini bitirdikten sonra hep birlikte binadan çıktılar. "Ben işe gidiyorum." Zen ona sarıldı.

Zephyr, Alfa'nın onları kucaklaşırken izlediğini gördü, bakışlarında herhangi bir ifade yoktu. Ama izleyiş şekli neredeyse... özlem gibi görünüyordu. Zen Alfa'ya döndü ve başıyla onu selamladı. "Ailemize hoş geldin."

Kız kardeşinin sözleri karşısında yüzünün hafifçe yumuşadığını gördü.

Hector devraldı. "Size bir taksi çağırayım." Onunla birlikte yola indi ve onları biraz yalnız bıraktı.

"Ailene söyledin mi?" Gün ışığında merdivenlerde dururlarken Alfa sordu. Yanından geçen insanların durup aval aval kocasına baktıklarını fark etti, cüssesi mi, yaraları mı, yoksa kayıp gözü mü, bilmiyordu ama bakışlarından hoşlanmamıştı, sanki kendilerinden daha aşağı bir şeymiş gibi.

"Hmm," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, sağında ona bakan bir kadına ters ters bakarak. "Hey, size yardımcı olabilir miyim?"

Kadın bir şeyler kekeledi ve hızla oradan ayrıldı.

Zephyr önündeki adama döndü ve o söylenirken adamın biraz eğlendiğini görünce şaşırdı. "Ne?"

"Hiçbir şey." Ellerini ceketinin ceplerine sokarak başını salladı. "Onlarla ne zaman buluşmalıyım?"

Zephyr bir an için gözlerini kırıştırdı, beyni konuşmalarını yakalamaya çalışıyordu. "Oh. Oh. Yarın. Zen ve ben bu gece yolculuk için toparlandıktan sonra oraya gideceğiz. Ben çantamı alacağım. Ben şehir dışındayken o onlarla kalacak. Hemen havaalanına gidebiliriz çünkü ailem romantik ve aşk evliliği yaptığımızı düşünüyorlar, annem de bu ani evliliğe şüpheyile yaklaşıyor, o yüzden seni sorguya çekecek ve bizim de kaçmak için bir bahanemiz olacak-"

"Nefes al," dedi tekrar ve kadın durdu.

Tamam.

Tanrım, o onundu.

Bu duygu onu birdenbire çarptı. Düşüncesizce kollarını adamın beline doladı ve ona sıkıca sarıldı, göğsüne doğru titrek bir nefes verdi. Kolları iki yanında, iri elleriyle onun pazularını tutarak, onu kucaklamadan ama reddetmeden, kafası karışmış bir şekilde durdu.

Zen'e sarılırken ona nasıl baktığını görmüştü ve artık kimsenin ona sarılıp sarılmadığını merak etti. En son ne zaman sevgiyle kucaklandığını merak etti ve ona daha sıkı sarıldı. Sarılmak onun işiydi. İnsanlar onun sarılmalarına bayılırdı. Eğer sarılmak bir yarışma olsaydı, o kesinlikle ikinci olurdu. Bu yüzden ona sarılırdı. Her gün, o da karşılık verene kadar, bunun normal olduğunu kabul edene kadar, ondan bunu istemeye başlayana kadar ona sarılırdı.

Her seferinde bir kucaklamayla savunmasını kıracaktı.

Hepsi zamanında oldu.

Mutlu yıllar, Zephyr Villanova.

Bölüm 7

Alfa

Renkli bir karton kutu içinde ona uzatana kadar yoğun duyguların nasıl bir his olduğunu unutmuştu. Alfajores'in onun için gerçek anlamını bilmesine imkân yoktu ama gizemli gülümsemesi, bir şekilde, bir şekilde bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu.

Elinde kutuyla ofisinde duruyordu, insanoğlunun en kötüsünü görmüş ve onu öldürmesi gereken zamanlarda hayatta kalmış yetişkin bir adamdı ve gözlerinin yandığını hissetmişti. Bir parçayı eline aldığı anda elleri titremişti, hindistan cevizi taneleri ona annesinin daha lüks bir dolguya parasının yetmediği ama ona yapabileceği en iyi tatlıları yaptığı çocukluğunu hatırlatıyordu. Bir ısırık aldı ve göğsünün içinde bir şeyin canlandığını hissetti, uykuda olan, öldüğünü düşündüğü bir şeyin.

Hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş bir adam, küçücük bir kadın tarafından alaşağı edilmişti. Onu kendi dünyasından korumak için her şeyi yapmış olsa da artık çok geçti. Kaderini mühürlemişti ve eğer

Şimdi bildiği her şeyi öğrenmeden gitmesine izin veremezdi. Onunla evlenmek istemesinin sebebinin ne olduğunu bilmiyordu ama öğrenecekti.

Hector onu almak için ailesinin evine giderken Alfa siyah Rover'ın arkasında oturuyordu, dün gece mesajını aldığı için yerini biliyordu. Bu haliyle, Alfa istese bile arabayla oraya gidemezdi. Her zaman bir Jeep kullanmak istemiş ama buna parasının yetmemiş olması ve şimdi onlardan bir filoya sahip olmasına rağmen kısıtlı görüşüyle onları kullanamaması tam bir ironiydi. Jeep'i kullanmasına rağmen Jeep daha çok yerleşkesinin çevresindeydi. Rover şehir için daha uygundu.

Alfa onu kısmen kör eden olayı, hayatının akışını değiştiren ve onu ölüme terk eden şeyin ne ya da kim olduğunu hatırlamıyordu. Sadece hastanede uyandığını, tüm vücudunun onarılamayacak şekilde kırıldığını, yüzünün acıdan yandığını ve gözlerinin bantlanarak karanlığa kapatıldığını hatırlıyordu. Hector onu yeraltı dövüş kulüplerinden birinin arkasında bulmuş ve acile getirmişti. Orada ne kadar kaldığını kimse bilmiyordu. Doktor ona olayla ilgili hafızasının asla geri gelmeyebileceğini, bunun muhtemelen beyninin onu daha fazla travmadan koruma yolu olduğunu söylemişti. Bazı günler bunun için minnettardı. Bazı günler ise gerçeği bilme ihtiyacı yaralı bedenini kemiren bir açlıktı.

Vücudunun iyileşmesi haftalar, antrenman yapması ise aylar almıştı. Vücudu eskisi gibi çalışmıyordu, kısmi görüşü hareketlerine yardımcı olmuyordu ve hiçbir şey hatırlamasa bile kafası berbat durumdaydı. İşte o zaman kendini dövüslere atmış ve kendine bir servet yapmıştı, kafeste kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir canavar, şehri blok blok ele geçiriyor, güzel yerleşkesini tuğla tuğla yapıyor, vücudunu kas kas çalıştırıyordu. Görüşüne uyum sağlamak için eğitmenlerle çalışmış, birindeki hasarı telafi etmek için diğer duyularını geliştirmiş ve zamanla

Koku alma ve ses duyusu tek gözünün yerini sorunsuz bir şekilde almıştı. Yine de asla yapamayacağı bazı şeyler vardı, araba kullanmak gibi.

Düşüncelerinden sıyrılarak arka koltuktan mahalleye baktı, büyüdüğü yerden çok farklıydı. Pahalı bir bölge olmamasına rağmen evler bakımlıydı. Sokaklar temiz ve düzenli bir şekilde sıralanmıştı, evler eski ama ev gibiydi, çimenlerin hepsi bakımlıydı. Sağlam, iyi bir orta sınıf mahallesi idi, komşuların küçük şeyler için birbirlerine gittikleri türden, eski konutuyla hiç temas etmemiş türden. Burası onun büyüdüğü yeri ve o da bundan memnundu.

"Burada büyümek nasıl bir şey acaba?" Hector, Alfa'nın kafasındaki düşünceyi dile getirdi. "O iyi insanlar."

Alfa cevap vermedi, sadece dışarı bakmaya devam etti, daha önce orada bulunup bulunmadığını merak ediyordu, bloğa aşinalık hissi kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Onu tamamen cehennemimize sürüklemek istediğinden emin misin?" Hector sordu. "Bunu o istiyor."

Ve hayatında ilk kez sadece kendisi için bir şey istiyordu. Ve bencil olacaktı, özellikle de kız istediği zaman. Aylar boyunca onun arkadaşlığının tadını çıkaracak, merakını giderecek ama romantik teklifleri geri çevirecekti. Ona, birlikte geçirdikleri zamanın ötesinde bir beklentisi olmamasını açıkça söyleyecek ve onu ne kadar baştan çıkarırsa çıkarsın, onunla kesinlikle yatmayacaktı. Kaderinde yalnız olmak vardı ve bu ikisi için de en iyisiydi.

Hector'un sorusuna cevap veremeden araç sarıya boyanmış tek katlı bir evin önünde durdu. Zephyr onları karşılamak için verandada duruyordu, saçları eskiden olduğu gibi koyu bordoydu, kıvrımlı vücudu

üzerinde çiçeklerle dolu dökümlü bir elbise ve yüzünü neredeyse ikiye bölecek kadar geniş bir gülümseme, sol tarafında patlayan bir gamze.

Alfa ona bakarken bile göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu garip, alışık olmadığı bir tepkiydi, özellikle de sadece birkaç haftadır tanıdığı bir kadına karşı. Ve onu gördüğüne neden bu kadar sevinmişti ki? Tamamen bencilce nedenlerle onun saçma planını kabul etmek dışında onun için hiçbir şey yapmamıştı. Evli kalacakları süre boyunca böyle mi olacaktı? Ve zaman dolduktan sonra onu kendi şirketinde mi bırakacaktı? Bu düşüncenin onu neden rahatsız ettiğini anlamıyordu.

Sinirini yüzünden uzak tutarak arabadan çıktı, yaşlı bir kadının, muhtemelen annesinin, kapının yanındaki pencereden onu nasıl gördüğünü, gözlerinin onu nasıl yargıladığını fark etti. Onu tamamen suçlayamazdı. Kızı olsaydı ve onunla evlendikten sonra kapısına iri yarı, yaralı, tek gözlü bir adam gelseydi, dışarı çıkamadan ölmüş olurdu. Koruma dürtüsünü anlıyordu. Ama bunun sadece görünüşü nedeniyle kendisine yöneltilmiş olması onu biraz daha sinirlendirmişti. Özellikle de nedense daha iyi görünmek için çaba sarf ettiği için. Evlenme teklifi alışılmadık olabilirdi ama artık yasalar önünde evliydi ve o da onun karısıydı ve ailesinin ondan hoşlanmamasını istemiyordu. Ama bunun muhtemelen bir aslanı giydirip daha az tehditkâr görünmesini beklemek gibi bir şey olduğunu tahmin ediyordu. İşe yaramayacaktı.

Kendisine dik dik bakan kadına ters ters baktığı anı aklına geldi ve içinde bir eğlence dalgası daha belirdi. Kadın onun için savaşmaya hazır görünüyordu ve bu durum eğlenceli olduğu kadar tanıdık da değildi. Annesinin aksine, Zephyr gözlerinde yargılamaya benzer hiçbir şey olmadan onu izliyordu. Bu saf kadınsı bir takdir ve gerçek bir neşeydi ve Zephyr her ikisine de tamamen yabancıydı. Onu bağlayan ve şaşırtan şey de buydu.

aynı zamanda. Onu tanımayan bir kadın ona nasıl böyle güvenmişti? Onu nasıl böyle arzuladı? Ve bunu hiç utanmadan ya da kırılganlık göstermeden herkesin görmesi için nasıl tamamen açık bıraktı? Onun gibi bir kadın böyle bir evlilikten ne isterdi? Gerçekten de büyükannesinin antikalarıyla ilgili miydi, muhtemelen onlara karşı duygusal bir bağlılığı mı vardı? Alfa bilmiyordu ve bilmek de istiyordu.

"Hey, kocacığım," Zephyr bakışlarını onunkilere kilitlemek için başını geriye eğdi ve bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama kız çok sevimliydi.

Annesinin onu izlediğini ve ailesine ne söylediğini bilen Alfa eğilip yanağına bir öpücük kondurdu, teni dudaklarının altında ipeksi bir hal alıyor, hafif narenciye kokusu burnunu gıdıklıyordu. Bu koku hoşuna gitmişti. Boileri onunla karşılaştıklarında yalayıp yutacaklardı. Onları suçlayacağından değil.

Ama onu etkileyen şey neydi? Dudakları teniyle temas ettiğinde nefesinin kesilmesi, sanki onu gafil avlamış gibiydi. Bu gerçek bir tepkiydi ve onu görüp bunu nasıl hissedebildiği onu aşıyordu. Belki de kör olan oydu.

Boğazını temizleyerek ve sağ gözündeki hafif hayali kaşıntıyı görmezden gelerek cebinden az önce onun için aldığı yüzüğü çıkardı.

Tüm yüzü aydınlandı ve bu göğsünde çok garip bir şeylerin olmasına neden oldu. Belki de asidite idi.

"Bu çok güzel!" diye haykırdı yüzüğü eline alarak. Neden seçtiğini bilse neyse ama kuyumcuya girmiş, yüzüğü görmüş ve onun parmağı için yapıldığını anlamıştı.

Ona baktı, ela gözleri ıslıl ıslıldı, gözbebekleri büyüdükçe içlerindeki yeşillik yok oldu ve göğsündeki sıkışma daha da kötüleşti. Bu

bir yüzüktü ve o bir yabancıydı ama yine de ona okyanusları onun için fethetmiş gibi bakıyordu.

Kadın elini uzattı ve adam yüzüğü taktı, kadının yüzüğü hayranlıkla seyredişini ve sanki çok kıymetliymiş gibi elini göğsüne yaslayışını izledi. Bir bakıma öyleydi de - platin bant, adını bilmediği ama birlikte güzel görünen minik renkli kristallerle süslenmişti. Yüzük gerçekten de üzerine tek boynuzlu bir at kusmuş gibi görünüyordu ama onun çılgılığı olduğu için almak zorunda kalmıştı.

Ama bu gerginlikten hoşlanmamıştı. Onunla evleneli daha bir gün bile olmamıştı ve şimdiden kalbinde sorunlara yol açıyordu. Bir adım geri atması gerekiyordu. Onun nedenini bulmaya odaklanmalı, nasıl bildiğini ve çocukluğu hakkında ne bildiğini öğrenmeliydi. Hepsi bu kadardı.

Genç, siyah saçlı kız kardeşi güzel yüzünde tatlı bir gülümsemeyle dışarı çıkınca doğruldu. Dün adliyede ona aval aval bakmamaya çalışmakla meşguldü. Bu ve Hector'la dikkatini dağıtmamaya çalışmak arasında, onunla doğru dürüst konuşamayacak kadar utangaç ya da meşguldü. Ama gençti, bu yüzden onu biraz rahat bıraktı.

En azından bu sefer elini ona doğru uzattı. "Merhaba Alfa. Seni burada görmek çok güzel."

Onun elini nazikçe sıktı. "Senin de. SLF'de çalıştığını duydum."

"Evet." Genç kız elini geri çekti. "Orada çalışmayı seviyorum. Ve organizasyon için yaptığınız her şey için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Kadınlar bunu takdir ediyor."

Örgütü gözünü kaybettikten kısa bir süre sonra kurmuştu. Annesinin ve iş hayatında karşılaştığı sayısız kadının, baskıcı sistemlerin altından çıkmak isteyen ve gidecek hiçbir yeri olmayan kadınların onuruna kurmuştu. Survivors of Los Fortis'i bu tür insanlar -kadınlar, çocuklar ve erkekler- için kurmuştu.

Milyonlarca insan, ihtiyaç duyduklarında güvenli bir sığınaga sahip olacaktı. Ve bunca yıl sonra bile, sığınma arayan insanların sayısının azalmaması onu kızdırıyordu.

Zephyr'in küçük kız kardeşi iyi biriydi.

"Orada yardım ettiğın için sana minnettarım," dedi ona dürüstçe.

"Oh, Zee de hafta sonları gönüllü oluyor." Zenith kız kardeşine utangaç bir bakış attı. "Kadınlara makyaj yapıyor, ne isterlerse."

Alfa bunu zaten biliyordu. "Bu onlara yardımcı oluyor mu?" "Son derece."

İlginç.

"Hoş geldiniz. Lütfen oturun," dedi onu izleyen yaşlı kadın, belli ki kayınvalidesi, elinde bir tepsi buzlu içeceklerle dışarı çıkarken, geniş verandanın yan tarafındaki demir oturma alanını gösterdi, ardından bıyıklı, zayıf bir adam geldi, belli ki kızların babasıydı.

Yani içeri davet edilmiyordu. Anladı.

Onlara saygıyla başını sallayarak çok küçük bir sandalyeye oturdu ve annesinin tepsiyi masaya yerleştirmesini izledi. Zenith bir tarafa, annesi başka bir tarafa ve babası da onun karşısına oturdu. Zephyr nefis poposunu sandalyenin koluna yerleştirdi ve kolunu babasının omzuna dolayarak açıkça onlara birleşik bir cephe sundu. Bunu takdir etti.

Tanışmalar yapıldı ve birkaç saniyelik garip bir sessizlikten sonra babası nihayet konuştu. "Bunun bizim için neden biraz rahatsız edici olduğunu anlamışsınızdır."

"Tabii ki." Evet, anlıyordu. Yine de kayınpederinin yerinde olsaydı, ocuk daha tek kelime edemedi altı ayağının altında olurdu.

"Zephyr bir gün başka biriyle görüşüyordu ve sonra bize sana aşık olduğunu ve mahkemede seninle evlendiğini söyledi." Yaşlı adam bir bardak aldı ve Alfa da kibar olmak için onu takip etti. "Büyükannesinin vasiyeti yüzünden mi?"

Alfa adamın dürüst sorusunu takdir etti. Ama Zephyr ona ailesinin onunla bu yüzden evlendiğini bilmemesi gerektiğini söylemişti. Başını bir kez salladı. "Hayır. Kızınız... o benim karanlık hayatımda bir güneş ışığı gibi." *Az önce ağzından ne çıkmıştı öyle?*

Zephyr'in keskin bir nefes aldığını, parmaklarının omzunu sıkıca kavradığını duydu. Daha sonra ona bunu ciddiye almamasını söylemesi gerekecekti. Hiçbir şey kastetmemişti.

Annesi sonunda öne doğru eğildi, saçları gri olan güzel bir kadındı ve Alfa bir an için annesi hayatta olsaydı onun da saçlarının gri olup olmayacağını merak etti.

"Kızım ile nasıl tanıştınız?" Bu soru düşüncelerini böldü.

Zephyr onun yanından cevap verdi. "Sana SLF'de tanıştığımızı söylemişim anne. Ben Zen'le oradaydım, o da oradaydı, biz sadece... birbirimize uyduk."

Bu şaşırtıcı derecede gerçekçi bir senaryoydu. Küçük kız kardeşine baktığında onun başını salladığını ve ablasının arkasını kolladığını gördü ve bu ona bir puan daha kazandırdı.

"Peki ilk kez nasıl tanıştınız?" diye ısrar etti annesi. İlk kez mi? Ailesine tam olarak ne anlatmıştı?

"Arkadaşlarımla bir partiye gitmişim. Beni ektiler ve Alfa beni eve bıraktı."

Küçük gökkuşağı tam bir hikâye anlatıcısıydı. Anlattığı kurgusal olaylar yarı ilgisini çekiyor, yarı da ne yalan söylediğini merak ediyordu

onun hakkında.

"Peki ya ailen, Alfa?" diye sordu annesi. "Anne," diye azarladı Zephyr.

"Benim bir üvey kardeşim var." Buzlu içecekten bir yudum aldı. Fazla meyveli. "Yarın evleniyor, o yüzden düğününe katılacağız. Onun dışında kimse yok."

Annesi sonunda hafifçe yumuşarken, Zephyr'in merhametini nereden aldığını görebiliyordu. "Evet, Zephyr bize söyledi. Bunu duyduğuma üzuldüm."

Zephyr sessiz havadan sıyrılarak elini bir kez çırpı. "Ve gitmemiz gerekiyor." Sandalyenin kolundan atlayıp muhtemelen çantasını almak için içeri koştu ve herkes ayağa kalktı.

"Size söyledi mi bilmiyorum," diye başladı Alfa, onlara bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyordu. "Ama döndüğümüzde benim yanıma taşınacak. İstedığınız zaman ziyaret edebilirsiniz. Uygun bir töreni daha sonra planlayabiliriz."

Annesinin dudakları büzüldü. "Evet, bize söyledi. Evindeki her şeyi toplamış bile. Her şey... çok ani ve çok şüpheli. Ona hamile olup olmadığını, acelesi olup olmadığını sordum ama hayır dedi. Sadece aşkıyla evlendiğini ve bu kadar olduğunu söyledi. İki yıl boyunca Alec Reyes'le birlikteydi ve bir kez bile evlilikten bahsetmedi, bu yüzden bunu anlamak bizim için çok zor."

Lanet olası kumarbaz Reyes. Onunla iki yıl geçirmiş olabilirdi ama bir daha bir şey denerse lanetlenirdi. Alfa paylaşmazdı ve birlikte oldukları süre boyunca, onu becermeyi planlamasa bile Reyes onun olacaktı. Bu küçük cadaloza karşı koymak ne kadar zor olabilirdi ki?

Annesinin tepkisine bakılırsa, evlilik haberi muhtemelen pek hoş karşılanmamıştı.

Ve bu onu tekrar meraklandırıdı, neden ailesiyle kavga riskine girsin ki?
O mu?
Neyin peşindeydi?

Bölüm 8

Zephyr

ZEPHYR BİR KEZ Los Fortis'ten yüz mil güneye bir okul gezisine gitmişti ve bu şimdiye kadar gittiği en maceralı gezi olmuştu. Bunun dışında gittiği tek gezi, bir saat uzaklıkta yaşayan teyzelerini ziyaret etmek olmuştu. Bırakın kıtayı, ülkeyi bile hiç terk etmemişti ve bırakın böyle bir yolculuğu, hiç uçağa binmemişti.

Victor ve Diaz, daha önce tanıştırıldığı, daha az seksi ama daha çekici başka bir adam, özel uçağın arkasında oturuyorlardı. Hector geride kalıyordu, belli ki Alfa'nın ikinci adamı olarak, gidecekleri iki gün boyunca her şeyi kontrol altında tutacaktı.

Getirilip bindirildiği özel jetin içine, yemyeşil bej koltuklara, pırıl pırıl ahşap masaya ve düzgün duvarlara baktı ve ilk kez gerçekten de başarmış olduğunu anladı. İlk gördüğü yırtık elbiseli çocuktan, şimdi pahalı bir deri ceket giyen ve özel bir jeti olan adama kadar, başarmıştı ve ona söyleyemese de, içinde gurur gibi bir şeyin kabardığını hissetti. Ve Tanrım, Adriana'nın - onunla arkadaş olan nazik, ölmekte olan kadının

yabancı bir yerde korkmuş küçük bir kızı rahatlatmak için - oğlunu şimdi görebilirdi. Gurur duyardı.

Zephyr pencereye döndü ve hızla gözlerini kırpıştırarak gözlerindeki yanmayı ve burnundaki sızıyı gidermeye çalıştı. Adam zaten Zephyr'in nedenlerinden şüpheleniyordu ve Zephyr'in onun deli olduğunu ve boş yere ağladığını düşünmesi için ona daha fazla neden vermesine gerek yoktu.

Gerçekten güzel saçları olan ince bir sarışın onlara biraz su uzattı. "Başka bir şey ister misiniz?"

Zephyr ona teşekkür etti. "Küçük bir soru, bu senin doğal saç rengin mi?"

Sarışın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Evet."

Lanet olsun. "Çok hoş bir renk. Sallıyorsun."

Görevli ona şaşkın bir gülümseme verip gitti ve o da dönüp karşıındaki adamın onu anlamaya çalışıyormuş gibi izlediğini gördü.

"Ne?" diye sordu, adamın kendisini nasıl analiz ettiğinin hafifçe farkındaydı.

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece onu inceledi ve Zephyr onun kafasından neler geçtiğini merak ederek rahatlamaya çalıştı.

"Aramızdaki bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım," dedi önsöz olarak ve Zephyr kendini hazırladı. "Büyükannenin fonu bana verdiği bahane olabilir ve fırtınalı bir aşk da ailene verdiği bahane olabilir, ama benimle evlenmek için başka bir nedenin olduğunu biliyorum. Şu anda benim karım olmanın tek sebebi ilgimi çekmiş olman. Oyununun sonunun ne olduğunu bilmiyorum, ama bunu anlayacağım, bu yüzden bir an bile kandırıldığımı düşünme."

Tanrım, onun bunu anlamasını umuyordu ama onunla onca zaman geçirdikten sonra onu hatırlamadıysa, hatırlayacağından da şüpheliydi. Ama bunu ona söyleyemezdi. Onun ne kadar alaycı olduğunu bildiğinden, bu kendi yüzünde geri tepdi. Hafıza eksikliğinin muhtemelen gözündeki yarayla bir ilgisi vardı. Belki de beyni onu korumak için bazı şeyleri bloke etmişti. Bunun filmlerde olduğunu görmüştü ama gerçekçi bir şekilde akla yatkındı ve travma hakkında bilgisi olan biriyle konuşana kadar hiçbir şey söylemeyecek ve onu yeniden travmatize etme riskini göze almayacaktı.

Hayır, onu yeniden sevmesini sağlamalıydı, bu yeni kadınla bu yeni erkeği. Bu olabilirdi.

"Ve benim hakkımdaki bilgileri nereden aldığını bilmiyorum," diye devam etti, sesi sert ve derindi, ona vahşi doğayı hatırlatıyordu. "Ama bunu da öğreneceğim. Umarım sadece büyükannenin yadigârları için olur çünkü diğer türlüünü sevmeyeceksin."

Onu tehdit ederken oldukça ateşliydi, gerçi bunu şu anda yüzüne söylese hoşuna gideceğinden şüpheliydi.

"Şimdi tek yapmam gereken senin çok iyi bir yalancı olup olmadığını anlamak." Zephyr suyundan bir yudum aldı. "Ben açık bir kitabım."

Alfa onun hareketini taklit ederek suyunu içti, boynundaki kasların hareketi çok seksiydi. Tanrım, yıllar geçtikçe daha da seksi olmuştu ve onu yatakta, yatak dışında, duvara karşı, her şekilde istediğini itiraf etmekten hiç utanmıyordu.

"Her ihtimale karşı yalancı değilsin-" bardağını aralarındaki masaya koydu, eli bardağın kırılabilirliğini artırıyor, "-bunu bu ilişkiden romantik bir şey beklememen için basit bir uyarı olarak kabul et. Sana olan merakım romantik bir ilgi anlamına gelmiyor. Eğer bu yönde bir beklentiniz varsa, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Ben aşık değilim."

Yalancı. Seviyordu, sadece sevmek istemiyordu. Ama onun kalkanlarının yerinde olduğunu biliyordu ve bu Alfa'nın bir ton güven sorunu olduğu açıktı, bu yüzden uyarısını hafife almadı. Onun geçmişinin yüküyle bu sulara kürek çekmesi ve kıyıya ulaşabilmeyi umması gerekecekti.

"Çok kötü," diye hafifçe omuz silkti. "Sevgililerime bağlanma eğilimindeyim." "Ben senin sevgilin değilim," diye hatırlattı ona.

Gülümsedi.

"Ben de senin sevgilin olmayacağım." Çenesinin yan tarafı karıncalandı. "Şehvet artık beni boş bırakıyor. Zaten uzun vadede daha iyi."

"Ne yani... oda arkadaşın mı olacağım?" diye kahkaha attı.

Parmaklarını aralarındaki masaya vurdu. Bir şeylere dokunmayı severdi. Tanrım, beyni tam bir enkazdı.

"Kendi odanı alabilirsin." *Tık, tık, tık.* "Evlilik süresince birbirimizin arkadaşlığını paylaşalım. Seni yeterince ilginç buluyorum. Samimi olabiliriz ama araya cinsel bir şey sokarak işleri daha da karmaşık hale getirmemek en iyisi."

"Aramızda kimya var," diye belirtti.

"Acıma öpücüğü sayılmaz."

Acıma öpücüğü, onun kıcı. O da en az onun kadar istekliydi. "Sıcak bir kimya," diye öne doğru eğildi.

Omuz silkti. "Müstakbel baldızımla kimyamız uyuştu. Bu, ona göre hareket ettiğim anlamına gelmez."

Vay canına. Zephyr gözlerini kırıştırdı ve birlikte olmayı düşündüğü biriyle tanışacağı gerçeğini düşündü.

"Kimya yalan söyler, Zephyr," diye devam etti bombayı patlattıktan sonra.

"O zaman gerçeği ne söyler?" Onun düşünce sürecini merak ederek başını yana eğdi.

"Kalp," dedi, sesinde hiçbir sıkıntı yoktu. "Peki seninki ne diyor?"

Dudaklarının yara almamış tarafı kalktı. "Hiçbir şey. Pislik yıllardır konuşmuyor. Ölü, yaralı, işe yaramaz bir kas parçası."

Tanrım, bu onu incitti. Kendisine o kadar yüksek duvarları olan bir kule inşa etmişti ki, artık aşılamaz hale gelmişti.

'Sen umutsun, günüşiği. Daha iyi bir hayat için umut.

Ona bunu söyleyen çocuk açıkça kulede yaşıyordu, ulaşamazdı. Ama gerekirse duvarlara tırmanacak, en tepeye çıkacak ve sevgilisini kurtaracaktı. Yapacağı son şey olsa bile ona yeniden umut verecekti.

Ondan uzak durma planı işe yaramayacaktı ama bunu kendine sakladı. Onu ayartacak ve teslim olana kadar baştan çıkaracaktı. Görevdeki bir kadından daha güçlü bir şey yoktu. Ona planlarının sağlam bir deri tokatlama içerdiğini söylemek muhtemelen şu an için en iyisi değildi.

Elindeki su bardağını ona doğru kaldırdı. "Yalan söyleyen kimyalara." O da kendi bardağını kaldırdı. "Ve ölen kalplere."

Tanrım, onun için planladığı kalp masajı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sessizleştiler ama dostça. Zephyr e-kitap okuyucusunu çıkardı ve gizlice onu izlerken bir romana dalmış gibi yaptı; o sadece pencereden dışarı baktı, düşüncelere dalmıştı. Görevli elinde aşırı yüklü sandviçlerle tekrar geldi ve Zephyr, onunla tekrar sohbet etmek için bir bahanesi olduğu için mutlu bir şekilde okuyucusunu bıraktı.

"Senin gibi evrenin efendisinin dizüstü bilgisayarında falan çalışacağını sanıyordum," diye alay etti sandviçini açarken.

"Okuyamıyorum," dedi ona basitçe.

Zephyr durakladı, tamamen şaşırmıştı. Bu cevabı hiç beklemiyordu.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyor olmalıydı ki açıkladı. "Çok parayla büyümedim. Annem beni okula gönderdi ama o öldükten sonra okulu bıraktım."

"Özür dilerim." Elini uzattı ve onu şaşırtarak yumuşak bir şekilde sıktı. "O zamana kadar okumayı öğrenmiş olmalısın."

"Evet, ama bu olduğunda -" göz bandını işaret etti "- daha küçük şeyleri okumak zorlaştı. Bir süre sonra bıraktım." Kendinden geçer gibi oldu, tek gözüyle merakla onu izliyordu. "Genelde bu konuda konuşmam."

Kalbinin küçük bir parçası eridi. "Sırrın benimle güvende." Ona küçük bir gülümseme verdi ve bu kadar çok şey paylaşmış olmaktan rahatsız olduğu belli olan gözlerini kaçırmamasını izledi. Onu kendi haline bıraktı, şimdi onun sandviçinin ambalajını çoğunlukla sol eliyle nasıl yavaşça soyduğunu fark ediyor ve çoğu insanın kanıksadığı hangi küçük günlük şeyleri başarmak için çok çalışmak zorunda kaldığını merak ediyordu. Evindeki her şey ses kontrollü müydü? Yaralanma görme ve hafızasından daha fazlasını mı etkilemişti? İşitme duyusu? Denge duygusunu? Onu dövüşürken ve yeterince iyi hareket ederken görmüştü ama bu doğal mıydı yoksa kendini eğittiği bir şey miydi?

O anda aklına bir şey geldi. "Bu yüzden mi mesajlarıma cevap vermedin?"

Sandviçini yere bırakarak başını kaldırdı. "Telefonları sevmiyorum. Ve kimseye mesaj atmam. Numaramı bilenler iş bağlantılarımdır. Sadece ararlar."

Ve onun kendisini terk ettiğini düşünmüştü. Yeni bedenine ve bunun onu etkileme biçimlerine karşı daha düşünceli olması gerekiyordu. "Yani sadece arayabilirim

Şimdi mi?"

Homurdanarak sandviçine odaklandı.

"Bağlantımı karım olarak kaydedecek misin?"

Ona öyle bir baktı ki, daha küçük bir ölümlünün bile derisi yüzölürdü.

Kıkırdayarak tavuklu sandviçten bir ısırık aldı, peynir ağzında eriyordu ve adamın kendisine baktığını görünce kendini durdurmadan önce inledi. Güvensizlik, özellikle insanlarla birlikte yemek yerken çirkin yüzünü gösteriyordu. İnsanların ne yediği konusunda başının etini yemesine alışkındı, yarı yarıya onun da aynısını yapmasını bekliyordu, yarı yarıya onun *'bu çok fazla peynir'* ya da *'sadece iki tane yemelisin'* demesini bekliyordu.

Adam onun ağzına baktı, kendi sandviçini aldı, bir ısırık aldı ve başını salladı. "Hmm."

İşte bu kadar.

Zephyr bir an oturup ekmeğe baktı ve az önce olanları düşündü.

Gerçekte hiçbir şey olmamıştı ama *bir şey* olmuştu.

Vücutlarına ne koyarlarsa koysunlar bir santim bile büyümeyen, mükemmel vücut hatlarına sahip uzun boylu kadınlardan oluşan bir ailede doğan Zephyr, annesi, teyzeleri, kuzenleri, herkes tarafından kısa boylu ve dolgun vücutlu olduğu için her zaman kasıtlı olarak alay konusu olmuştu. Zen, evlat edinilmiş olmasına rağmen, ailelerinin genetiğine ondan daha çok uyuyordu.

On dokuz yaşındayken, hormonal bir dengesizlik hızla kilo almasına neden olmuştu. Sonraki birkaç yılını hormonlarını ve kilosunu düşürmek için ilaç tedavisi görerek geçirmiş ve kısa boyunun da etkisiyle kıvrımlı bir vücuda sahip olmuştu. Özenle pilates yapıyordu, vücudu esnek ve güçlüydü ve şimdi şimdiye kadar olduğu en sağlıklı olmasına rağmen, etrafındaki insanlar bir şekilde ona her zaman şunu söylüyordu

Mümkün olan en iyi niyetli şekilde, birkaç kilo daha vermek için. "*Çok daha güzel*" görünecekti. O zaten çok güzeldi. Kendine has bir tarzı vardı, ilaçlarını alıyor ve vücuduna özen gösteriyordu. Ama ilk kez Zen dışında biri onunla yemek yemiş ve bunu belirtmemiştir.

Belki de bunun nedeni kendi bedeninin diğer insanların standartlarına göre kusurlu olmasıydı. Belki de bunu fark etmeyen ya da düşünmeyen bir adam olduğu içindi.

Her neyse, o sadece yaptı.

Ve sonra, onun herhangi bir romantik düşünceye sahip olmamasını bekledi. O zaten gidiciydi.

Lezzetli sandviçten bir ısırık daha aldı, ikisi de yerken yoldaşça sessizliğin tadını çıkardı, sessizce yeni adama biraz daha aşık oldu, o yetişene kadar ikisine de yetecek kadar.

Bölüm 9

Zephyr

ALPHA'NIN YARI KARDEŞİ CİDDİ BİR ŞEKİLDE *ATEŞLİYDİ*.

Ne beklediğini bilmiyordu ama havaalanında onları karşılayan zarif, çarpıcı, mükemmel vücutlu adam bu değildi. Üstelik çok da çekici biriydi. Ona şöyle bir bakmış, Alfa'ya "Kolunuzdaki bu muhteşem yaratık da kim?" diye sormuş ve selamlamak için hemen platonik bir şekilde yanağından öpmüştü. Yanındaki huysuz deve zaten aşık olmasaydı, *bayılırdı*.

"Gelinin nerede?" Alfa onu tanıştırdıktan sonra mesafesini koruyarak sordu. Uçuşta ona açıldıktan sonra geri çekilmiş, aralarındaki boşluktan sızan soğuğu hissedebileceği kadar bir adım geri atmıştı, platonik kalmaya yönelik aptalca duygusu yüzünden mi yoksa uçaktaki savunmasızlığı yüzünden mi, bilmiyordu. Yeni bir ortamda olduğu için de aradaki mesafeyi nasıl kapatacağını henüz bilmiyordu.

Dante sıırttı. "Tempest'in büyükannesiyle kaliteli zaman geçirmesine izin vermek ve gizlice güzellik uykusuna yatmak. Buna ihtiyacı olduğundan değil ama annelik onun için yorucu."

Zephyr adama baktı. Müstakbel eşine duyduğu sevginin açıklığı onu şaşırtmıştı. Karşılaştığı erkekler nadiren aşklarını onunki gibi gururla sergiliyor *ve yine de* kendinden emin, ukala bir havaya bürünmeyi başarıyorlardı. Lanet olsun, kız çok şanslıydı. İlginç bir kişiliği vardı.

Onlara Alpha'nın evindekinden biraz farklı, büyük, siyah bir Range Rover'a kadar eşlik etti ve Zephyr için arkadaki kapıyı açtı. *Oh, bir beyefendi de.*

Gülümseyerek ona teşekkür etti ve etek yerine tayt giydiği için memnun bir şekilde arabaya tırmandı. Yine de kocasının, yaşadıkları şehirde yaptığı gibi onu kucağına alıp yere bırakmamasına şaşırmıştı. Kesinlikle platonik, mesafeli olma olayını ciddiye alıyordu.

Her iki adam gibi o da yerine yerleşti ve Dante sorunsuz bir şekilde havaalanından çıktı, arkalarından başka bir karanlık araba güvenlikle birlikte onları takip ediyordu. Hiç şaşırmamıştı. Sadece internette yaptığı araştırmadan bile Dante Maroni'nin mafya dünyasında oldukça önemli biri olduğunu, babasının ölümünden sonra başa geçtiğini öğrenmişti. Ancak merak ettiği tek şey Alfa'yla nasıl tanıştıkları ve Alfa'nın tam olarak neye bulaştığıydı. Mafya olamazdı, çünkü Los Fortis hiçbir zaman bir mafya merkezi olmamıştı. Adamın güvenlikle ilgili bir iş yaptığını biliyordu ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Eninde sonunda öğrenecekti ve bunun birlikte yaşayamayacağı bir şey olmamasını umuyordu çünkü aşılması gereken bazı çizgiler vardı. Yine de bir zamanlar kim olduğunu bildiğinden, Alfa her zaman bir koruyucu olmuştu. Onun bu insanlık dışı sınırları aşabileceği bir dünya hayal bile edemiyordu.

Hepsi zamanında oldu.

Tenebrae Şehri Los Fortis'ten çok farklıydı. Birincisi, iklim tropik olmaktan çok ılımandı, uzaktaki tepeler şehrinin etrafındaki ormanlardan daha koyu bir yeşil tonundaydı, kara bulutların örtüsü sadece şiddetli yağmurlar sırasında gördüğü bir şeydi.

Camı indirdi, yüzüne vuran serin ve kuru rüzgârın tadını çıkarıyor, gözleri her şeyi görüyordu.

Dante bir süre sonra sessizliği bozarak, "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Bunun anlamı çok büyük."

Alfa homurdandı. *Homurdandı.*

Zephyr onu arkadan sessizce izliyor, kendi kanından olanlara karşı neden daha çekingen olduğunu anlamaya çalışıyordu. Uçuşta olduğundan daha mesafeli, daha katıydı ve bunun ondan mı yoksa Dante'den mi kaynaklandığını bilmiyordu. Alfa'nın düğün gibi bir şeye katılması onun üvey kardeşiyle arasının iyi olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Durum böyle değil miydi?

"Peki ne zaman evlendin?" Dante sessizlikten rahatsız olmamış gibi devam etti, öyle rahattı ki kız ondan hemen hoşlandı.

"Pazartesi," diye yanıtladı kocası. "Adliye Sarayı'nda düğün."

Dante dikiz aynasından ona baktı. "Hamile misin?"

Zephyr, fırtınalı düğün yüzünden herkesin otomatik olarak hamile olduğunu düşünmesine bayılıyordu. Başını iki yana salladı. "Hayır, biz daha-"

Alfa oldukça kaba bir şekilde, "Sadece altı aylığına," diye sözünü kesti. "Gerçek bir evlilik değil."

Ouch.

Bunun hakkında konuştuklarını biliyordu ama bunu bu şekilde yüksek sesle söylemek her şeyi çok... klinik hale getiriyordu. İndirgeyici. *Daha az.* Sanki yaşadıkları o küçük anlar hiç olmamış gibi.

Dante yorum yapmayacak kadar düşünceliydi, sadece konuşmayı Zephyr'i de kapsayacak şekilde değiştirdi, ona ailesi, işi hakkında sorular sordu, söyleyebileceğinden daha fazla takdir ettiği normal genel konuşmalar.

Parmağındaki yüzüğe baktı, daha önce gördüklerine hiç benzemeyen güzel bir parçaydı; platinden yapılmış, minik yakutlar, ametistler, safirler ve zümrütlerle süslenmiş, rengârenk ve eşsiz bir banttı.

"Bir gün param olduğunda sana en güzel yüzüğü alacağım, günüşiğim."

Zephyr burnunun yandığını hissetti ve dışarı baktı, hayatından kaybolmadan önce onu gördüğü son gecede fısıltıyla verdiği sözü hatırladı. Yüzük onun için onun fark edebileceğinden çok daha değerliydi. Onun kendisine bir tane almasını beklemiyordu, kendisi için bir tane almaya tamamen hazırды, ama almıştı ve mükemmeldi ve Zephyr onu parmağına taktığı o anı kalbinin bir köşesine sakladı, onu çırpınan rüzgârdaki bir alev gibi kavradı, onu canlı, sıcak ve sevilmiş tuttu, onu tekrar sevmeyi başaramazsa tekrar ziyaret etmek için.

Bazen üstlendiği görevin büyüklüğü onu korkutuyordu. O zamandan bu zamana kadar geçen yıllarda neler yaşadığını bilmiyordu. Ne tür travmalar yaşadığını bilmiyordu, tetikleyicilerinin neler olduğunu bilmiyordu, kalbinin etrafına ördüğü duvarların açılıp aşılamayacağını bilmiyordu. Aşılabilselerdi çürüyecek ve kanayacak, eğer izin verirse kendini onun dinlendiği köşeye sürükleyecek ve başını onunla birlikte uzatacaktı. Ama acele etmemesi gerekiyordu. Onun ne istediğini anlarsa ürker ve başka yöne kaçardı.

Adamlar şifreli sözcükler kullanarak işle ilgili bir şeyler konuşuyorlardı çünkü o hiçbir şey anlamıyordu. Otuz dakika içinde şehrin dışına çıkmışlar ve yeşil bir tepeden yukarı, görebildiği büyük bir malikâneye doğru ilerliyorlardı. Dante'ye saygıyla başını sallayan güvenlik görevlileri tarafından tutulan yüksek kapılar açıldı ve içerisi farklı bir dünya gibi görünüyordu. Devasa malikane, diğer taraftaki birkaç bina, yeşil tepenin her tarafı ve bir duvarla çevrili bir film seti gibiydi. Tüm mahallesi bu alana rahatlıkla sığabilirdi. İnsanlar mekânı süslemek için koşuşturuyor, bazıları sandalye, bazıları kutu, bazıları da silah taşıyordu. Zephyr gerçek hayatta hiç bu kadar çok silah görmemişti. Bir tane görmüştü Victor'u sorguladığında ceketini giymişti ama hepsi bu kadardı.

Araba yolu durdu ve Dante arabayı malikanenin çift kapısının hemen yanına çekti. Zephyr kimsenin kapıyı açmasını beklemeden dışarı fırladı ve her şeyi içine çekti.

Vay canına.

Personelden biri koşarak yanlarına geldi ve Dante onu bagajlarını misafir kanadına götürmesi için yönlendirdi. Misafirler için bir *kanatları* vardı. *Boktan bir yer.*

Saçları ağarmış yaşlı bir kadın kucağında yeşil bir battaniyeye sarılmış minik bir kundakla dışarı çıktı ve Zephyr, Dante'nin bebeği kadından alıp geniş göğsüne yaslamasını, elbisesine bulaşan salyaları umursamadan ona miyavlamasını hayretle izledi. "Babanı özledin, değil mi prenses?"

Sonra gördüğü en tüylü kedi dışarı çıktı ve Dante'nin bacaklarına sürtünerek pantolonuna tüylerini bulaştırdı.

Zephyr'in yumurtalıkları *eridi*. Bebekleri ve yavru kedileri olan koca bir adamın nesi vardı? Kedi nanesi gibiydi, kelime oyunu yapıyordum.

Dante sonunda kocaman gülümsemesiyle misafirlerine döndü.

"Alfa, Zephyr, sizi prensesim Tempest ile tanıştırmak istiyorum. Tempest, bunlar amcan ve yengen."

Teyze.

O küçük bebeğin *teyzesiydi*. *Lanet olsun*, daha önce hiç teyze olmamıştı.

Alfa'ya baktı ve bunun onu da etkilediğini gördü. *Ölü kalpmiş, kışımın kenarı*.

Ailesi hakkında bildiklerini bildiğinden, amca olmanın ona ne yapıyor olabileceğini hayal bile edemiyordu. Sessizce onun iri elini tutup sıktı ve o da karşılık vermese de bırakmadı.

"Aman Tanrım, kesinlikle şahane!" Alfa yerinde donmuş gibi görüldüğü için Zephyr bir adım öne çıktı ve Tempest'in yumuşak yanağına dokundu.

Bebek esnedi, zümrüt gibi gözleri kocaman açıldı, ağzı babasını görünce ıslak, sakızlı bir gülümsemeyle açıldı. Mutlu bebek sesleri çıkardı ve gözleri daha büyük, daha korkutucu görünen adama gitmeden önce kollarını çırpı.

Zephyr, Alfa'nın tuttuğu eli tutup yukarı kaldırdı ve parmaklarını Tempest'in yumuşak tenine dokundurarak bebeğin ağlamaması için dua etti.

O yapmadı. Küçük Tempest Maroni guruldadı, ağzından salyalar aktı ve Alfa'ya aynı sakızlı gülümsemeyi verdi ve kocasının minik serçe parmağına dolandığını gördü.

Evet, bu onu çok etkiledi. Bunu yüzünden bile saklamaya çalışmadı.

"Geldin mi?" diye soran boğuk bir ses tonu Zephyr'in başını kaldırıp ve çenesi düştü. Göz kamaştırıcı, ama gerçekten göz *kamaştırıcı* bir kadın tanrıça, suda süzülen bir kuğu zarafetiyle onlara doğru yürüyordu, mükemmel yüzünde nazik bir gülümseme vardı, uzun boylu, şık ve

Bronz teninde parıldayan yeşil gözleri, doğal dalgalar ve buklelerle hacimlenen koyu renk saçları, duruşuyla göz kamaştırıyordu. Saçları çok *güzeldi*. Böyle kadınların mitolojiler dışında var olabileceğini sanmıyordu.

Tempest'in annesi ve Dante'nin gelini olduğu belli olan kadın, yanındaki adama baktı.

Zephyr başını kaldırıp ona baktı ve onun kendisini tanıdığı bir bakışla izlediğini gördü.

Kimya.

Ondan hoşlanmıştı.

Zephyr hiçbir zaman kıskanç olmamıştı, özellikle de başka kadınları. Ailesinde çok güzel kadınlar vardı, her gün iş yerinde çok güzel kadınlar görüyordu ve her gün kadınların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamayı seviyordu. Kıskançlık buna tamamen zıt bir duyguydu. Ama orada, bir zamanlar sevdiği ve tekrar sevmek istediği adamın yanında dururken, daha birkaç dakika önce geleceklerini kurma girişimini daha değersiz bir şeye indirgeyen bir adam, açıkça onu hatırlamayan ama karşısındaki tanrıçayı hatırlayan bir adam, midesinin çukurunda çirkin bir şey kök saldı. Dante'ye aşık olduğu ve ailesiyle mutlu olduğu belli olan tanrıçaya ya da kendisinin bile hayranlık duyduğunu kabul ettiği bir şeye hayranlık duyduğu için Alfa'ya karşı bir şey değildi.

Hayır. Çirkin olan eski bir güvensizlikti, yıllarca savaştığı ve artık dinlendiğini düşündüğü bir güvensizlik, belki de yeterli olmadığına dair bir güvensizlik. Belki de asla yeterli olamayacaktı. Belki de yaptığı hiçbir şey bir fark yaratmayacaktı. Çok fazla seviyor, çok kolay güveniyor, çok sık inciniyordu ve belki de kendini sertleştirmesi gerekiyordu. Ama bunu yaparsa kim olduğunun özünü kaybedecekti ve bu yüzden asla yapmadı. İcinmiş hissetmek, ölmüş hissetmekten daha kabul edilebilirdi. Kafasındaki çirkinlik korkunç bir hal aldı.

'Neredeyse otuz yaşındasın ve erkek arkadaşın yok mu? Sende bir sorun olmalı.'

"Ne güzel bir kızsın, nasıl oldu da hiçbir erkek sana aşık olmadı?"

'Kaçamaklar ve kaçamaklar, ve tek uzun süreli ilişkiniz? Aldattı.'

'Gerçekten sevdiğin tek adam seni terk etti. Seni hatırlamıyor bile.

O kadar önemsizdin.' "Kocan seni

istemiyor.

Zephyr gözlerini kırpıştırarak yanığı uzaklaştırdı ve elini geri çekerek tanıştırmalar yapılırken yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. Dante bir elini Amara'nın beline doladı ve Zephyr kocasının ona dokunmasını, belki omzunu tutmasını, onunla birlikte olduğunu gösterecek herhangi bir şey yapmasını umdu. Ama yapmadı. Dante Alfa'dan sessiz bir konuşma istedi.

Zaten biraz kaybolmuş ve biraz da üzgün olan Zephyr, onlara sadece etrafa bir göz atacağını söyledi ve oradan ayrıldı. Diaz güvenli bir mesafeden onu takip etti.

Bazen tamamen rastgele bir şeyin, *gerçek* olmadığını bildiği halde onu öz değerini sorgulama sarmalına sürüklemesinden nefret ederdi. Gerçek *gibiydi*.

Köşkün etrafında dolaşarak insanların düğün için çerçeve kurduğu çardağa doğru yürürken cebinden telefonunu çıkardı ve her konuda dürüst olabileceği tek kişiyi aradı.

"Zee! Uçuş nasıldı?" Zen'in mutlu karşılaması kalbini hemen hafifletti. Kendisinden beş yaş küçük olmasına rağmen Zenith onun en iyi arkadaşıydı. Çocukluklarından beri her gece birbirlerine sokulup başlarından geçen her şeyi konuşmak gibi bir ritüelleri vardı.

gün, kötü müşterilerden ciddi bir aşka kadar. Artık gece rutinlerini sohbet ederken yapıyorlardı. Başlangıçta paylaşımı sadece Zephyr yapıyor olsa da, yıllar geçtikçe Zen de katılmıştı. Artık Zephyr onun kız kardeşinin kişisi olduğunu biliyordu ve bunun tersi de geçerliydi.

"Gerçekten çok iyi," dedi Zephyr ona, tepenin etrafında yürürken gözleri malikânenin her yönünü görüyordu.

"Olamaz," diye mırıldandığını duydu kız kardeşi. "Ne oldu?"

"Aslında hiçbir şey," dedi Zephyr dudaklarının titrediğini hissederek. "Sadece... Keşke bazen beni hatırlasa."

"Ah, tatlım." Zen onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu. Her kaçtığında ona göz kulak olan, geri döndüğünde her şeyi anlattığı kişi Zen'di. Zen onu ilk gördüğü andan son gördüğüne kadar her şeyi biliyordu. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Hâlâ cayabilirsin, biliyorsun."

"Denemek zorundayım," diye fısıldadı Zephyr, göğsü sıkışmıştı. "O artık farklı ama denemek zorundayım Zen. Onu tekrar bulduğumu ve hiçbir şey yapmadığımı bilerek yaşayamam."

Zen iç çekti. "Peki bu senin için nasıl gidiyor?"

Zephyr bir kahkaha attı. "Sadece oda arkadaşı olmamızı istiyor."

Zen telefonun diğer ucunda bir süre sessiz kaldı. "O zaman onun oda arkadaşı ol. Sahip olabileceği en iyi oda arkadaşı ol. Onu tanıyorsun, Zee. Onun düğmelerini biliyorsun. Onları it, test et. Böyle korkunç bir adamı aşık edebilecek biri varsa, o da sensin."

Zephyr burnunu çekti. "İşte bu yüzden benim en sevdiğim kız kardeşimsin," dedi telefonda ve Zen'in kıkırdadığını duydu. "Ben senin tek kız kardeşimim."

Birkaç dakika konuştular, çoğunlukla annesinin Alfa'nın onun beynini yıkayan şeytanın akrabası olduğuna inandığı ve nasıl *'bekleyemediği'* hakkında.

onun hayatından çıkması için.' Eğer sonunda ayrılırlarsa, mutlu olacak tek bir kişi tanıyordu. En azından Zen babasını daha açık fikirli olmaya ikna etmişti. Bu sayılırdı.

Zephyr kız kardeşiyle vedalaştı, morali hâlâ bozuktu ve bir görevliye odasının yerini sorarak misafir kanadına yöneldi. Güneş batıyordu, gökyüzü aydınlıktan çok karanlıktı, Zephyr binaya doğru ilerlerken tepenin bazı kısımları tamamen gölgelere gömülmüştü, gözleri konağı inceliyordu.

İncelemesi bir tür çalışma odasının büyük penceresinde durdu. Dante ve Amara başka bir çiftle oturmuş, kocası ona arkasını dönmüş, hepsi bir şeyler içiyor, Amara bir şeye gülüyor, tüylü kedi pencere kenarında uyukluyordu.

Zephyr dışarıda biraz uzakta durmuş, yabancılarla dolu yeni bir şehirde ilk kez tek başına, her şeyi izliyordu. Nedenini bilmiyordu ama bu ona acı veriyordu. Onunla evlenmiş olabilirdi ama bu grup her neyse onun bir parçası değildi. Olmak istiyordu.

Yuvarlanmayı bırak, diye kendi kendini azarladı. Bu yolu seçmişti ve kolay olmayacağını biliyordu.

Ona bakan tek kişi olan Dante başını kaldırdı ve onunla göz göze geldi. Alfa'nın oturduğu yere bir göz attıktan sonra tekrar ona baktığını gördü, koyu renk gözlerinde şefkate benzer bir şey vardı.

Zephyr ona güven verici olduğunu umduğu küçük bir gülümseme verdi, hiç rahatsız olmamış gibi davrandı ve evli, mutsuz ve yalnız bir şekilde odasına doğru yola çıktı.

Bölüm 10

Zephyr

Bütün gece odalarına gelmemişti ve kadın odanın onların odası olduğunu biliyordu çünkü iki hafta sonu çantası da oradaydı.

Zephyr yatağında uyanık bir şekilde uzanmış, bilmediği odanın tavanına bakmış, dönüp durmuş ve her şeye ağladığı için birkaç damla gözyaşı dökmüştü. Bazen yavru köpek videoları izler ve ağlardı. Bir keresinde, iş yerinde regl dönemindeyken bir müşteri saçına iltifat etmiş ve gözleri dolmuştu. Gözyaşı kanalları ekstra nemliydi, her zaman öyleydi.

Kendini ne zaman kederli hissetse yüzüğüne bakıyor ve bunun bir anlamı olduğunu kendine hatırlatıyordu. Onun o yüzüğü bulması, o fark etmese bile *bir anlam ifade ediyordu*. Zaman alacaktı ama onlar için savaşmaya devam etmeliydi.

Ama sabahın erken saatleriydi ve Zephyr daha fazla içeride kalamazdı.

Seksi pijamalarını -en azından ilk gece birlikte yatıya kalacaklarını düşünerek giymişti- çıkarıp tayt ve ince bir kazak giyerek birinci kattaki odalarından dışarı çıktı. Merdivenlerden aşağı

Gitti ve önceki akşam gördüğü çardağa çıktı, şehrinde nadir görülen sisli sabahın tadını çıkardı.

Personelden birkaç kişi ayaktaydı ve büyük düğün için hazırlanmaya başlamışlardı; malikânenin arkasındaki çimenlik güzel bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu. Zephyr çardaktaki soğuk taş bankta kışının üzerine oturmuş, hepsini izliyor ve kendi büyük düğününü yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Zephyr her zaman tüm geniş ailesinin katılacağı, muhteşem bir gelinlik ve duvakla herkesin onu hayatının aşkına adadığını göreceği bir düğün istemişti. Alpha'yla tanışana kadar hayatını bu adamla geçirebileceğini hiç düşünmemişti, hayatının iki yılını ona vermiş olmasına rağmen Alec için kesinlikle böyle bir şey hissetmemişti. Kontrat bitene kadar altı ay boyunca annesini bir şeyler planlamaktan alıkoymaya çalışacak ve sonunda evlenmeye mi yoksa boşanmaya mı ihtiyacı olduğuna bakacaktı.

"Evliliğiniz için tebrikler."

Yandan gelen karanlık bir ses başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Bir adam çardağın sütunlarından birine yaslanmış, yüzü ona dönük, siyah kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, elleri ceplerinde, yüzü o açıdan görünmüyordu.

"Um, teşekkürler," diye hafifçe cevap verdi ve tekrar personele baktı. "Siz kimsiniz?"

"Bir arkadaş," diye cevap verdi, sesinde bir tuhaflık vardı. Zephyr onun şekline tekrar baktı. Uzun boylu, kaslı ama aşırı kaslı görünmüyordu. Sırtındaki kasların belirginliğini görebiliyordu ama vücudu sert bir spor salonu vücuduna benzemiyordu.

"Los Fortis'teki cinayetleri duydun mu?" diye sordu, ses tonunda hafif bir aksan vardı ve Zephyr doğruldu.

havadan sudan konuşmak ya da konuşmamak.

"Fahişe cinayetleri, değil mi?" Medya onlara böyle diyordu. Cinayetler son zamanlarda gazetelerde yer alıyordu ama henüz hiçbir şey çözülememişti.

"Evet," diye doğruldu adam. "Kocanıza uyanık olmasını söyleyin."

Zephyr birdenbire bir mafya babasının yerleşkesinde olduğunu ve yardım isteyebileceği kimseden uzakta, tek başına oturduğunu fark ederek kaskatı kesildiğini, soğuk bir ürperti geçirdiğini hissetti.

Adam kıkırdadı. "Sizi öldürmek isteseydim, geçen hafta salondan çıkarken topuğunuz kırıldığında ölmüş olurdunuz, Bayan Villanova. Daha iyi bir güvenliğe ihtiyacınız var."

Ne oluyor be?

Soğuk taş bankta donup kaldı ve adamın eldivenli elini cebinden çıkarıp çardağın etrafını saran boş taş parmaklığın üzerine siyah bir zarf bırakmasını izledi. "Bunu kocana ver. Ve okuduğundan emin ol."

Zephyr zarfa baktı ve başını kaldırdığında onun olduğu yerde boş bir alan gördü. Her şeyi hayal ettiği gibi ortadan kaybolmuştu.

Vücudunu ürperti kaplamışken rahatlatıcı bir nefes alarak parmaklığa gitti ve kâğıdı aldı. Kırtasiye malzemesi kalın ve kaliteliydi. İçinden kâğıdı açmak geldi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Yalnızca Alfa'ya özel gizli bir şey olabilirdi ve o onay verene kadar kâğıda elini süremezdi.

Onu elinde tutarak serseri kocasını aramaya koyuldu. Biraz zaman aldı.

Tek bir personel bile nerede olduğunu bilmiyordu ki bu çok saçmaydı çünkü göz bandı olan dev bir adamı kim nasıl gözden kaçırabilirdi ki? Düşün günüydü, güneş çoktan doğmuş ve parlıyordu ve Zephyr cidden sinirlenmeye başlamıştı, garip malikanede dolaşüyor, kocasının olabileceği bir yer bulmaya çalışıyordu. Bir an için kocasının başka bir kadının odasında olup olmadığını merak etti ama bu düşünceyi hemen bir kenara bıraktı. Ona bunu düşünmesi için bir neden verene kadar, aşırı aktif hayal gücünü kontrol altında tutacaktı. Bir süredir kimseyle birlikte olmamıştı ve eğer biriyle birlikte olmaya ihtiyaç duyarsa, o da hemen yanındaydı. Güven her ilişkinin temel taşıydı ve güvenini geri kazanmak için ona güven vermesi gerekiyordu.

Sonunda bir mola verdi ve Alfa'nın eğitim kanadında olduğunu söyleyen muhafızlardan birine rastladı. Tabii ki orada bir şeylere yumruk atıyor olacaktı. Elinde zarfı tutarak yol tarifini aldı ve tepeden aşağıya, eğitim binasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Mülkteki insanların her gün yürümek zorunda oldukları için ekstra fit görünmelerine şaşmamalı.

Sonunda gri binaya ulaştı ve girişte durup ağzı açık kaldı.

Beş gömleksiz adam ortadaki minderlerin etrafında durmuş, gömleksiz kocası ve gömleksiz Dante bıçaklarla birbirlerine saldırırken tezahürat yapıyor ve küfrediyorlardı. Dürüst *bıçaklar*.

Çenesi açık, Alfa'nın fiziksel dezavantajına rağmen minderde dans etmesini, farklı açılardan gelen her darbeden kaçmasını, kendi bıçaklarıyla karşı saldırıya geçmesini, ellerinin bantla sarılmasını, vücudunun yara izleri, mürekkep ve terle dolu olmasını hayranlıkla izledi. Dante'nin hareketlerini tekrar tekrar izlerken yüzü ısınmaya başladı, Dante ıskaladığında kıkırdaması onu kışkırtıyordu. Onlar

Silahlarla bağ kuruyorlardı ve bu ona tuhaf geliyordu, çünkü onun kardeş bağından anladığı kalp kalbe ve dondurmaydı, ama hey, ne olursa olsun teknelerini yüzdürüyorlardı.

Sahte dövüşlerini bitirdiler ve Dante onun sırtına bir tokat atarak girişte duran kadını görmek için döndü. Kaşları saç çizgisine çarptı ama gülümseyerek öne ıktı. "Baldız. Bu zevki neye borçluyuz?"

Tanrım, adam bir hazineydi. Dün onu nasıl rahat ettirdiğini ve şimdi nasıl rahat ettirdiğini görse ona sarılabilirdi.

Bir şey söyleyemeden kocasının Dante'nin arkasından geldiğini gördü, yüzünde bir kızgınlık vardı. "Burada olmamalısın."

Birden ona kızgın olduğunu hatırladı.

Zarfi adamın terli göğsüne doğru iterek tısladı. "Ve dün gece odamızda olmalıydın ama hayat hayal kırıklıklarıyla dolu."

Bununla birlikte Dante'ye döndü ve ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Beni burada ağırladığınız için teşekkür ederim."

"Elbette," diyerek başını eğdi ve kocasına yan gözle baktı. "Size eşlik etmesi için adamlardan birini ağırabilirim." Binadaki gömleksiz adamlardan birini işaret etti.

"O iyi," diye homurdandı Alfa, o cevap vermeden önce. Onun sorunu neydi? Her neyse işte.

Tek kelime etmeden topuklarının üzerinde döndü ve düğün için hazırlanmak üzere odasına doğru yola ıktı. Yolu yarılamıştı ki adımları duraksadı ve Alfa'nın notu okuyamayacağını ve bunu diğerlerine itiraf etmeyecek kadar gururlu olduğunu fark etti. İç çekerek, öfkesinin bir kısmı dışarı sızarken, dışarı çıktıklarını görmek için geri döndü, Alfa diğerlerinden biraz ayrı, yan tarafa doğru yürüyordu. Yavaşlayarak yürüdü ve onunla yarı yolda buluştu.

"İstersen bunu senin için okuyabilirim," diye yumuşak bir teklifte bulundu ve bakışlarını kilitli tutmak için başını geriye eğdi.

Adam hiçbir şey söylemedi, sadece zarfı sessizce ona uzattı ve kadın biraz daha yumuşadı. Zarfı adamın elinden alıp kapağını açtı ve beyaz kâğıdı çekip çıkardı, kelimelere bakıp hüzünlendi.

"Ne yazıyor?" diye sordu, sesi hırçındı.

Kadın yutkundu ve notu kelimesi kelimesine okudu.

"Onun kim olduğunu biliyorum. İyi niyet göstergesi olarak, bir sonraki cinayetinde suçu senin üzerine atacağını paylaşacağım. Temas halinde olacağım."

Ne oluyor be?

"İmzasız."

Başını kaldırıp kocasına baktığında onun çenesinin sıkıca kenetlenmiş olduğunu gördü. "Bunu nasıl aldın?"

"Bunu bana bir adam verdi." Kadın yutkundu. "Ne demek istiyor?" Elini yumruk yaptı ve bir adım daha yaklaştı. "Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Uzun boyluydu, sweatshirt giyyordu. Kapüşonu yukarıdaydı."

Kâğıdı kadının elinden aldı, uzun bir süre tek bakışıyla kâğıda baktıktan sonra nefesini bıraktı. "Bununla daha sonra ilgileneceğim."

Bu çok ciddiydi. Bu adam kimdi ve neden kocasına komplo kuran bir katilden bahsediyordu?

Zephyr kaşlarını çatarak tepeye, misafir kanadına doğru yöneldi ve onu orada tek başına bıraktı.

Daha önceki kızgınlığı geri döndü. "Bana karşı kasten kaba davranmanın bir nedeni var mı yoksa her sabah böyle keyifli misin?" diye sordu, onun uzun adımlarına yetişirken ses tonuna neşe katarak.

Ona yan gözle baktı ama sessizce devam etti.

"Şu anda gözler için tam bir ziyafet var," diyerek ayıyı dürttü ve kasıtlı olarak eğitim binasından çıkan tüm gömleksiz erkeklere baktı.

Cevap vermedi, sadece ondan kaçabilecekmiş gibi daha hızlı yürümeye başladı.

"Yani, gözlerim bunu takdir etmiyor değil, ama beni buraya getirmenin amacı neydi ki?" diye devam etti. "Bir kızın da gururu vardır, biliyor musun? Etrafta dolaşıp insanlara bunun 'gerçek bir evlilik' olmadığını söylemek zorunda değilsin." Kelimeleri parmak işaretleriyle vurguladı. "Dante muhtemelen benim seni kendine bağlayan bir aşüfte olduğumu düşünüyordur, ki öyleyim, ama bunu bilmesine gerek yok."

Yürürken başını hafifçe eğmiş, göz bandını ve yara izini profilden görebiliyordu. Suları test etme zamanı.

"Yani daha dün biri bana bunun 'gerçek bir evlilik' olup olmadığını ve düğün için takılmak isteyip istemediğimi sordu, bu çok gurur vericiydi ama -"

O kadar ani dönmüştü ki, kadının takılıp düşmeden önce durması için bir saniyesi bile olmamıştı. "Kim?"

Bingo.

Zephyr başını salladı. "Bunun bir önemi yok. Demek istediğim, bunu söylemen insanlara burada bir tür açık ilişki içinde olduğumuz izlenimini verecek-"

Adamın boшта kalan yaralı sağ eli kadının çenesine geldi ve altın rengi bakışları onu yakarken sözünü kesti. "Bu açık bir evlilik değil. Ben paylaşmam."

Bu hoşuna gitti.

"Harika. Paylaşılmak istemiyorum," diye başını salladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Ama bunu bilmiyorlar. Böyle davranarak olmaz. Benimle flört eden biri oldu bile-" Adam çenesini sıkıca kavradı

"-ve eğer benim alındığımı açıkça söylemezsen, sanırım bu iş daha da kızışacak, ben çok karşı konulmaz biriyim. Hatta birisi senin gazabını göze alıp beni B sınıfı bir suç filmindeymişiz gibi kaçırabilir-"

Ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkmış ve adamın omzunun üzerinden geçmişti, dünyası altüst olmuştu, kan beynine hücum ediyordu, adamın avucu kışını örttüğünde tayı kışının üzerine uzanıyordu.

"Karımla konuşursan ölürsün," dedi soğuk bir şekilde.

Dante uzaktan ılık çaldı ve Zephyr kızardı. Bu hayatında gördüğü en '*Ben Tarzan, Sen Jane*' şeyiydi. Olabildiğince etkilenmişti.

Yerde yatan adamlara durumu açıkladı ve onu düğün için hazırlanmak üzere odalarına götürdü. Zephyr bundan sonra sustu, sahiplenici damarının hâlâ derinlerde bir yerde var olduğundan memnundu ve soğuk davranış da ondan etkilenmemiş değildi. Eğer son 24 saat bir gösterge olduysa, önünde uzun, çok uzun bir yol vardı. Ama bugün bir galibiyetle başlamıştı ve bunu kabul edecekti.

Bir istiridye kadar mutlu, onu götürürken omzuna asıldı.

Dante ve Amara'nın düğünü çok güzeldi. Sadece ortam ve günün kendisi değil, çift de çok güzeldi. Onları tanımıyordu bile ama Amara kalçasında küçük Tempest'la dışarı çıktığında ağladı. Zephyr, Dante'nin ona nasıl baktığına baktı, bakışlarındaki sevgi o kadar içtendi ki, ona uzun zaman önce yanındaki adamın ona böyle baktığı bir zamanı hatırlattı. Ve sadece Dante değil, onun yanındaki tehlikeli görünümlü adam da Amara'nın yanındaki gözlüklü kadına bakıyordu. Bu adamlar burada ne halt yiyordu?

Bu aşkı şişelemesi gerekiyordu. Belki karaborsada satıp bir mafya lordu olabilirdi. Lordiçe mi? Bu bir kelime miydi? Olmalıydı. Kocasının ona bir daha böyle bakıp bakmayacağını merak etti ve bu onu burnunu çekmeye itti.

Adam ona sessizce bir peçete uzattı, üzerinde beyaz bir resmi gömlek vardı ve gömleğin onun bedenine göre dikilmiş olmasına kesinlikle imkân yoktu. Gömleğin yakası açık bırakılmıştı, kumaş göğsünün üzerinde gergindi, şık lacivert ceket ise geri kalan kısmını örtüyordu. Kısa sakalı kesilmiş, saçları geriye taranmıştı ve lanet olsun ki çok iyi temizlenmişti. Cebinde neden mendil olduğunu bilmiyordu ama Zephyr mendili aldı ve burnunu olabildiğince nazıkçe sildi.

"Çok ağlıyorsun," diye genç bir ses duyunca başını eğip yanına oturan mavi gözlü çocuğa baktı. On yaşlarındaydı ama onu inceleme şekli onu daha yaşlı gösteriyordu.

Zephyr elindeki mendille burnunu sildi. "Ben duygusal bir kıyım."

Çocuk, yaşına göre rahatsız edici bir şekilde ona bakmaya devam etti. "Bunu nasıl yapıyorsun? Ağlayarak mı?"

Zephyr küçük arkadaşına odaklandı, onun soru sorma şekli ilgisini çekmişti. "Sadece hissediyorum ve gözyaşlarım akıyor. Sen ağlamıyor musun?"

Çocuk başını salladı. Lanet olsun. "İstiyor musun?"

Başıyla onayladı.

Zavallı bebek.

"Bak ne diyeceğim," diye fısıldamak için ona doğru eğildi. "Senin için ağlayacağım, böylece gözyaşlarını boşa harcamak zorunda kalmayacaksın. Ne dersin?"

Gözlerini kırptırdı, bacağı huzursuzca yukarı aşağı hareket ediyordu. "Benim için başka biri ağlayabilir mi?"

Bu garip bir soruydu. O cevap veremedi, Tempest'ın büyükannesi çocuğu almaya geldi. "Gel, Xander. Ön tarafta oturmamız gerekiyor."

Çocuk oturma alanından ön tarafa gitmek için ayrıldı ve Zephyr de düğüne döndü, küçük çocukların nasıl ağlayacaklarını bilmedikleri nasıl bir dünyaya adım attığını düşünerek bir an için dikkati dağıldı. Bu ona Alfa'yı ilk kez annesini kaybetmenin acısıyla kükrerken gördüğünü hatırlattı. Şimdi ona baktı, yüzünde kalıcı bir çatık kaşla kıpırdamadan oturuyordu ve bu dünyanın o çocuğu tamamen öldürüp öldürmediğini ya da dönüştüğü tek gözlü canavarın içinde bir yerlerde hâlâ var olup olmadığını merak etti.

Bölüm 11

Alfa

YENİ KARISI ÇİLEDEN ÇIKARICIYDI.

Onu tepki vermeye kışkırttığı o düğün sabahından beri yüzünde kendinden memnun bir ifade vardı ve bu kısmen eğlenceli, kısmen büyüleyici, çoğunlukla da sinir bozucuydu.

O gece ondan uzak durmuş, Tristan, Dante ve ortaklarını kendi açısından her konuda bilgilendirdikten sonra Dante'nin malikânesindeki odalardan birinde kalmıştı. Özellikle Tristan'ın ortağı Moarana ilginç bir vakaydı. Tristan'ın hayatını didik didik etmiş ve hiç çekinmeden anlatmıştı ve Tristan onun kendisine karşı temkinli davrandığını hissediyordu. Onu suçladığından değil. Tristan da ondan pek hoşlanmıyordu. Ama Dante ve Amara ortak ilgi alanı gibi görünüyordu ve o da bunu sorun etmiyordu. Yine de kardeşi için oradaydı, oldukça havalı bir adam gibi görünüyordu ve bıçaklarla arası çok iyiydi, Alfa buna saygı duyuyordu.

Bir parçası diğer üvey kardeşi Damien'la tanışıp tanışamayacağını merak ediyordu. Ama Dante'nin düğününde ortaya çıkmasaydı, Alfa

Bundan şüpheliydi. Yine de her şeyden uzakta kendine bir hayat kurması onun için iyi oldu. Alfa Dante'yi uzun süredir tanımasa da, Amara ve Tempest'ı törende gördüğünde onun adına mutlu olmuştu. Onların dünyasında aşka benzer bir şey bulmak ve bunu sürdürmek nadir görülen bir şeydi ve bunu neredeyse on yıl boyunca başarmış olması gerçekten takdire şayandı.

Yeni karısıyla birlikte törenden hemen sonra oradan ayrılmışlardı, çünkü kendi bölgesine dönmek ve notu Hector'la paylaşmak istiyordu. Zephyr'e notu kimin bıraktığına dair bir şüphesi vardı, bu da başlı başına tüyler ürperticiydi ama bunu arkadaşıyla tartışmak istiyordu. Alfa okuyup bir bok yapamazken, Hector evrak işlerinde bir dahiydi. Okuyor, tüm belgeleri yerli yerinde tutuyor ve onları beladan uzak tutuyordu. Genç adamın ayrıntılar konusunda harika bir gözü vardı ve Alfa'ya ve imparatorluğuna kimsenin beklemeyeceği kadar sadıktı. Eğer bu gerçekten bir sürüyse, Hector onun Beta'sıydı.

Victor da mükemmeldi ama üzerinde çalışması gereken sinir ve öfke sorunları vardı, muhtemelen birkaç yıl daha işi öğrenip kardeşinin şirketi yönetmesine yardımcı olabilirdi. Ama güvenlik konusunda iyiydi ve küçük karısıyla zaten bir yakınlığı olduğundan, onun için koruma görevindeydi.

"Ormanda yaşadığını bilmiyordum," dedi sinir bozucu küçük fişek, şehir sınırlarının dışına çıktıklarında Jeep'in yanından. Victor arabayı sessizce sürdürdü ve Alfa sessiz kaldı. Onu dairesinden, bitmek bilmeyen kutuları ve bavullarıyla birlikte almıştı. Bu kadar küçük bir kadının tüm bu eşyalara ne için ihtiyacı olduğunu ancak Tanrı bilirdi.

Birlikteliklerine karısı kadar sevinen tek kişi kız kardeşi gibi görünüyordu. İkisi ayrılmadan önce kapının eşiğinde durmuş, uzun süre sarılıp ağlamışlardı. Bu da onu meraklandırmıştı.

Zenith tüm bu girişimin gerçek nedenini bilseydi, iki kız kardeşin ne kadar yakın olduğunu anlayabilirdi.

"Sen de yapraklı bir etek giyip sarmaşıklarda sallanıyor musun?" Zephyr yandan şaka yaptı ve sonunda dönüp ona çoğu insanı korkutacak bir bakış attı. Kız ona sadece gülümsedi ve Zephyr onu ters çevirip nefis kışını tokatlamak istediğine yemin etti.

Çok sinir bozucu.

Victor'un kahkahası boğazında düğümlendi ve Alfa dişlerini sıktı. Victor'dan hoşlanıyordu ama normalde insanlardan nefret ederken bu yakışıklı çocuğun karısıyla bu kadar kolay bir dostluk kurmuş olmasından hoşlanmıyordu. Karısının da Victor üzerinde böyle hafif bir etkisi olmasından hoşlanmıyordu. Ama tüm bunları görmezden geliyormuş gibi yaptı. En iyi yol buydu. Tıpkı onun alaycı küçük dokunuşlarını, en olmadık nedenlerle ona seslendiğinde çıkardığı nefes nefese küçük sesleri, gözlerinin onu süzüşünü ve vücudunun sert kısımlarında kasıtlı olarak oyalanışını görmezden geldiği gibi. Konuşurken dudaklarının ne kadar dolgun görüldüğünü, bazen kişisel alanına girdiğinde narenciye kokusunun burnunu nasıl okşadığını ya da boyundan göğüs dekoltesini nasıl görebildiğini düşünmüyordu ve bu ona aletin göğüslerinin arasında nasıl görüneceğini düşündürüyordu.

O öpücükle onu dövüşte yere sermesinin üzerinden bir ay geçmişti ve hâlâ onun tadını hatırlıyor, günde en az iki kez onu tekrar tatmak istiyordu. En az.

Ama hem fiziksel hem de duygusal olarak bunu yapmaması onun için en iyisiydi. Kız küçüktü ve kontrolünü kaybederse ona ciddi şekilde zarar verebilirdi. Son cinsel ilişkisinden sonra, kaderi kışkırtmaması en iyisiydi. Ve ona sevgililerine bağlandığını söylemiş olması, mesafesini daha da korumasına neden oldu. Bu süre dolduğunda ve evlilik sona erdiğinde

sona erecekti çünkü nedenlerini öğrenecek ve merakı tatmin olacaktı - herhangi bir bağıllık olmadan basitçe yollarına devam edeceklerdi. Ona başka bir oda verecek, onun arkadaşlığının tadını çıkaracaktı çünkü kadın onu daha hafif hissettiriyordu ve muhtemelen ona biraz daha alfajores pişirmesini söyleyecekti çünkü en son ne zaman yediğini hatırlamıyordu. Evet, bu mükemmel bir plandı.

Şehir geride kaldığında dışarıdaki manzara değişti, sert yol daha engebeli hale geldi, yavaşça yaklaştıkça yeşillik kalınlaştı.

Cip bir kayanın üzerinden sarsılarak geçerken küçük bir el kalçasını kavradı ve ona baktı, yüzüğü gün ışığında parlıyordu. Elini ona doladığında nasıl görüneceğini merak etti. Parmaklarının birbirine değeceğinden bile şüpheliydi.

Gergin bir kahkaha atarak onun düşüncelerini kırdı. "Beni ormana götürüp tüm eşyalarımıla birlikte ıssız bir yere bırakmayacaksınız, değil mi? Vahşi doğada bir gün bile hayatta kalamam. Hayatta kalma becerilerim saç maşasıyla bir şeyler yakmaktan ibaret ve bunun için bile elektriğe ihtiyacım var. Ve sürünen hiçbir şeyi sevmem. Yani, senin o güzel kıkına acı verdiğimi biliyorum ama sen bunu yapmazdın-"

Göğsünden bir kahkaha yükseldi ve pencereden dışarı bakıp onun gevezeliklerini dinlerken kendini boğazına hapsetti. Gülümseme, ağzının yaralı tarafını kaldırmaya çalışma dürtüsü yeni bir duyguydu. Merakını yatıştırmak istemesinin bir diğer nedeni de buydu işte. En son ne zaman gülümsemek istediğini hatırlayamıyordu, o dünyasına atlamadan önce, gökyüzünün keskin griliğinde renkli bir patlama, ölüm diyarında açan bir yaşam filizi, sadece cenazelere tanıklık etmiş bir alanda bir festival. Ve şimdi bunu deneyimlediğine göre, bir bağımlı gibi, daha fazlasını istiyordu.

"Nefes al," diye talimat verdi, kız kendi hayal gücüyle hiperventilasyona başladığında doğal olarak başladığı gibi, kelimeleri birbiri ardına çok hızlı geliyordu. Sustu, nefes aldı, bir özür mırıldandı ve sessizliğe gömüldü.

Çok şirin olduğunu düşünüyordu ve bu kelimeyi sevmiyordu bile.

Yine de öyleydi. Aslında onun yerleşkesine ve boilerine vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyordu. Ve onu misafir evine mi yerleştirmek yoksa bitişikteki yatak odasına yerleştirerek kaderi kışkırtmak arasında gidip geliyordu. Belki de ona mutfağın yanındaki yatak odasını vermek için bir orta yol bulması gerekiyordu. Ama dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırıya en açık yer orası olacaktı. Hayır, sırf onun güvenliği için, kendi odasının bitişigindeki odayı ona verecekti. Sadece güvenlik için. Bunun onu ne kadar çekici bulduğıyla hiçbir ilgisi yoktu. Hem ona sarılmak hem de dölllerini ona bulaştırmak istemesiyle, içindeki iki dürtünün eşit derecede güçlü olmasıyla, saf ve iğrenç arzuların mükemmel bir dengede çarpışmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ağzını siktikten sonra memelerine boşaldığını hayal edebiliyordu, serbest kalmak için çığlık atarken onu parmaklıyordu, yalvarana kadar vermeyecekti. Kahretsin, üzerindeyken çok güzel görünüyordu.

Ve orada öylece otururken, ona 'ıstakoz' gibi saçma bir sevgi sözcüğüyle seslenmeden hemen önce (ki o sabah onu aldığında bunu yapmıştı), parlak gözleri, kızarmış teni ve mutlu gülümsemesiyle, onu çağırmakla tehdit ettiği küçük kişisel sürtüğü gibi görünürken ne kadar mutlu olacağını hayal edebiliyordu. Çok saçmaydı.

Bir yanı gülümsemek istese de kendini belli etmeden düzeltti.

Lanet olası sinir bozucu.

Bölüm 12

Zephyr

Kısa ve sarsıntılı bir yolculuktan sonra cipten inmiş ve bir kemer şeklinde kafeslerle kaplı taş patikadan aşağıya doğru ilerlemişti, çiçek ve yeşillik kokuları arasında yürürken elbisesinin kalçalarına değmesinin ve yakınlarda bir yerde akan suyun sesinin tadını çıkarıyordu. Yolun sonuna ulaştığında manzara daha da netleşti ve donup kaldı.

Ona ormanın kenarında yaşadığını söylediklerinde, açıklıkta bir kulübe, belki de büyük bir ev bekliyordu. Beklemediği şey ise önünde duran mimari canavarlıktı. Zephyr başını arkaya yasladı, bırakın içinde yaşamayı, şehirden sadece yirmi dakika uzakta böyle bir şeyin gerçekten var olması karşısında ağzı açık kalmıştı.

"Evinize hoş geldiniz." Hector onları karşılarken gülümsedi ve kızın kutularından birini... yerleşkenin içine taşıdı. Oraya böyle diyorlardı.

Tıpkı yanında duran adam gibi bir canavardı. Bunu o mu yapmış?

"Vay anasını," diye nefes aldı her şeyi içine çekerken ve çekecek *çok şey* vardı.

Tepe üzerinde kademeli olarak üç kat inşaat yapılmıştır. İlk ve en alt katta, zamanla aşınarak açık kumtaşı rengine dönüşmüş eğimli çatıları olan on ikiden fazla küçük kulübe vardı. Bu katın etrafında birkaç kadın, erkek ve hatta iki çocuk görebiliyordu. Diğer uçta gri, tek katlı bir bina vardı ve dışarıda iki muhafızın durduğunu gördü. İkinci katta aynı yapıda daha büyük ama daha az sayıda, daha aralıklı ve eşit şekilde yayılmış kulübeler vardı. Ancak son ve en yüksek katta dudaklarından bir nefes çıktı.

Tepenin en yüksek noktasında, yakından görmek için can attığı ahşap, taş ve camdan yapılmış büyük bir malikâne bulunuyordu. En alttan çıkan taş merdivenler en tepeye kadar uzanıyor, yanlarda ona paralel uzanan siyah metal korkuluklar tüm katları birbirine bağlıyordu.

Maroni mülkünü daha yeni ziyaret etmişken, bundan daha fazla bir şey olabileceğini düşünmemişti. Yanılmıştı.

Orada durmuş, kendisi için yarattığı imparatorluğu görürken, bir duygu dalgası gözlerini yaktı.

'Bir gün bu bok çukurundan çıkacağım. Göreceksiniz.'

Yapmıştı. Yapmıştı. Başardı. O zaman gerçekten de içinde bulunduğu koşullardan kurtulduğunu, sokaklardaki çocuğu geride bıraktığını ve kendi yerleşkesiyle şehrin yöneticisi haline geldiğini anladı.

Kalbi dolu bir şekilde, adamın bakışlarının üzerinde olduğunun farkında olarak gözyaşlarını sildi.

Yan tarafa baktı, gözlerini birbirine kilitledi, onun kendisini izlemesini izlerken göğsüne çok keskin bir şey oturdu ve boğazındaki kelimeleri boğdu.

İri eli çenesine geldi, başparmağı ıslaklığa dokunarak gözyaşlarının çizgisini altın bir gözle takip ederken yüzünü yukarı kaldırdı.

"Bu, evimin şimdiye kadar verdiği bir tepki değil," diye alçak sesle konuştu, yüzündeki şaşkınlık açıktı.

Zephyr bir kez burnunu çekti. "Sürpriz yapmak için yaşıyorum."

Gözyaşını başparmağının ucuyla sildi ve yanağında, gamzesinin belirttiği yerde kalmasına izin verdi. "Bunları sevmiyorum."

Zavallı adam, öğrenmek zorunda kalacaktı. O bir ağlayıcıydı.

Avuç içleriyle yüzünü sildi ve kendini dengelemek için derin bir nefes aldı. Çenesini bırakıp merdivenlere doğru ilerledi; Hector kaslı kollarında kutulardan biriyle önden gidiyor, Victor da cipi bir yere park etmek üzere götürüyordu, diye tahmin etti.

Güneş tüm tepede ıslıl ıslıl parlıyor, neredeyse bahar olmasına rağmen tenini terden bir parıltıyla kaplıyordu. Yazın sıcaklık acımasız olurdu.

"Güvenlikte toplam iki yüzden fazla adamımız var," diye başladı Hector merdivenleri çıkarken onu gezdirmeye. "Birkaç savaşçı da var ve çoğu şehirde kalıyor. Ana eğitimimiz sanayi bölgesinde gerçekleşiyor. Birinci kattaki tüm kulübeler kurum içi personel için. Bir kahya ve ailesi, güvenlik şefi olan kocası ve çocukları var. Hepsiyle daha sonra tanışacaksınız."

Zephyr her şeyi hayretler içinde izledi. "Peki ya diğer asa?"

"Muhafızlar var tabii," diye bilgilendirdi Hector onu. "Araziyi koruyan ve ormanın ele geçirmesini engelleyen beş adam. Bir aşçı, etraftaki diğer yardımcılar ve diğerleri. Hepsi birinci katta yaşıyor. Şurası -" yan taraftaki gri binayı işaret etti "- dinlenmeleri, vakit geçirmeleri için

Birlikte. Daha çok ortak bir bina gibi. Patron onların zamanına pek karışmıyor, o yüzden rahatlar."

Yükseklere çıktıkça rüzgâr daha da şiddetlendi, elbisesini kamçıladi ve arkasından tırmananlara görünmek istemediği için elleriyle kalçalarının arkasını kapattı. Zephyr önündeki Alfa'yı izliyordu; Alfa'nın kıcı o kot pantolonun içinde sert ve ısırılabilirdi. Onu avuçlama dürtüsü birden aklına bir fikir getirdi.

"Kocacığım," diye seslendi ona tatlı tatlı, dönüp ona sorgulayan, biraz da kızgın bir bakış atarken arkasını kıpırdamadan izledi. "Arkamdan yürümenin bir sakıncası var mı?"

Yüzünün yara izi olmayan tarafı kaşlarını çatarak yara izi olan tarafıyla eşleşti, ama içini çekerek kızın kendisinden önce gelebilmesi için yana doğru hareket etti. Zephyr ona en tatlı gülümsemesini verdi, gamzesinin patladığından emin oldu ve ellerini kıcından çekerek işin geri kalanını rüzgârın yapmasına izin verdi.

En güzel yerlerinden biri olan arka tarafını gören adamın küçük nefesini duydu ve kendi kendine gülümsedi, her ne kadar rahatsız edici olsa da seksi kırmızı tangayı giydiği için mutluydu. Kalçalarına fazladan bir salıncak ekledi, onun bakış açısından elbisesine bakacağını, kık yanaklarının çatlağına sıkışmış bir çizgi kırmızı dantel tarafından bölündüğünü göreceğini biliyordu, ama bunu bilmek zorunda değildi.

Oh, bundan zevk alıyordu.

"Peki ya şu ortadaki evler?" diye sordu, bir yandan Hector'la konuşmaya devam ederken bir yandan da inatçı kocasına daha fazla eziyet etmek için tırmanırken kıcını salladığından emin oldu.

"Onlar nöbetçiler için."

"Sentineller mi?" Kelimeyi duyunca kaşları saç çizgisine çarptı.

"Biz kendimize böyle diyoruz. Toplamda altı kişiyiz. Beş erkek, bir kız. Biz patronun ana ekibiyiz. Ama şu anda sadece Victor ve ben buradayız. Diğerleri... görevde."

Bu sadece yerleşkede değil, organizasyonda da çok ilginç bir güç yapısıydı. Zephyr büyük kulübelerin önünden geçerken dudağını ısırdı, adamın servetini nasıl kazandığını merak ediyor, yaptığı işin ayrıntılarını öğrenmek istiyordu.

Sonunda tepeye ulaştılar ve Zephyr aşırı görsel yüklenme karşısında durakladı. Sol tarafında bambu mobilyalarla döşenmiş büyük bir ahşap güverte vardı ve sonsuz yeşil manzaraya bakarken vahşi doğanın uçurumuna ne kadar yakın olduklarını fark etti. Sağ tarafında, masmavi suyu olan büyük, kavisli bir yüzme havuzu yapının kenarına kadar uzanıyordu, böylece orada duran herkes doğrudan dışarıyı görebiliyordu. Havuz, malikânenin etrafını sarıyor ve arkasında kayboluyordu.

Zephyr, çimento, taş, ahşap ve camdan oluşan çarpıcı bir tasarım olan evin kendisine baktı. Güvertenin arkasında, şu anda her şeyi saklayan uzun bej perdelerin arkasına gizlenmiş cam bir duvar uzanıyordu. Ama tanrım, yağmurlu bir günde içeriden görünen manzara büyüleyici olmalı. Tam önünde ve tepedeki merdivenlerde, menteşesi hafifçe ortaya doğru bakan uzun, geniş ahşap bir kapı vardı.

Yüksek sesli, birden fazla havlama sesi hayranlığını kırdı.

Yıpranmış derili yaşlı bir kadın büyük kapıyı açarken Alfa da onun yanına geldi. Üç büyük köpek kocasına doğru ilerledi, havlarken kuyrukları saldırgan bir şekilde sallanıyor ve bacaklarının etrafında dans ederek onu tekrar evde görmek için havlıyorlardı.

Zephyr daha önce hiç köpeklerle birlikte olmamıştı. Onları severdi ve köpek yavrusu videolarına bayılırdı, ama onları gerçekten görmek, ona yaklaşan üç tanesini

beli ve hıncır görünömlü dişlerden oluşan çenesi onu donduruyordu. Öte yandan Alfa eğilip her birinin kulaklarının arkasını, başlarını, karınlarını okşadı; yüzündeki yumuşaklık kalbini eritti, köpeklere duyduğu şefkat gözle görülür ve elle tutulur haldeydi. Tamam, bebekleri, yavru kedileri ve köpekleri olan erkekler, o onlar için bir simpti.

Sahiplerinin orada olmasından memnun olan köpekler sonunda ona döndüler. İçlerinden biri hemen öne atılarak bacaklarını kokladı, burnu kadifemsi ve sıcaktı. Dili dışarı sarktı ve dizini yalayarak onu hafifçe gıdıkladı, bu his kıkırdamasına neden oldu.

"Bu Ayı," diye konuştu Alfa, köpeğin kendisine karşı davranışını izlerken. "Onu sevebilir miyim?" diye sordu, bu tüylü köpek için protokolü bilmiyordu.

Giriş.

Ayı başını salladı ve o da elini uzattı. Bear onu yalamadan önce kokladı ve kaşımak için başını hareket ettirdi. Zephyr onun başındaki yumuşak tüyleri okşadı ve o da hemen kulaklarını aşağı indirip daha fazlası için başını yukarı kaldırdı.

Gölümseyerek onu daha sert tırmaladı. "Sen ve ben çok iyi anlaşacağız Bay Ayı, değıl mi? Sen kocaman bir sevgi yumağısın, değıl mi?"

Cevap olarak dili dışarı sarktı.

Kardeşine bir köpek daha katıldı. Bu köpek daha temkinli yaklaşıyordu, tüyleri Ayı'nınkinden daha koyu kahverengiydi. Ayı'nın açık parmaklı ayakkabılarını kokladı, ayak parmaklarını yaladı ve güvertenin kenarına doğıru tırıs giderek ahşap sınır duvarını kaplayan farklı bitkileri kokladı.

"O Haydut'tu," diye tanıttı Alfa ikincisini. "Onun yanında çoraplarınıza dikkat edin. Onları bir daha asla bulamazsınız."

Bu onu kıkırdattı. Alfa'nın yanından onu kasvetli gözlerle izleyen üçüncü köpeğı baktı, kulakları dikilmişti.

"Peki bu seçkin beyefendi kim?" diye sordu, burnundaki yara izlerini fark ederek.

Alfa onun başını okşadı. "Bu Baron. Pek sosyal biri değildir. Onun yanında ani bir şey yapmadığınız sürece sizi çoğunlukla rahat bırakacaktır. Ve bu da," dedi yaşlı kadına dönüp merakla bakarak, "Leah. Uzun yıllardır benim hizmetçimdir. Leah, bu Zephyr."

Zephyr kadına bir gülümseme verdi. "Ben onun karısıyım. Bana Zee deyin lütfen."

Leah eş kelimesine şaşırmadı, bu da muhtemelen gelişi hakkında zaten bilgilendirilmiş olduğunu fark etmesine neden oldu. "Hoş geldin, Zee. Çantaları nerede?"

Hector başıyla evi işaret etti. "Vic ve çocuklar arka taraftan getiriyorlar." Zephyr'e dönerek açıkladı. "Arkada kullanabileceğin bir asansör var. Ben eşyalarını yerleştireyim."

"Onları bitişikteki yatak odasına götür," diye emretti Alfa, Bear başını onun ayaklarının üzerine koyarken Baron'u dalgınca kaşımaya devam ediyordu.

Zephyr gülümsemesini yüzünde tutarak bitişik odayı istemediğini ona belli etmedi. Onun yatağında kucaklaşmak istiyordu.

Her şeyin zamanı var, Zee. Artık buradasın. Bu günün zaferi.

"Leah," diye hitap etti kocası hizmetçilerine. "Lütfen Zephyr'e evi gezdirir ve yerleşmesine yardımcı olur musun? Akşam yemeği için döneceğim. Lütfen Nala'ya söyle, ona göre hazırlık yapsın."

Leah onu orada bırakıp yoluna devam etmesini tuhaf bulduysa da bunu yüzünü buruşturan ve gözlerinin kenarına gülme çizgileri yerleştiren bir gülümsemeyle iyi sakladı. "Elbette, Alfa. Benimle gel." Zephyr'in elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti.

Zephyr, Alfa'nın ısıklık çaldığını ve köpeklerin -biri tembellik ediyor, biri geziniyor, biri patisiyle kulağını kaşıyor- dikkat kesildiğini gördü.

"İçeri gir," diye emretti, bu da kadının içine bir şeyler yaptı ve köpekler de onu takip etti.

Kahretsin, böyle iddialı olduğunda çok seksi oluyordu. Bunu yatakta da yapıp yapmayacağını, ona bir şey yapmasını emredip emretmeyeceğini, direnirse yaptırıp yaptırmayacağını, çok geç kalırsa onu erkeksi bir şekilde pozisyona sokup sokmayacağını merak etti.

Bunu düşünerek yüzünü yelpazeledi ve onun tek gözünün kararmasını izledi. Gülümsedi.

Daha da sinirlenmiş görünüyordu.

Onu kazanacaktı, her seferinde bir alay. Şimdilik, onun evini kendi evi yapacaktı.

Bölüm 13

Zephyr

AYI ONU SEVIYORDU. Turunda onu takip etmesinin, hemen arkasında durmasının, bacaklarını koklamasının, küçük yalamalar yapmasının ve kuyruğunu sallayarak umut dolu kahverengi gözleriyle durup başını okşamasına neden olan bakışlar atmasının başka bir açıklaması olamazdı. Ona şimdiden aşık olmuştu.

Öte yandan Baron'un umurunda bile değildi. Pencere kenarındaki tüneğine oturdu ve ne onun ne de başkasının umurunda olmadan dışarıdaki manzarayı izlemeye koyuldu. Haydut ortalıkta görünmüyordu.

Leah turuna ana kapıdan başladı. "Evde ana yatak odası dışında toplam dört yatak odası var. Hepsi banyolu. Burası sadece bir yaşam alanı ama köpekler burada Alpha'dan daha fazla zaman geçiriyor, çünkü çoğunlukla manzaranın ve güneşin tadını çıkarıyorlar. Evin tamamı bu iç bahçe etrafında tasarlanmış."

Zephyr söz konusu bahçeyi inceledi ve tasarım karşısında gerçekten hayrete düştü. Muhteşem bir kapalı bahçe, gömme bir yaşam alanını çevreliyordu. Rahat-

Üç kenarlı bir dikdörtgen şeklindeki yaşam alanının yarısını bej renkli kanepeler kaplıyordu; ortadaki masa kesilmiş ahşap bir kütük şeklindeydi ve oryantal bir halının üzerine oturtulmuştu. Kanepenin önündeki duvara büyük bir düz ekran monte edilmişti; bu alan, etrafını çevreleyen bahçe nedeniyle yarı mahremdi. Ana kapının solundaki duvarı cam kaplıyordu ve geniş, ahşap, bağlantısız merdivenler en sağdaki başka bir kata çıkıyordu. Kapının hemen önündeki iki alçak basamak, yükseltilmiş açık mutfığa ve altı kişilik ahşap, rustik görünümlü bir yemek masasına çıkıyordu. Bunun arkasında, sürgülü kapılar başka bir teraslı alana açılıyor, havuz evin önünden arkaya doğru dolanıyordu. *Olağanüstü bir yerdi.*

"Vay canına," diye nefes aldı her şeyi içine çekerek ve Leah'nın güldüğünü duydu. "Evet, alışmak biraz zaman alıyor. Ama çok güzel, değil mi?"

"Ah evet," diye mırıldandı, tek bir ayrıntıyı bile kaçırmamak için yerinde dönüyordu. "Burası inşa edildiğinde sen burada mıydın?"

"Hayır," diye yanıtladı Leah, onu mutfaktan geçirip arka güverteye götürürken. Şaşırtıcı bir şekilde arka tarafta daha küçük bir yapı daha vardı. Ahşap bir köprü konağın üst yarısından müstemilatın üst yarısına uzanıyordu. Yerde, taş basamaklar arka güverteyi kapıya bağlıyordu.

"Orası bir konuk evi," diye bilgi verdi Leah. "Genellikle Alfa misafirlerini şehirdeki otelde konaklatır ama bazen önemli insanlar burayı ziyaret etmek ister ve Alfa evinde yabancıları sevmez. Bunun için köpekleri suçluyor." Yaşlı kadın ona sıırttı. "Yabancıları ısırıklarını söylüyor. O zaman o eve mutlu bir şekilde giriyorlar."

Zephyr güldü. Adamın kendi alanını korumak için bunu yaptığını, köpeklerini üzerlerine salmakla tehdit ettiğini görebiliyordu.

Arka güvertede akan suyun sesi daha yüksekti. "Burada akan su var mı?"

Diğer kadın yerleşkenin yan tarafını işaret etti. "Biraz ötede bir şelale var. Ebeveyn yatak odasından görebilirsiniz."

Zephyr'in gözleri büyüdü.

"Gerçekten mi?" "Evet, gel sana göstereyim."

Kadın ona önce mutfağı gezdirdi, her şeyin nerede tutulduğunu gösterdi ve rutinleri anlattı. Aşçı sabahları erkenden geliyor, o gün için yemek pişiriyor ve Alfa ne zaman yemek isterse o zaman için her şeyi saklıyordu. Çoğunlukla çalıştığı ve eve geç geldiği için sabit bir yemek saati yoktu ve sessizliği sevdiğini bildikleri için herkes akşamları evi terk ediyordu.

Leah evle ilgileniyor ve köpekleri zamanında besliyordu. Alfa onları sabahları koşuya çıkarırdı ve eğer kendisi şehir dışındaysa Leah'nın kocası onları alırdı.

Oturma odasının dışında Leah'nın ona gösterdiği bir yatak odası vardı. Alfa burayı çalışma odasına dönüştürmüştü. İlkinden daha küçük olan bir başka yatak odası da onun yanındaydı, temizdi ama tamamen boştu.

Zephyr tüm bu alana sahip olmanın ve köpekleriyle yalnız kalmanın, bir günün ardından eve tek başına gelmenin onun için nasıl bir şey olduğunu merak etti. Belki bundan hoşlanıyordu ama Zephyr bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Eve her zaman birilerinin, ailesinin ya da Zen'in yanına gelirdi ve şimdi de onun ve köpeklerinin yanına gelmeyi umuyordu.

Leah merdivenleri çıkarken ona her şeyi anlatmaya devam etti. "Bu katta sadece iki oda var. Burası ana oda." Ağır, rustik ahşap bir kapıyı açınca ortaya ailesinin evine sığacak kadar büyük bir oda çıktı.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük yatak, odanın solunda, oymalı büyük bir yatak başlığına sahipti. Sayvanlı bir yataktı, düz beyaz bir duvara yaslanmıştı, ahşap iskeletinin üzerine katlanmıştı. Bu yatak

dört alfa sığabilirdi ve hala yer vardı. O yatakta boğulabilirdi. Odada pek bir şey yoktu ama bunu tuhaf buldu. Duvarlar çoraktı, yatak dışında her yer boştu. *Çok* temiz görünüyordu.

Gözlerini ondan ayırarak, kapalı bir balkona açılan sürgülü cam kapılara gitti, örtünün demir çerçevesinden bir hamak sarkıyordu. Evin bu tarafından, sık yeşillikler arasında uzaktaki küçük bir şelaleyi görebiliyordu. Kesinlikle *büyüleyiciydi*.

Leah yatağın karşısındaki tek bir bağlantı kapısını göstererek, "Süitiniz bu tarafta," diyerek onu günümüze geri getirdi. Zephyr içeri girdi ve balkonu olmayan çok daha küçük bir oda gördü, ancak şelale manzarasına bakan büyük bir pencere vardı. Kutularından dördü çoktan yerlerine yerleştirilmişti ve Bandit bunlardan birinin etrafını kokluyordu.

"Teşekkür ederim." Giderken yaşlı hizmetçiye bir gülümseme verdi.

Küçük ama rahat yatağına uzanan Zephyr, tüm evin içine gömülmesine izin verdi ve güzel olmasına rağmen evinde kesinlikle kişisel hiçbir şey olmadığını fark etti. Ne bir resim, ne ilgisini çeken bir eşya, ne de *onun* olduğunu haykıran bir şey. Sanki yerleşkeyi yaptırmış ve kendi eviyle ne yapacağını unutmuş gibi görünüyordu. Güzel olsa da, biraz trajikti. Burayı bir ev yapmak için daha fazlasının gerektiğini bilmiyor muydu, yoksa nasıl ev yapacağını mı bilmiyordu? Yaptığı bu güzel cennette kendini evinde mi hissediyordu yoksa huzursuzca uyuyor muydu? Eşyalarını yerleştirirken aklında sorular ve kalbinde hüznü vardı.

Sonraki birkaç saati, iki genç adam ve Victor tarafından taşınarak gelmeye devam eden kutuları ve çantaları boşaltarak geçirdi. Hector muhtemelen onlar nereye gittiyse Alfa'yla birlikte gitmişti.

Ayı, her biri içeri girdiğinde kapıdan kutuya koşuyor, tüm yeni eşyalar için heyecanlanırken, Bandit çıkardığı her şeyi kokluyor, özellikle çoraplarına değil iç çamaşırlarına ilgi duyuyordu. Kadın onu sarı dantelli sütyenini alıp kaçmaya çalışırken yakalamış ve gözlerini sütyene dikmiş olmasına rağmen sütyeni tam zamanında geri çekmişti.

Aşçı akşam karanlığında gelip kendini Nala olarak tanıttı ve Zephyr'e evlerindeki ilk gecesi olduğu için onlara özel bir akşam yemeği pişireceğini söyleyip mutfığa gitti. Zephyr bavulunu açıp her şeyi yerleştirdiğinde saat akşamın sekizi olmuştu ve hem acıkmış hem de bitkin düşmüştü. Adliye sarayındaki düğünden beri doğru dürüst uyuyamamıştı ve bunun onu yakaladığını hissedebiliyordu.

Ayı, odasının bir köşesinde oturmuş uyukluyordu; gün boyunca ona eşlik eden tek kişi oydu.

Zephyr yerleştiği odayı geçici olarak hayata geçirdiği için mutlu bir şekilde etrafına bakındı ve yemeğe inmeden önce duş almaya karar verdi. İç çamaşırı çekmecesine gitti, en seksi şeftali renkli yarı şeffaf oyuncak bebeğini çıkardı ve küçük vibratörüyle birlikte yatağın üzerine koydu. Soyunarak duşakabinli küçük süitine girdi ve günün yorgunluğunu attı.

Alt kattan gelen ani havlamalar onu kocasının gelişi konusunda uyardı.

Havluya sarınmış, bordo saçları ıslak ve parlak, odasına girdiğinde Alfa'yı birbirine bağlı odalarının kapısında dikilmiş, gözü yataktaki iç çamaşırı ve oyuncağa takılmış halde buldu.

İstese bundan daha mükemmel bir zamanlama yapamazdı. Başını kaldırdı, altın rengi bakışlarındaki sıcaklıkla havluyla kaplı vücudunu inceledi, öyle bir kalp ki

serin teninde ayaklarını hissetti. Meme uçları sertleşti. Adamın gözü onların üzerinde durdu, havlusunun düğümünde oyalandı ve kadın onun düşmesini istedi.

Ellerini gelişigüzel saçlarına götürdü, havlu kalçalarını yukarı kaldırdı, onları ortaya çıkardı, göğüslerini daha yukarı kaldırdı ve adam bunun her parçasını fark etti ve kot pantolonundaki çok büyük çadırdan, onun bundan hoşlandığını söyleyebilirdi.

"Yemek yedin mi?" diye sordu masumca, adamın zihninde onu çıtırılçılak soyduğunun farkındaydı.

"Hayır," diye homurdandı, sesi uyarılmışlıkla daha derindi. Ellerini iki yanında kavuşturdu ve aniden topukları üzerinde dönerek kapı aralığından çıkıp duşa girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

Yarattığı tepkiden memnun olan Zephyr oyuncak bebeğini giydi ve elbisenin kıvrımlarını sarışını ve üzerine düşüşünü sevdi. İç çamaşırlarının kendisini özgüvenli, seksi ve cazibeli hissettirmesine bayılıyordu ve özellikle bu iç çamaşırı dolgun göğüslerini inanılmaz gösteriyordu. Üzerini uzun ipek bir bornozla örttü ve hareket ettikçe göz atabilmesi için gevşekçe bağlayarak merdivenlerden mutfığa indi.

Ayı da onun peşinden koşarak ona katıldı. Baron, Bandit'in uyukladığı yerde yattığı kilimden boynunu kaldırdı ve onu görmezden gelmeye devam etmeden önce ona sert bir bakış attı.

Ev başka türlü boştu, kapılar kilitli, perdeler çekiliydi.

Yalnızdılar.

Güneş bir süre önce batmıştı, ev alacakaranlıkta otomatik olarak aydınlanıyordu. Gündüz inanılmaz olan manzara gece biraz ürkütücüydü çünkü zifiri karanlıktı ve Zephyr daha önce hiç ormana bu kadar yakın ve şehirden bu kadar uzak olmamıştı. Hayvan seslerini, su sesini ve medeniyetin yokluğunu duyabilmesine rağmen gözleri uzakta hiçbir şey görmüyordu. Uzakta, en solda

Şehrin ışıkları parıldıyordu. Burada bu kadar uzun süre tek başına rahatça yaşaması ürkütücüydü. Bir gece bile dayanamazdı.

Leah'nın turu sayesinde mutfaktaki her şeyin yerini bilen Zephyr, Nala'nın onlar için pişirdiği nefis kokulu carbonara ve sarımsaklı ekmeği alarak iki kişilik masayı hazırlamaya koyuldu. Biraz kırmızı şarap çıkardı, yemeğe eşlik etmesi için iki bardağa doldurdu, iki bardak da su koydu ve ortada bir mum yaktı.

Mükemmel.

Aşağıdan gelen ayak sesleri üzerine döndüğünde, üzerinde bol bir spor şortu ve bol bir tişört olan, saçları duştan ıslanmış ve kıvrılmış kocasını gördü. Düzene baktı ama yorum yapmadı, sadece kadının gösterdiği yere oturdu.

"Harika kokuyor, değil mi?" diyerek sessizliği bozdu ve onlara yemek servisi yaptı. "Nala ne zamandır sende?"

"Birkaç yıldır," diye cevap verdi, ekmekli tabağı aldı ve kendi tabağını almadan önce onun tabağına iki dilim koydu. "AV Güvenlik'te çalışan kızlardan birinin annesiydi."

Bu onun açılışıydı. "AV Güvenlik aslında ne yapıyor? Sokaktaki insanlara bir tür koruma sağladığınızı biliyorum ama bu gerçekte nasıl işliyor?"

Alfa ekmeği yırtmadan önce onu düşündü. "AV çoğunlukla seks işçilerine güvenlik sağlıyor, ancak insanların gitmek istemediği yerlerden de çıkarma yapıyoruz."

Zephyr ilgiyle öne doğru eğildi. "Seks işçileri için güvenlik mi?"

Kendisi açıkladı. "Seks işçileri sürekli tehlike altındadır, pezevenklerinden, müşterilerinden, sokakta yürüyen herhangi birinden." Sanki daha fazlasını anlatıp anlatmamayı düşünüyormuş gibi durakladı ve sonra devam etti. "Benim annem

bir seks işçisiydi ve ben onun tecavüzünün sonucuydum. Bir keresinde de dayak yemişti ve ben bunların hiçbirini kabul etmediğime karar verdim. Sokaklarda bir ünüm vardı. Korunmak isteyen herkese adımımı verdim."

Adamın annesi hakkında konuşmasına şaşırmıştı. Annesinin yaşadıklarını yaşamış olan bir kadının kendisi gibi genç bir kıza karşı bu kadar nazik olmasına da şaşırmıştı. Tek başına bu bile onu dikkate değer kılıyordu. Ama bu konuda yorum yapmaktan kaçındı ve konuşmanın diğer tarafına odaklandı.

"Ve bunun için sana para mı ödüyorlar?"

"Ödeme talep etmiyorum ama çoğu istiyor. Dövüşlerden yeterince kazanıyorum."

Zephyr makarnasından bir ısırık aldı ve çok lezzetli olduğu için zevkle inledi, sonra da sordu. "Dövüş parası nasıl işliyor?"

"İnsanlar bahse girer, ben dövüşürüm. Kazanırsam parayı alırım."

Kelimeleri modası geçecekmiş gibi kullanıyordu. Zephyr başını salladı. "Peki savaşmak sana şehrin yarısını satın alacak kadar para kazandırdı mı?"

Makarna lokmasını yavaşça çiğneyerek onu izledi. "Artık sadece büyük dövüşlere çıkıyorum. İnsanlar yüz binlerle bahis oynuyor."

Ağızındaki lokmada boğuldu, gözleri büyüdü. "Ciddi misin sen? O kadar parayı öylece etrafa mı saçıyorlar?"

"Genellikle iyi planlanmış bir bahistir," diye omuz silkti.

Büyüleyici. Zephyr bırakın tüm sektörü, seks işçileri ya da kavgaları hakkında bile hiç düşünmemişti ve şimdi kafasında sorular dönüp duruyordu.

"Nala'nın kızına ne oldu?" Zephyr sordu. "O öldü."

"Özür dilerim."

Köpekler masaya doğru tırıs gittiler, gözleri yemekten ayrılmadan sessizce bir kenarda oturdular.

"Peki ya bu üçü?" Zephyr köpeklere gülümseyerek ekmekten bir ısırık aldı. Kahretsin, harikaydı. Yüksek sesle bir ses çıkardı ve Alfa boğazını temizledi.

"Onları yaklaşık dört yıl önce buldum," diye duraksadı, bir şeyler düşünüyordu. "Bir yeraltı it dalaşı olmuştu. Bir muhbirle buluşmaya gitmiştim. Bu üçü -" çatalıyla köpekleri gösterdi "- bir sokağa atılmıştı. Soğuk bir geceydi ve ağlıyorlardı, ben de onları ısıtmak için arabama götürdüm. Sonra gitmelerine izin veremedim."

Yumuşadı. O bir koruyucuydu, her zaman öyleydi. Onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu.

Elini uzattı ve onunkine dokundu, teni onunkinin hissini sevdi ve parmaklarını sıktı. "Sen iyi bir adamsın."

Alfa elini çekti. "Bana gözlerindeki o yıldızlarla bakma, Zephyr. Bu derinin altında bir canavardan başka bir şey olduğumu düşünüyorsan kendini kandırıyorsun."

Zephyr şarap kadehini ona doğru kaldırdı. "O zaman dünyanın senin gibi daha fazla canavara ihtiyacı var."

Altın rengi gözleri parladı, ağzının yara almamış tarafı onun inancına meydan okuması karşısında aşağıya doğru döndü. Adamın kara saçları gözüne çarptı ve yüzüncü kez teninde nasıl bir his uyandıracağını merak etti. Nefesi kesildi ve adamın parmaklarının çatalının üzerinde sıkılaştığını gördü.

"Bu bir randevu gibi hissettiriyor,"

diye nefes aldı. "Bu bir randevu değil."

İnatçı adam. Yine de onu kıracaktı. "Sen nasıl istersen, seksi şey."

Buna yanıt vermedi, sadece sessizleşti ve yemeğini hızla bitirdi. O daha bitirmeden kalkıp bulaşıkları topladı ve ona doğru fırlattığı sert bir 'iyi geceler' ile odadan aceleyle çıktı, köpekler onun gidişini görüp oturma odasına yerleştiler.

Zephyr i  geçirdi ve yemeğini bitirdi, kendini yalnız hissetmemek için Zen'e g nle ilgili mesaj attı. İşini bitirdikten sonra toparlandı ve merdivenlerden yukarı çıktı, hareket sensörlü ışıklar o çıkarken otomatik olarak söndü.

Kendi odasına giderken yatak odasının kapısı sıkıca kapatılmıştı, bağlantı kapısı da kapalıydı.

Zephyr bornozunu çıkarıp şifonyerin üzerine koydu, yatağın etrafındaki fileyi indirdi ve odadaki havayı yavaşça sirküle eden tavan vantilat r ne bakarak içeri girdi.

Vibrat r n  kenardan aldı, meme uçları uyarılmanın etkisiyle serin havada gerilmışti ve sonunda onu açtı. Sessiz vızılıta odayı doldururken gözlerini kapattı, ellerini k lotunun altına kaydıldı, ıslaklığı parmaklarıyla buluştu.

Nefes verdi, bir eliyle göğsünü avuçladı, öpüşmeleri sırasında saçlarını geriye doğru nasıl çektiğini hatırladı. Zihninin eski zamanlara kaymasına izin verdi; adamın altın rengi gözleri alev alev yanarken ona ateşli bir şekilde baktığı, onu usulca öptüğü, ağzının keşfe çıktığı, ellerinin genç göğüslerinde şefkatle gezindiği zamanlara. şimdi onu izlerken şefkatli olacağından şüpheliydi. Hayır, saçını çekecek, kıçına şaplak atacak ve onu sikine oturtacak, kız ona uyum sağlamaya çalışırken ona iğrenç şeyler fısıldayacaktı.

Bu fanteziyle kalp atışları hızlandı, vibrat r n  klitorisine yerleştirirken parmakları sığ bir şekilde içine girdi, cihaz ona zevk verirken ağzından sessiz bir inilti  ıktı.

Gözlerini kapalı tutuyor, fantezinin içinde sıkışıp kalıyor, adamın onu ofisinde tehdit ettiği sözleri hatırlıyor, zihni bunları daha da küfürlü hale getiriyordu. Saçlarını atkuyruğu şeklinde tutuyor, başını geriye çekerek onu yukarıdan öpüyor, içine öyle derin giriyordu ki, bu hareket onu yatağa itiyor, hassas meme uçları çarşaflara sürtünüyor, ama saçlarını tutuşu onu yerinde tutuyordu.

Aman Tanrım.

Parmaklarıyla daha derine itmeye çalıştı, kendini becerirken elleri ıslak, pis bir ses çıkardı, çarşafları uyarılmayla ıslatırken onun olduğunu hayal etti, zevk vücudunda zonklarken vibratörü klitorisine daha sert bastırdı, orgazmın eşiğindeydi ama henüz tam olarak orada değildi.

Yanı başından gelen bir sesle gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi küt küt atmaya başladı ve bir eli başının yanında, altın rengi gözleri ziyafetine konmak üzere olan bir şahin gibi ona odaklanmış, gömleksiz bir adamın üzerine eğildiğini gördü.

Orgazmın kıyısında geziniyordu, daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu, ona ihtiyacı vardı ve bunu ondan istemekten hiç utanmıyordu. "Lütfen," diye yalvardı, vücudu yatakta kıvranıyordu.

"Bana bir tat ver," diye emretti ve elini ağzına götürdü, yarasına dokundu, ağzı parmaklarını içine çekmeden önce dudaklarını özüyle kapladı, derin bir çekişle meme uçlarında, midesinde, duvarları hiçbir şeyin etrafında boş bir şekilde kenetlenirken çekirdeğinde hissedebiliyordu. Dilini parmaklarının etrafında döndürdü, gözleri sıcaktı ve vibratörün basılı olduğu klitorisinde hareketi hissetti.

"Tanrım," diye inledi dudaklarını ısırarak.

Eli, büyük, yaralı, kaba eli, doğrudan bacaklarının arasına girdi, parmakları keşfetmedi, alay etmedi, ama içine girdi, o kadar derine indi ki

İki kalın parmağıyla onu gererken kendini sıkıldığını hissetti.

Kadın vibratörü çıkarmaya başladı ama adam homurdandı. "Oyuncağı orada tut."

Bu komutla nefesi kesildi, adam onu parmaklarıyla sert, hızlı ve derin bir şekilde sikerken göğüsleri kabardı, sikinin yapacağını taklit etti ve bacaklarını bükerek kalçalarını daha geniş açtı, bilinmeyen bir zevk oluşmaya başladığında topukları yatağa gömüldü. Vibratörünün klitorisine sürtünmesi ve adamın parmaklarının derinlere işlemesi arasında, kendisini parçalara ayıracak ve paramparça edecek bir patlamaya doğru koşuyordu. Vücudunu ele alış biçiminde abartısız bir güven vardı, kertenkele beyninin takdir ettiği bir güven çünkü onu bu hale getiren tek şey buydu, temel, ilkel bir çiftleşme içgüdü.

Adam kızın üzerine abanırken hareketleri şiddetliydi, parmakları kızın amının duvarlarını kabaca, delicesine tahrik edici bir umursamazlıkla makaslıyordu.

Ve sonra bileğinin açısını değiştirdi, parmaklarını yukarı doğru kıvırdı, içinde çılgılık atmasına neden olan noktayı buldu, erimiş ateş damarlarını yakarken boynu gerildi, o kadar yoğun bir zevkle onu yaktı ki kalçaları sarsılmaya başladı, başı yastığa gömüldü, boşalırken sırtını kamburlaştırdı, gözlerinin siyahlarının arkasındaki noktalar, duvarları her kasılmayı hissederek içinde kalan acımasız parmaklarının etrafında kenetlendi.

"Sen oyuncağını çıkar, ben de parmaklarımı çıkarayım."

Bu tehdit vibratörünü daha sıkı kavramasına neden oldu, diğer eli adamın göğsünü buldu ve derisini kazdı, klitorisindeki titreşimler adamın acımasız parmaklarıyla birleşerek vücudunun birbiri ardına orgazm olmasını sağladı, sonsuz döngü çılgılık atmasına, ağlamasına ve inlemesine neden oldu.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, göğsünden fırlayacağını düşündü.

Duyusal aşırı yüklenme dakikalarca, saatlerce, günlerce devam etti, bilmiyordu. Her düşüncenin, her şeyin izini kaybetti ve duyumdan başka bir şey olmadı, çok fazla duyum, kaldırabileceğinden çok daha fazlası, ama adam durmadı, parmaklarıyla onu becermeye devam etti ve eli düşmeye başladığında vibratörü başparmağıyla klitorisine bastırdı, onu zevkin çok fazla, çok yoğun, çok dayanılmaz hale geldiği bir boşlukta yüzmeye devam etti.

Muhtemelen bayıldı.

Bilmiyordu.

Bilinci yavaşça geri geldiğinde, vücudu gevşek, hareketsiz, ağırdı ve vibratörü tutan eli yana düşmüştü, kalbi yavaşça normal hızına geri dönerken kaslarında hala küçük zevk titreşimleri dolaşıyordu, hala her alternatif vuruşta onun yakınlığına takılıyordu.

Gözlerini açtığında adamın kendisini izlediğini gördü, çenesinin çizgileri gergindi, gözlerindeki sıcaklık o kadar hissediliyordu ki amcığı bitkin bir şekilde çırpındı ve parmaklarının hâlâ içinde olduğunu fark etti.

Az önce ne olduğunu bilmiyordu.

Vay anasını.

Parmaklarını kızın acıyan amından çıkardı ve doğruldu. Zephyr adamın şortundaki çıkıntıyı gördü ama bir şey yapmak şöyle dursun, hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüştü. Adamın dönüp odasına gitmesini, kapıyı arkasından kapatmasını ve onu ıslattığı çarşafların üzerinde yalnız bırakmasını izledi.

Bölüm 14

Zephyr

ONU FIŞKIRTMIŞTI.

Zephyr hayatı boyunca hiç fişkirtmemişti ve bu hiç cinsel deneyimi olmadığı anlamına gelmiyordu. Birkaç partneri olmuştu; bunlardan ikisi onu orgazm etmişti. Seksten her zaman zevk almış ve zevk almaktan asla utanç duymamıştı, ama gerçekten de boşalmak için yaratılmamış kadınlardan biri olduğuna inanıyordu.

Yanılmıştı. Güçlü parmaklarının birkaç darbesiyle bu inancı çözmüştü.

Ertesi sabah Zephyr çarşafı değiştirip işe gitmek için hazırlanırken bir önceki geceyi düşündü.

Başı uyarılmanın ve orgazm sonrası mutluluğun etkisinden kurtulduğunda, cinsel çekimle hiçbir şeyi karmaşıklaştırmak istemediğini söylemesine rağmen adamın onu aradığını fark etti. Yaptıkları şeyden daha seksi bir şey olamazdı, bu onlar için bir ilkti.

On yıl önce ilişkileri bu kadar cinsel değildi, gerçi bu onun çaba göstermemesinden kaynaklanmıyordu. Kız on sekiz, erkek ise neredeyse yirmi iki yaşındaydı,

ve kendisi için daha iyisini yapana kadar onunla yatmama konusunda kararlıydı, sanki kız bunu umursamıştı bile. Ama onu daha önce de görmüştü, bir keresinde bir kızı duvara yaslayıp siktiğini görmüştü ve Tanrım, ergenlik çağındaki benliği kıskançlıktan çatlarmıştı. O gece Zen'e ağladığını hatırlıyordu ve küçük kız kardeşi çok mantıklı bir şekilde ona sadece onunla konuşmasını çünkü onun varlığından bile haberi olmadığını söylemişti. Bu tavsiyeye uymuş, cesaretini toplamış ve bir akşam ona yaklaşmıştı.

Ve ona aşık olmuştu. Ama bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Zephyr derin bir nefes aldı. O artık onundu ve önemli olan tek şey buydu. Aralarında bir şey başlatmıştı ve bu onun günün kazanımıydı.

Bir adım ileri.

Zephyr yüzüğünün salonun ışıkları altında parıldamasına bayılıyordu. Gün boyunca, düzenli müşterilerinden ikisi üzerinde çalışırken, gözleri sürekli taşların çalışma alanındaki parlak ışıklarda nasıl parıldadığına kaydı ve Tanrım, buna bayıldı. Parmağındaki ağırlığını, ona kendisi için mükemmel yüzüğü verdiğini hatırlatmasını, yüzüğün

Gören herkesin "oo" ve "aahed" demesi gibi. Bacaklarının arasındaki acı hissini, her hareket ettiğinde parmaklarının içinde olduğunu hatırlamayı, yansımasını yakaladığında yüzündeki ışıltıyı seviyordu. Gözleri parlıyordu ve buna *bayılıyordu*. Evlilik ona yakışıyordu. *Onunla* evlenmek ona yakışıyordu.

Yeni müşterilerinden birinin saçını keserken, yeni evlerine dönmek için duyduğu heves artıyordu. Gecenin nasıl geçeceğini bilmiyordu ama tekrar onun huzurunda olmak istediğini biliyordu. Kulağa tuhaf gelse de onu özlemişti.

Düşüncelerinden sıyrılarak en yeni müşterisinin söylediklerine odaklandı.

"Parmağında güzel bir yüzük var."

Zephyr bütün gün bu konuda iltifatlar alıyordu ve bu konuda aptal gibi gülümsüyordu, ancak kadının ses tonundaki bir şey bakışlarını keskinleştirdi. Parmağını koyabileceği bariz bir şey değildi, sadece bir şey... *kapalı*.

"Teşekkür ederim," diye kibarca gülümsedi ve maun rengi saç tutamını parmaklarının arasında kesiverdi.

"Bayan Villanova, değil mi?" diye sordu müşteri.

Zephyr kadını kontrol ederken kibarca gülümsemeye devam etti. Kırklı yaşlarının ortasındaydı, sertleşmiş kahverengi gözlerinin kenarlarında kaz ayakları vardı.

Sessiz kaldı.

"Kocanız kızları idare ediyor, bunu biliyor muydunuz?" Yanıt beklemedi. "Sokaklardaki kızları kendi koruması altına alıyor, onlara daha iyi seçenekler sunuyor. Bu iş için kötü. Ama en azından evde olmadığı zamanlarda gecelerini nerede geçirdiğini merak etmek zorunda kalmazsın. Böyle bir adam yerleşik hayata geçmekten memnun olmaz, biliyorsun."

Zephyr derisinde karıncalar gezinirken dışarıdan bir tepki vermedi. Bu kadında rahatsız edici bir şeyler vardı ve sadece kocası hakkında bildikleri de değildi. İğrenç hissettiriyordu, sanki çürümüş bir şeyin kokusunu da beraberinde sürüklemişti.

Onun sözlerini daha fazla dinlemek zorunda kalmamak için fön makinesini çalıştıran Zephyr, saçını olabildiğince çabuk bitirdi ve bilindiği kadar iyi görünmesi için neredeyse hiç zaman harcamadı. Asistanlardan birine başıyla işaret ederek, saçını almasını istedi.

Son ayarı da yaptıktan sonra iğrenç kadını geride bırakarak soluklanmak için ana tezgâha gitti.

Resepsiyonist kaşlarını kaldırdı. "Kötü bir öğle yemeği mi?" Bu da berbat bir müşteri anlamına geliyordu.

Zayıf bir gülümseme verdi, zihni sorularla doluydu, Alfa hakkında değil, çünkü onun ne yaptığını zaten biliyordu, ama kadın ve onun kim olduğu hakkında. Kocasını hakkında tüm bunları nereden biliyordu ve daha da önemlisi Zephyr'in işyerinde tüm bunları ona anlatarak ne yapıyordu? Bunun ne anlamı vardı?

Söz konusu iblis tezgâha gelip ödeme yaparken bir yandan da keskin gözlerle Zephyr'i izliyordu. Tam yanından dışarı adımını atarken, boyundan eğildi.

"Sendika şu anda seni izliyor." Ve gitti.

Zephyr Sendika'nın ne olduğunu bilmiyordu ama kulağa üye olmak isteyeceği bir kulüp gibi gelmiyordu. Bu tuhaf karşılaşma karşısında kaşlarını çatan Zephyr başını iki yana salladı ve rastgele kadın yüzünden tamamen tuhaflaşmış bir halde gününü tamamladı. Saatini doldurdu ve salondan çıktığında iyi niyetli koruması ve şoförü Victor'u büyük Rover'a yaslanmış gazete okurken buldu, birkaç kadın yanından geçerken onu süzüyordu.

"*Seri katil sokaklarda mı?*" baş sayfadan fırladı. Tenebrae'deki düğünde notta bahsedilen katil bu muydu?

"Trident'te mi?" diye sordu kocası hakkında önsöz söylemeden.

Victor gazeteyi katladı ve başını salladı.

"Güzel. Beni ona götür lütfen."

Salonu sadece birkaç blok ötede olduğundan, kulelere ulaşmaları birkaç dakikadan fazla sürmedi, hatta 28th katına çıkmaları daha da kısa sürdü.

Akşamın bu geç saatinde, güneş şehrin üzerinde batarken, açık alanda şaşırtıcı bir şekilde gündüz olduğundan daha fazla erkek vardı. Asansörden çıktığında hepsi dönüp ona baktı, çoğu ona saygıyla başını salladı. Patronlarının karısı olması onu daha yüksek bir mertebeye çıkarmıştı.

"Hey," diye onu karşılamaya geldi Hector, kel kafası her zamanki gibi ışıktaki parlıyordu.

"Hey, içeride mi?" diye gülümseyerek karşılık verdi. Kendisinden daha uzun, daha güçlü ve kesinlikle daha acımasız erkeklerle dolu bir odada tek kadın olmak onu tedirgin etmeliydi. Ama hepsinin Alfa'nın adamları olduğunu, en uzun, en güçlü, en acımasız olanın o olduğunu ve kendisinin de onun olduğunu bilmek midesinde sıcacık bir kelebek yumağının patlamasına neden oldu. Henüz onu sevmese de, bu adamlardan hiçbirinin kocasının sevgisini hissetmeden ona dokunamayacağını bilmek, kendini güvende ve korunmuş hissetmesini sağlıyordu.

Gazap.

"Telefonla arıyor," diye sıırttı Hector. "Ama devam et."

Onlara başını sallayarak çantasını omzuna attı, üstünü daha fazla dekolte gösterecek şekilde düzeltti ve kapıyı çalıp içeri girdi.

Sandalyesinde arkasına yaslanıp kapıyı arkasından kilitlemesini izlerken altın rengi gözleri ona takıldı.

"İşten ayrılmak için kendini hazırlıyor." Masanın üzerindeki hoparlörden bir kadın sesi geldi. Zephyr tereddüt etti, aramayı gizli yapmasını bekliyordu ama yapmadı, sadece bakışlarını kadından ayırmadı.

Onun bu yönünü görmek için merakla çantasını yere bıraktı ve masanın etrafından dolaşarak onun kucağına oturdu ve kollarını ona dolayarak başını çenesinin altına soktu. Onun vücudunun bu temasla sertleştiğini hissetti ve gözlerini kapatıp kokusunu içine çekerek onu sıktı. Tanrım, onun kokusunu seviyordu, sıcak, misk kokulu ve erkeksi, vahşi orman ve ıslak toprak gibi, evi gibi.

"Ve bunu gizli tutmuyor," diye devam etti kadın sesi. "Bir sonraki vuracağı kişinin o olabileceğine dair içimde bir his var."

Elleri sandalyesinin kollarında kaldı, vücudu onun altında kaskatı kesildi.

Onun karşılık vermemesinden dolayı reddedileceğini düşündüyse, yanılmıştı. O inatçılık ve inatçılıktan yapılmıştı. Adam bıkkınlıktan kollarını ona dolamak zorunda kalana kadar onu kucak kucağa yıkacaktı. Adamın göğsüne sokuldu, siyah gömleğinin en üstteki üç düğmesinin açıkta bıraktığı V'yi izledi.

Göğüs kafesinde bir yara izi görünüyordu.

"Ona göz kulak ol," diye emretti telefondaki kadına, sesi her zamankinden daha hırçındı. Zephyr bunun kadının yakınlığı sayesinde olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu. "Bir şeyler ters gittiği anda bilmek istiyorum."

"Anlaşıldı patron," diyerek telefonu kapattı kadın. Ofiste sessizlik hüküm sürüyor, güneş ormanın üzerinden batarak tüm şehri aydınlatırken ışıklar birer birer yanıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ellerini hâlâ kendine saklıyordu. Zephyr gülümsedi. "Sarılıyorum."

Adamın nefesini içine çektiğini, göğsünün yanağına doğru genişlediğini, sonra da nefesini verirken söndüğünü hissetti. Kahretsin, diğer tarafa oturmalıydı. Onun kalp atışlarını kaçırmıştı. *Bir dahaki sefere.*

"Bu sözleşmenin bir parçası değil," diye hatırlattı ona, elleri kolçakları kavarken.

Tanrım, bazen çok tatlı oluyordu.

"Bana akıllara durgunluk veren orgazmlar yaşatman da öyle değil, ama hey, şikayet ettiğimi duymuyorsun."

"Akıllara durgunluk veren?"

Tabii ki buna odaklanacaktı.

"Akıllara durgunluk veren, kemik eriten, ayak parmaklarını kıvıran, dünyayı sarsan orgazmlar." Adam cevap vermedi ama kadın adamın memnun olduğunu hissetti. *Erkekler.*

"Peki, AV'nin altındaki bu kızlar?" diye başladı, gömleğinin düğmesini karıştırarak. "Onları tanıyor musun?"

Sol elinin parmakları kolçağa vurmaya başladı, ona verdiği yüzük kaba ve büyük elinin üzerinde narin görünüyordu. "Hepsi değil, hayır."

"Ama hepsi gönüllü olarak orada, değil mi?" Emin olmak istiyordu. "Onlar... zorlanmış falan değil mi?"

Adamın geri çekildiğini ve ona baktığını hissetti. "Bu da n e r e d e n çıktı?"

Ona kadınla karşılaşmasını anlattı ve adamın tekrar sertleştiğini hissetti. Hoparlöre bastı.

"Victor. Zephyr'in bugünkü işinin kameralarını getir. Oraya girip çıkan her müşteriyi görmek istiyorum."

Zephyr düğmeyle oynamaya devam etti. "Sendika, değil mi? Bu kötü haber."

Ne doğruladı ne de yalanladı.

"AV'nin altındaki kızlar," diye dikkatini dağıttı beklerken. "Bu dünyaya kendi istekleriyle gelmemiş olabilirler ama çıkmak kolay değil. Birçok

çok alışmış, normalden korkuyor. Birçoğu kazanabileceği paranın tadını çıkarıyor. Birçoğu da kaçmak istiyor ama nasıl kaçacağını bilmiyor."

"Dışarı çıkmalarına yardım edemez misin?" Zephyr gerçekten bilmek isteyerek sordu. Adamın dünyası onunkine sızmaya başlamıştı ama hâlâ nasıl işlediğini anlamıyordu.

Esprili bir şekilde kıkırdadı. "Ben bir kurtarıcı değilim, Zephyr. Ve beni bir kurtarıcı olarak görmemen en iyisi. Bu kadınlara en fazla bir seçenek sunabilirim.

-Bana katılıp güvende olmak ya da güvensiz kalmak. Ve bir kez bana katıldılar mı, istedikleri zaman ayrılmakta özgürdürler. Ama ben iyi ve ahlaklı bir adam değilim. Sizi orgazm edebildiğim kadar kolay öldürebilirim de. Kan ya da döl, ellerim ikisini de iyi kullanır."

Bu muhtemelen ona tek seferde söylediği en fazla şeydi ve kabul etmesi çok zordu. Zephyr ahlaklı olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu ama bunun ne kadarı yetiştirilme tarzından kaynaklanıyordu? Sıcak ve sevgi dolu bir aileyle değil de sokaklarda tek başına bir hayat sürseydi yine aynı şekilde mi hissederdi? Amaç hayatta kalmak olduğunda doğru ya da yanlış umurunda olur muydu?

Bilmiyordu. Ahlakı her zaman çarpık olsa da, onun bir zamanlar olduğu çocuk değil, şimdi olduğu kişi olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Onu sıktı ve karşılık vermese de hafifçe rahatladığını hissetti.

Her seferinde bir gün.

BÖLÜM 2
MANTO

*

**"Ve sonuçta hepimiz insandık,
"Sevginin, sadece sevginin, kırılmışlığımızı iyileştirebileceği fikriyle
sarhoş olduk."**

-Christopher Poindexter

Bölüm 15

Zephyr

Sonraki ay boyunca, bir rutine girdiler.

Pazartesi'den perşembeye Alfa erkenden kalkıp köpekleri koşturuyor, sonra da adamlarıyla antrenman yapıyor, o da işe gitmek için hazırlanıyordu. Sadece yemek yapmaya gelen Nala'yı, evle ilgilenmeye gelen Leah'yı ve koşu sonrası köpekleri görüyordu. En çok bağlandığı köpek Ayı'ydı çünkü evcil hayvan ve kucak isteyen bir sevgi yumağıydı ve genellikle uyandığından beri peşinden gelen oydu. En sevdiği sütyenlerden birini bulup oyuncağı yapmayı başaran Bandit huysuzdu ve istediği zaman yanına geliyordu. Huysuz efendisi dışında hiçbir şeyi umursamayan Baron ise ne kadar dikkatini çekmeye çalışsa da ona nadiren bakıyordu.

Hafta içi her gün kuaföre gidiyor, gününü bitiriyor ve Trident'te Alpha'yı bulmaya gidiyordu; o genellikle telefon görüşmelerini bitirirken Alpha onun kucağına oturuyordu. Bazen Hector içeri girer ve konuşurlardı, o da ellerini kolçaklardan hiç çekmeden onun orada oturmasına izin verirdi. Ama özel toplantılarına katılmasına izin vermesi ona umut veriyordu.

Bu sayede yeni Alfa hakkında çok şey öğrenmişti. Haftada bir nöbetçileriyle buluşup güncellemeleri aldığını, işten ayrılmak isteyen kızları öldüren katil için endişelendiğini, Sendika'nın ondan hoşlanmayan bir örgüt olduğunu öğrenmişti. Ayrıca, telefon görüşmelerini dinleyerek ve adamlarının ona itaat etmesini izleyerek, hem saygı duyulan hem de korkulan biri olduğunu, kızlarının ona minnettar olduğunu, kendisi için dünyanın geri kalanının görmediği bir şey inşa ettiğini öğrendi. Dışarıdakiler için o sadece bir emlak kralıydı. Yeraltı dünyası içinse olmak alındı çok Ciddiyim. Ve O, gelen onu tamamen normal bir geçmişi vardı ve onun hakkında öğrendiği her küçük şey onu şaşırtıyordu. Trident'ten sonra birlikte eve dönüyorlar, birlikte yemek yiyorlar ve eğer onu bir dizi ya da film izlemeye ikna edebilirse, ki genellikle bunu yapıyordu, bunu birlikte yapıyorlardı. Birlikte geçirdikleri zaman kanına hayat katıyor, kalbine pompalıyor ve onu daha önce hiç hissetmediği kadar canlı kılıyordu. Aralarında konuşan o olsa da, adam onu dinliyordu ve bu da onu yumuşatıyordu. Ailesi, günü, hayalleri hakkında gevezelik ederdi ve o her kelimeyi dinlerdi. Çoğuna cevap vermiyordu ama anlayışlıydı ve bu bile tek başına kızın umuda tutunmasını sağlıyordu. sadece birkaç ay için ve son tarih yaklaşıyordu.

Cuma günleri imparatorluğunu kontrol etmek için şehir dışına çıkıyordu ve Zephyr ailesiyle akşam yemeği yiyor, ertesi sabah dönmeden önce geceyi Zen'le geçiriyordu. Babası Alfa'ya ısınmış olsa da, bunun en büyük sebebi kızının çok mutlu olmasıydı, annesi ise evlilikleri ona kesinlikle fayda sağlamış olsa da hâlâ ısınamamıştı. Kızının ele avuca sığmaz ama pis zengin Villanova'yla evlenmesi sosyal puanlarını kesinlikle yükseltmişti.

Hafta sonları eve gelip kocasıyla vakit geçirmeden önce SLF'de kız kardeşiyle vakit geçiriyordu. Ve her şey harika bir ev işiydi.

Mutluluk.

Kendini tutması dışında.

Duygusal ve fiziksel olarak, aralarında nasıl kapatacağını bilemediği bir uçurum vardı. Onu ne kadar baştan çıkarmaya çalıştıysa da işe yaramadı. Odasına hiç gelmiyor, ona sarıldığında ona hiç dokunmuyor, yarı çıplak olduğunda ona hiç bakmıyordu. En müstehcen bikinileri satın aldı ve adam güvertede kulak tıkaçlarıyla oturup zevk almadığı rock müziği dinlerken gülünç büyüklükteki havuzun etrafında yüzdü, ama gözü asla ona gitmedi. Akşam yemeğinde bilinçli olarak iç çamaşırı giydi ve adam bakışlarını boynunun üzerinde tuttu. Vibratörünü en yüksek ayarda çalıştırdı ve kapısı kilitli kaldı.

Haftalar geçtikçe hayal kırıklığı artıyordu. Bazı açılardan ilerleme kaydediyormuş gibi hissederken, bazı açılardan da sıkışmış hissediyordu. Adam hâlâ onlara geçici diyordu, hâlâ sözleşmeye bağlıydı ve kız onun ev arkadaşı olmasına rağmen hâlâ isteksiz hissediyordu. Sanki çekip gidebilirmiş ve hiçbir şey değişmeyecekmiş gibi geçici hissediyordu.

Ve bu bazen onu gerçekten aşağı çekiyordu.

Ama bunu görmesine izin vermedi. Kasıtlı mesafesinin onu gün be gün, azar azar, parça parça nasıl yonttuğunu görmesine izin vermedi. Kuru bir sözün bazen hatırlamasını dilediği anıları nasıl geri getirdiğini görmesine izin vermedi, böylece onu kollarına alabilir ve onlar için savaşmayı bırakabilirdi. Bunların hiçbirini görmesine izin vermedi, sadece ona sevgisini ve gülümsemelerini verdi ve bir zamanlar olduğu gibi ona aşık olmasını umdu.

Ve her geçen gün umudu biraz daha azaldı.

Zephyr, iş gününün ardından omuzları çökmüş bir halde kulenin girişinde duruyordu.

Yavaş yavaş onu yakalıyordu, veriyor, veriyor, veriyor, umut ediyor, umut ediyor ve umut ediyordu. Bir aydır evliydim ve adam onu öpmemiş, ona sarılmamış, sevgisine hiçbir şekilde karşılık vermemişti. Odasına geldiği o tek sefer, bir sürçmeden başka bir şey gibi görünmüyordu.

"İyi misin?" Kule girişinde durup içeri girmeyen Victor ona sordu.

İstemese de gülümsedi. "Evet, sadece... düşüncelere dalmıştım sanırım."

Victor onun omzunu sıkmadan önce tereddüt etti.

Bunu takdir etti. Victor onun için iyi bir arkadaş olmuştu. Bir yanı binaya girmemeyi, sadece o kendisine sarılmadığında ona sarılmayı istiyordu.

"Biliyor musun?" diye kararını verdi. "Gidip orada bir şeyler yiyeceğim." Caddenin karşısındaki diğer kuledeki kafeyi işaret etti. "Sen önden git."

Victor cevap vermeden caddeyi geçip kafeye girdi, köşede bir yer bulup kendine bir kapuçino sipariş etti. Zephyr beklerken yüzüğüyle oynadı, sessizdi ve soruları düşünüyordu, içine şüphe sızıyordu. Zen'le hafıza kaybı konusunda görüş almak için bir tıp uzmanı bulması konusunda konuşmuştu ve kız kardeşi ona şehirdeki kimseye yaklaşmamasını söylemişti. Zen'in sahip olduğu bağlantılar ve onun karısı olduğu gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, durumla ilgili olarak kimsenin dikkatini çekmek istemiyordu.

Kahvesini yudumladı ve telefonuna baktı, numarayı aramadan önce tereddüt etti.

Boğuk bir kadın sesi cevap vermeden önce birkaç kez çaldı. "Dr. Amara Maroni."

Zephyr Amara'ya aşıktı ve bundan utanmıyordu bile. Birkaç gün önce kocasının çalışma odasında Dante'ninkinin yanında Amara'nın iletişim bilgilerini bulmuş ve terapist olduğunu bildiği için kaydetmişti. Daha da önemlisi, o aileden biriydi ve Alfa için bir tehlike oluşturmazdı.

"Merhaba Amara," diye selamladı Zephyr. "Bu Zephyr Villanova. Alfa'nın karısı.

Düğününüzde kısa bir süre tanıştık."

"Elbette," derken diğer kadının sesindeki şaşkınlığı duyabiliyordu.

"Konuşmak için iyi bir zaman mı?" Zephyr parmağıyla bardağının kenarını yoklayarak sordu. "Birisi hakkında profesyonel görüşüne ihtiyacım var."

Arka plandan bir ses geldi ve Amara sesi ciddi bir şekilde geri döndü. "Pekâlâ. Öncelikle, bana söyleyeceğin her şeyin aramızda gizli kalacağını bilmeni istiyorum. Konuşmak istediğin her konuda açık olabilirsin. Ben buradayım."

Toplam tanrıça.

Zephyr derin bir nefes alarak köşede yalnız olduğundan emin oldu. "Birkaç yıl önce tanıdığım biri bir kaza geçirdi. Yakın zamanda onunla tekrar karşılaştım ama ne beni ne de kazayı hatırlıyor. Sorum şu: Ona birlikte geçirdiğimiz zamanı hatırlatmak onu olumsuz etkileyebilir mi? Çünkü beyni onu korumak için bazı şeyleri ondan uzak tutuyor olmalı, değil mi? Yoksa..." diye devam etti, gerginliği yüzünden ağzını kaçırmadan önce kontrol ediyordu.

Amara dinledi, cevap vermek için zaman ayırdı, sesi yumuşaktı. "Beyin çok kurnazdır, Zephyr. İnsanları korumak için travmaları tüm yaşamları boyunca kilit altında tutabilir. Şu anda bu kişiyle hiç vakit geçirdin mi?"

"Evet."

"Ve seni hatırlamıyor mu? Tek bir şey bile mi? En ufak bir aşinalık **b e l i r t i s i** bile mi?" diye sordu teyit etmek için.

"Hayır," diye başını salladı Zephyr.

Amara'nın sesi sempatikleşti. "O halde özür dilerim. Bu gibi durumlarda benim önerim hastaya travmatik olayı ya da onu çevreleyen herhangi bir şeyi hatırlatmamaktır. Bu, bazı durumlarda son derece olumsuz tepkileri, hatta psikotik çöküşleri tetikleyebilir. Eğer beyni sizi ya da anılarınızı bastırıyorsa, en iyisi her şeye yeniden başlamak olacaktır."

Zephyr gözlerini masaya dikti. "Bunu denedim ama işe yaramıyor." Amara tereddüt etti. "Alfa mı?"

"Evet."

"Özür dilerim," diğer kadının sesindeki şefkat neredeyse onu çözüyordu.

Zephyr burnunun yandığını hissetti. "Yardımanız için teşekkür ederim. Şu anda ne yapacağımı şaşırmış durumdayım." Ve tüm hikâyeyi, evlilikle ilgili entrikaları, aralarına koyduğu mesafeyi, her şeyi yargılamadan dinleyen kadına anlattı.

İşi bittiğinde Amara tekrar konuştu. "Bazı tavsiyelerim var ama bir profesyonelden çok bir arkadaş olarak."

"Ateş et."

Amara kıkırdadı. "Bu insanların yanında öyle söyleme. Seni ciddiye alırlar."

Zephyr gülümsedi ama diğer kadının konuşmasını bekledi.

"Alfa'yı çok iyi tanımıyorum," diye başladı Amara. "Ama o ve Dante bazı yönlerden çok benziyorlar ve bu mantıklı. Benim durumumda, Dante'yi her zaman harekete geçmeye iten tek şey mesafeydi. Özellikle de benim aramıza herhangi bir şekilde mesafe koymam. Alfa'da işe yarayacağını söylemiyorum, ama bir çıkmazda olduğunuzu düşünürsek, bu sizi her iki şekilde de uçurabilir."

"Ama en azından bir umut olup olmadığını ya da mahvolup olmadığını bileceğim." Zephyr bu fikir üzerinde düşündü. Bu fikir hoşuna gitmişti çünkü aralarındaki mesafeyi sürekli kapattığı için zaten tükenmiş hissediyordu. Belki de biraz durması, sadece şarj olması, hiçbir yere gitmemesi ama ona doğru da yürümemesi gerekiyordu. Haklıydı. Ayrıca tavsiyeyi veren kadın Dante gibi bir adamla ilişkisini on yıldan fazla sürdürmüştü, yani *iyi bir değeri vardı*.

"Teşekkür ederim Amara," diye içtenlikle konuştu Zephyr. "Gerçekten çok yardımcı oldun."

"Elbette. Bana ulaşabileceğini hissetmene gerçekten çok sevindim." Arka planda Tempest'ın feryadı duyuldu ve Amara içini çekti. "Hatırlat da bir daha asla çocuk yapmayayım."

Zephyr dudaklarının kıvrıldığını hissetti. "Dante yardım etmiyor mu? Onun eli kolu bağlı bir baba olduğunu sanıyordum."

"Oh, öyle," diye onayladı Amara. "Oyun oynarken ve mutluyken. Huysuzlandığında ve beni çileden çıkardığında elini kullanıyor mu? Hayır. Evin hiçbir yerinde yok. Sanki adamın iç radarı falan var. Ona biraz mesafe koymayı düşünüyorum."

Zephyr kıkırdayarak Amara'nın yeğeniyle ilgilenmesine izin verdi ve kahvesini yudumlarken ruh hali yeniden bozuldu. Kendine istediği kadar zaman ve alan ayırdı, bir karamelli latte sipariş etti ve telefon uygulamasında bir şatoda geçen gotik bir romanı okudu. Müşteriler gelip gitti, dışarısı karardı ve nihayet iki saat oturduktan sonra hesabı ödeyip dışarı çıktı, hala morali bozuktu.

Ve o sadece eve gitmek istiyordu.

Neyse ki Victor kafenin önündeki arabadaydı, gitmesini söylemesine rağmen bekliyordu ve ona kendisini geri götürmesini söyleyerek arabaya bindi. Hafta içi bir gündü ve Trident'te olması gerekiyordu ama kendini iyi hissetmiyordu. Victor ona

Dikiz aynasından ona sorgulayıcı bir bakış attı ama o bunu görmezden geldi. Yarım saat sonra, trafiğe rağmen, tanıdık kafesin görüldüğünü gördü. Arabadan çıktı ve tepenin arkasından asansörün olduğu yere doğru yürüdü, yolda çalışanlarla selamlaştı. Basit asansör onu yukarı çıkardı, Bear ve Bandit'in havlamaları daha kata çıkmadan onu selamladı ve yüzüne otomatik bir gülümseme yerleştirdi. Onu yalayarak ve kuyruk sallayarak karşıladılar, onu geri gördükleri için mutluydular ve Baron bile güverteye uzanmadan önce ona *'oh geri döndün' havlaması* verdi. Bu saatte ev çoktan boşalmıştı.

Zephyr hemen bir duş aldı ve birlikte yemek yeme rutinlerini bozarak haftalardır ilk kez tek başına akşam yemeği yedi. Ardından, hava karanlık olmasına rağmen, kafasını boşaltmak için Bear'ı da yanına alarak çevredeki parkurda yürüyüşe çıktı. Bu patikada çok fazla yürümemiş olsa da, yeşillikler içinde rahat edebilmesi için patika yeterince tanıdıktı. Ayrıca her yirmi adımda bir devriye gezen güvenlik görevlilerinin olması da yardımcı oluyordu.

Bir süre sonra eve döndüğünde kapıyı açtı ve Bear'ın tasmağını bıraktı, ancak kocasının gürleyen bakışlarıyla karşılaştı.

Ve tanışmalarından bu yana ilk kez onu görmezden gelerek merdivenlere doğru döndü.

Eliyle Zephyr'in kolunu kavradı ve yüzünü ona çevirdi.

"Neredeydin?" diye bağırdı ve Zephyr onun göğsüne baktı.

Parmakları çenesini kavradı, o kadar uzun zaman sonra dokunuşunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştu. Bu ne kadar üzücüydü?

Yüzünü yukarı kaldırdı, altın rengi gözleri onu içine çekti. Ona izin verdi. Sessiz kaldı, ki bu onun yapacağı bir şey değildi ve görmek istediği her şeyi görmesine izin verdi.

"Neredeydin?" diye sordu, şimdi daha sessizdi.

Omuz silkti. "Sadece yürüyüşe çıktım."

Başparmağı çenesinde gezindi. "Bugün kuleye gelmedin." Umut.

Aptalca, salakça bir umut.

"Bekliyor muydun?" diye sordu, sesindeki umudu gizlememesinden nefret ederek.

Cevap vermedi ve kadın içini çekti. Ne bekliyordu ki? Ona sarılmasını ve onu beklediğini, endişelendiğini, sorunun ne olduğunu görmek için eve erken geldiğini söylemesini mi? Tüm bunları yapmış olabilirdi ama asla itiraf etmezdi, hele de aralarında ciddi bir şey olduğunu inkâr etmeye niyetliyken.

Yutkunarak onun elinden kurtuldu. "İyi geceler, Alfa."

Arkasından keskin bir nefes alışını duydu.

Evet, o da ona hiç Alfa dememişti. Sanırım her şeyin bir ilki vardı.

Bölüm 16

Zephyr

İKİ GÜNDÜR morali bozuktu ve onun ofisine gitmekten kaçınıyordu. Ama aptal kalbi yemek ritüellerini atlamasına izin vermedi, özellikle de daha önce hiç arkadaşı olmamışken birlikte yemek yemekten keyif almaya başladığını biliyordu. Yalnız yemek berbat bir şeydi ve bunu biliyordu, bu yüzden huysuz olsa da akşam yemeklerinden kaçmadı. Ama onlar için iç çamaşırı giymeyi bıraktı. Onun yerine her zamanki pijamalarını giymeye başlamıştı, o anki ruh haliyle onu baştan çıkarmaya niyetli değildi. Adam onun bu ruh halini PMS'ye ya da başka bir şeye bağladıysa da kadın bunu bilmiyordu ve adam da söylemedi.

Ama Amara haklıydı.

Kocası açıkça bir şey yapmamış olsa da, onu daha fazla izlemeye başlamıştı. Onu kontrol etmek için Victor'u daha çok aradı. Kadın yemek yiyorsa, yemeğini bitirdikten sonra bile masada oturuyordu. Hatta dün gece odaları arasındaki bitişik kapıyı hafif aralık bırakmıştı. Ama bunların hiçbirisi bir zafer gibi gelmiyordu. Onun yerine, adamın kendisini sınıadığı hissine kapıldı. Sadece bunun nereye varacağını görmesi gerekiyordu. Artık mizahıyla gerginliği azaltmıyordu ve

Şimdi sessiz kalıp onu aynı odadayken havayı yoğunlaştıran şeyle yüzleşmeye zorladığına göre, bir şey inşa ediliyor, harekete geçiyordu, tıpkı dışarıdan fokurdayan lavlarla uyuyan bir yanardağ gibi, patlamak ve yıkıma neden olmak için doğru anı bekliyordu. Yanardağın ağzında durmuş, lavların yerkürenin mantosundan çıkışını izliyor, onu mahvedebileceğini biliyor ama bekliyordu. Magmanın üzerine düşen ve cızırdayan, zenginleşene kadar onu ıslatan yağmur olmak istiyordu. Onun kurumuş köklerine kadar sızmak, kalbinin toprağını beslemek ve onu yeniden hayatla doldurmak istiyordu.

İki gündür ilk kez ofisinde duran Zephyr, evliydi ama bir ayı aşkın süredir pek bir ilerleme kaydedememişti, uzakta ormanın üzerinde batan güneşi izliyor, omuzları çökmüş bir halde düşüncelerini gözden geçiriyordu. Trident'e gelmişti çünkü ondan uzak kalmak onu daha da mutsuz etmekten başka bir işe yaramıyordu. Bir şeyler değişmiş olsa da, bu hala yeterli değildi.

Ofis kapısının kilitlenme sesi boşlukta yankılanarak düşüncelerini böldü.

Arkasındaki bir varlık onu fark etmesini sağladı, onun sıcaklığı donmakta olan kalbini ısıtıyordu. Onun bu yönünü her zaman sevmişti, onu cüceleştirip güvende hissettirmesini, aynı anda hem ateşleyip hem ısıtabilmesini. Onunla tanışmadan önce, onun fikri küçük kızı büyülemişti, ama sonra, onun gerçekliği bu düşünceyi soluklaştırmıştı. Haftalar boyunca ne olmuş ya da olmamış olursa olsun, Zephyr şimdi onun gerçekliğine daha derinden aşık olmaya başlamıştı. Onun dönüştüğü adamı, asasıyla olan ilişkisini, köpekleriyle olan ilişkisini, sadece olduğu gibi olan halini seviyordu. Onun yaralarını utanmadan taşımasını, başına ne geldiyse atlatmış olmasını ve diğer taraftan daha güçlü çıkmasını seviyordu. Cildinde taşıdığı azmi, ona duyduğu saygıyı

Halkından aldığı emir, savunmasızlara gösterdiği nezaket, uğruna cehenneme düşmeye değer bir adamdı. Ve bazen, gardını biraz indirip ona yumuşaklıkla baktığında, bu onun kalbindeki umudu alevlendiriyordu.

Onu hala seviyordu. Ve o sevmiyordu.

Bunu hem kabullenmiş hem de bu bilgi yüzünden acı çekiyordu.

Masadan çantasını almak için pencereden uzaklaştı ve kolundaki el onu tekrar durdurdu. Bunu sık sık yapıyordu, onu olduğu yerde durduruyor ve anlamaya çalışarak ona bakıyordu.

"Ne oyunu oynuyorsun?" diye sordu sonunda, son birkaç gündür artan gerginliği kırarak, gözlerini ona dikerek.

Güzelmiş.

Kolunu çekmeye çalıştı. Adam onu sabit tuttu, sıkıydı ama sıkı değildi.

Oynadığı oyunu haykırabilmeyi diledi ama yapamadı. Bunu ona yapamazdı ve şimdi sevdiği ama onu hatırlamayan, sevmeyen ve hatta ona güvenmeyen bir kocayla kendi yarattığı bir durumda kapana kısılmıştı. Ve bu onu çıldırtıyordu. Ölmekte olan umudu onu *öfkelenendiriyordu*.

Zephyr göğsünü iterek ona ters ters baktı. "Bırak beni gideyim." "Bana gündeminin ne olduğunu söyleyene kadar olmaz, Zephyr."

Bir süredir ona gökkuşağı dememişti, tıpkı onun da kendisine Alfa'dan başka bir şey demediği gibi.

"Benim amacım," diye tısladı, "beni sevmeni sağlamaktı."

Adam kadının kolunu sıkıca kavradı. "İşe yaramadı, çünkü sana inanmıyorum."

Ahh. Küçük bir çatlak.

"Bana doğruyu söyle," dedi, soğukkanlı ve sakin bir şekilde, kadının iinin aksine hiç etkilenmeden. "Artık sabrım tükeniyor."

"Senin sabırsızlığın benim sorunum değil."

"Ama benim öfkem öyle," dedi tehlikeli bir şekilde. "Beni kızdırmak istemezsin, Zephyr."

Ne yapacağını bilemez bir halde ona baktı. Ona bir şey söylemek zihinsel durumunu riske atmak anlamına geliyordu ve o iyi olacak kadar iyileşmişti. Dikkatini başka yöne çekmenin tek bir yolu vardı. "Ne yapacaksın, seni canavar?" diye kasıtlı olarak onu kışkırttı ve kolunu onun elinden çekip aldı.

Gözlerinde bir şey parladı. Ona baktı, burun delikleri alevlendi, kilitli kaldıklarında gerginlik arttı.

Kadın bir nefes daha alamadan, adam onu cama dayamış, önünü cama bastırmış, arkasındaki iri cüssesi, tanıdık kokusu burnuna doğru süzülürken aniden irkilmişti.

Ne oyunu oynuyordu?

"Bana yalvardığın şeyi sana vereceğim. Evet mi hayır mı?" diye kulağına doğru homurdandı, saçlarını yumrukladı ve bir eliyle başıni geriye doğru çekti, uzun süre sonra ona dokundu, duyularda boğuldu.

Onu sorgulayışında, başını çekişinde, cama bastırışında karanlık bir şeyler vardı. Zephyr onu aniden tetikleyecek ne olduğunu bilmiyordu ve vücutlarının birleşmesinden başka bir şey istememesine rağmen, neler olduğunu anlamak için başını çevirip ona bakmaya çalıştı.

Saındaki eli onun hareketlerini kısıtladı. "Ne-"

"Evet-" -sözünü bitirmesine izin vermedi, boynunu geriye doğru çekerek-
"-ya da hayır?"

Bu, onun dönüştüğü adam hakkında keşfettiği şeylerden biriydi -Saçına olan takıntısı. Onu çekiştirmekten, telleriyle oynamaktan hoşlanıyordu, kontrol için ya da başka bir şey için, bilmiyordu. O da bundan hoşlanıyordu, kafa derisini çekiştirmek, onun iradesine boyun eğmesini sağlamak, arzulandığını hissettirmek, sanki kontrolünün sınırlarını zorlamıştı ve artık kendine engel olamıyordu. Saçındaki yumruğu onun çapası haline gelmişti. Onu neyin yönlendirdiğini bilmiyordu ama her ne ise, adam oradaydı. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi?

"Evet," diye fısıldadı.

Kelimeler henüz dudaklarından dökülmemişti ki, adamın iri ve sert elinin elbisesinin altına girip onu kaldırdığını hissetti. Adamın külotunun bir tarafını yumrukladığını, ipeği kalçasına ısıracak kadar batana kadar sertçe çektiğini hissetti, tam külot dikiş yerinden kopup yırtılmadan hemen önce, sesi odanın içinde gürültüyle yankılandı.

Nefes alış verişi hızlandı, hareketsizliği ve adamın sertliği ellerini cama bastırmasına neden oldu, avuçlarına değen soğukluk ve vücudunun arkasındaki sıcaklık, bedeni kendini ona hazırlarken etinin beklentiyle titremesine neden oldu.

Sonunda.

Bunu, onu o kadar uzun zamandır istiyordu ki, bundan öncesini hatırlamıyordu. İlk öpüşmeleri de buna benzer bir şeydi, kadın metal bir çite yaslanmıştı ve adam arkasındaydı, adam kadının arkasında diz çökmüş, içine dalmadan önce onu aralamıştı. Herkesin yürüyebileceği bir yerde onu yalayıp yutmuş, sonra ayağa kalkmış, etrafında dönmüş, ağzında kızın sularıyla onu öpmüş, onu çitlere öyle bir bastırmıştı ki günlerce sırtında hissetmişti. İlk öpüşmelerde olduğu gibi, kirli bir öpüşmeydi ama onlar gibiydi, mükemmeldi ve onu cama doğru iterken hatırladığı bir şeydi.

Bazı açılardan hiç değişmemişti.

Parmaklarının ıslaklığını kontrol ettiğini hissetti ve ona erişim sağlamak için bacaklarını daha da genişletti, parmaklarının nether dudaklarını dürttüğü, klitorisini kızdırdığı, çekilmeden önce hafifçe içine daldığı, ona sadece gelecek olanın tadını vermeye yetecek kadar emin olmanın tadını çıkardı.

"Sırılsıklam olmuşsun amına koyayım," diye boynuna doğru haykırdı, elini sağ dizinin altından geçirip bacağına dizinin üzerine çekti ve diğer ayağının üzerinde parmak uçlarına basarken onu müstehcen bir şekilde araladı. "Öfkem seni tahrik ediyor mu?"

Öyle oldu. Ona cevap vermesine bile gerek yoktu, biliyordu. Cama bastırılmış olması, arkasındaki ışıkların yanması ve kafasını kaldıran herkesin onu görebilmesi, onu tuttuğu pozisyonda hareketsiz kalması, nabzının atmasına neden oldu.

Arkasında fermuarını duydu, kendini çıkardığını hissetti ve sikiinin başının ağlayan amına değdiğini hissetti. Ve Tanrım, bunu istiyordu. Onu o kadar çok istiyordu ki, içinde olmasını, ona canavar dediği gibi onu azdırmasını, tüm dünyanın onun olduğunu bilmesi için ona sahip çıkmasını, onu gelecek yıllarda hatırlayacağı kadar iyi sevmesini istiyordu.

Nefesini tuttu, kalbi boğazında, heyecan, kesinlik, kaçınılmazlık onu ona karşı akışkan hale getirdi. Başka bir şey söylemedi, sadece saçlarını ve dizlerini sıkıca kavradı ve tek bir hamleyle, haftalardır üzerinde asılı duran fırtına bulutu patladı.

Yüksek sesle bir çığlık attı, elleri destek için cama bastırırken sertçe nefes aldı, onun büyüklüğüne uyum sağladı, duvarları acının bıçak ucunda hissettiren keskin bir zevkle onun etrafında çırpındı. Yavaşça içeri doğru itmeye başladı, santim santim içine battı ve Tanrım, çok büyüktü, içindeki sıcak eti, başını geriye eğecek kadar dolu hissettiren bir ağırlıktı,

Onun nerede bittiğini ve kendisinin nerede başladığını bilmiyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu herkesten daha büyük, devasa hissetti ve orantılı olmasına şaşırmadı, ama duvarları onu karşılamak, ona uyum sağlamak, ondan zevk almak için mücadele ederken esnemenin ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırdı.

Göğüsleri soğuk cama bastırdı, arkasındaki sıcak bedenin kontrastı meme uçlarını sıkılaştırdı. Kafa derisindeki çekiştirme kanını güneye itti, kalçaları huzursuzca hareket etmek için ona karşı dönüyor, sürtünmeye ihtiyaç duyuyor, o acı-zevk çizgisini tekrar kıyıya vurmaya ihtiyaç duyuyordu.

Birkaç santim çekildi ve tekrar içeri girdi, itiş gücü onu cama doğru itti, gözleri aşağıya baktı ve cam kırılırsa ne kadar derine düşeceğini fark etti. Bu ek tehlike katmanı içinde karanlık bir şeyi uyandırdı, bu şey ona uyarılmasını daha da artırarak karşılık verdi, sularının yarın hatırlayacağı ve kızaracağı şekilde kalçalarının arasından akmasına neden oldu. O anda umurunda bile değildi. Olabilecek en iyi şekilde tüketildiğini hissetti, arzusu o kadar somuttu ki içinde nabız gibi atıyor, kalp atışlarıyla eşleşiyordu. Tanrım, tahrik olmuştu, o kadar tahrik olmuştu ki, adamın neden günaha boyun eğdiği bile önemli değildi, sadece öyle olduğu için.

"Daha sert," diye ısrar etti, cama tutunup kendini desteklerken, kot pantolonunu kıkırda hissederken sesi nefes nefese bir talepti. Adamın elbisesini yukarı kaldırması, külotunu yırtması ve sadece içine girmek için fermuarını açması, duvarlarının onun etrafında kenetlenmesine neden oldu, onun aciliyeti onu yakaladı.

Camdaki yansımalarını yakaladı, adamın karanlık, iri cüssesi karşısında devleşiyordu, göz bandı gölgeliydi ve altın gözü kıkırının üzerindeydi, yara izi kısa sakalının içinde kayboluyordu. Zephyr bir elini boynunun yan tarafına koyarak sıcak etine dokundu ve dokunuşuyla gözlerinin kapanmasını izledi.

Kahretsin.

Haftalar, aylar, yıllar süren özlem o ana karıştı, gözleri yanarken kalbi sıkıştı. Onun göremeyeceğini bildiği için gözlerini kırıpıştırdı ve içindeki sertliğe odaklandı, o kadar derine bastırıyordu ki neredeyse biraz rahatsız hissetti.

İstediği gibi sertleşmedi, bunun yerine yavaşça çekildi ve tekrar içeri itti, o kadar yavaş ki sırtını, damarlarını, sıcaklığını hissetti, hepsi ona sonsuz gibi gelen bir şekilde giriyordu. Başı geriye düştü, parmakları boynunun yan tarafına saplandı, çünkü onu yerinde tutuyordu, tamamen merhametine kalmıştı, onu kendi hızıyla kazığa oturtuyordu.

Kalçalarını ne kadar oynatırsa oynatsın, onu ne kadar derinden sıkarsa sıkınsın, adam daha hızlı gitmedi. Ama derinlere indi, o kadar derinlere indi ki, dibe vurduğunda rahatsız edici bir şekilde dolduğunu hissetti, duvarlarının onu daha hızlı sağmasını sağlayan açıyla içinde bir yere bastırıldığını hissetti, nefesinin kulağına karşı düzensiz olduğunu hissetti.

"Daha sert, lütfen," diye yalvardı, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu, onu tam üzerinde kızdırmak yerine onu uçuruma itecek amansız sürtünmeye ihtiyaç duyuyordu, onu tekrar tekrar almadan önce ona bir ecstasy tadı veriyordu. Ve sıkıştırılma şekliyle, kendine yardım etmek için elini aşağıya doğru hareket ettiremiyordu.

Onun yalvarışlarına karşı kontrolü elinde tuttu, kalçalarını kasıtlı bir hareketle bir kez döndürdü ve gözleri kapandı, içindeki o tatlı, zor noktaya çarptığında kapaklarının arkasında yıldızlar patladı. Tekrar yaptı, tekrar, tekrar, tekrar, yavaş, kontrollü ve kasıtlı olarak *vurdu, çekti, döndürdü ve* kalp atışları hızlandı, boğazında, boynunda, amında nabız gibi atmaya başladı. Şehvet karnında bir günah yılanı gibi kıvrılıyor, damarlarında sürünüyor, açılıyor ve zehirli sıcaklığın teninin her santimini tükettiğini hissedene kadar ısıırıyor, onu ateşli, ateşli, arzusunda fanatik yapıyordu.

O noktaya durmadan, istikrarlı bir şekilde vurdu, diğer eli klitorisine gizlice girdi, bacaklarının titremeye başladığını hissedene kadar onu acımasızca ovuşturdu, dizleri sarsıldı, sert nefesleri inlemeye dönüştü, her şey birleştikleri yere odaklandı, yanık yayıldı ve yayıldı ve yayıldı, titreyen bir karmaşa olana kadar, kalçaları onun elinde sarsıldı, vücudu düştü ama sadece amındaki horoz ve saçındaki yumruğu tarafından tutuldu. Onun tarafından gerçekten kazığa oturtulduğunu, vücudu tarafından kontrol edildiğini hissetti ve boşaldı, o kadar sert boşaldı ki tırnakları adamın boynunun yan tarafına battı, orgazmının gücüyle adamın kanamasına neden oldu, gözleri kapalıydı, vücudu yanıyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla açıktı, havayı yutarken boğazında hala titreme hissediyordu.

Adam dışarı kaydı ve kız fişkırdı, çenesi titredi, elleri onu terk ederken vücudu cama düştü. Kızın işi bitmeden adamın elleri sikine gitti ve birkaç saniye içinde adamın tohumunun ılık fişkırımlarını açıkta kalan kıkırda hissetti, daha yeni boşalmış olmasına rağmen bunun pisliği onu tahrik ediyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Dakikalar ya da saatler içinde bitmişti, bilmiyordu.

Adam bacağını indirip bir adım geri çekilirken kadın cama yaslanıp gevşedi. Adamın fermuar s e s i n i tekrar duydu ve gözlerini açtığı anda onu yansımda kıyafetlerini düzeltirken gördü. Bir şey söylemesini, ona dokunmasını, yumuşak bir öpücük vermesini, herhangi bir şey yapmasını bekledi. Bakışları birkaç saniye onun sırtında kaldı, yumrukları sıkılıp gevşedi ve kadın izledi, orgazm sonrası mutluluğu, adam dönüp ofisten çıkarken boşluğa dönüştü, onu cama karşı soğuk bıraktı, kıkırından aşağı damlayan sperm ve sıkı bir ağırlık karnında.

Bölüm 17

Alfa

"SEN BİR PİSLİKSİN, BİLİYOR MUSUN?" Dante'nin alaycı tonu onu telefonda hazırlıksız yakalamıştı.

Alfa, Jasmine'in AV merkezindeki kızlardan biriyle konuşmasını izlerken zihni meşguldü.

"Senden haber almak da güzel," diye mırıldandı Alfa, dikkati dağılmıştı. Etrafında olup biten çok fazla şey dikkatini dağıtmıştı. Katil sonunda DNA'sını son olay yerinde bırakmıştı. Karısı günlerdir kafasını kurcalayıp duruyordu. Kayıp kızlar hakkındaki duyumları geri gelmeye başlamıştı. Sendika açıkça onu resmin dışına çıkarmaya çalışıyordu. Çok fazla şey oluyordu ve kafası oyunun dışında hissediyordu.

Ve kayıp gözü çok fena kaşınıyordu.

Kahretsin, sesi mızımız geliyordu. Alfa mızımız değildi. Bugünlerde ona ne olduğunu bilmiyordu.

Dante'nin iç çektiğini duydu. "Amara düğünden sonra bu kadar çabuk gitmene üzüldü. Tempest da öyle."

Alfa homurdandı. "Daha bir yaşında bile değil."

"Yani?" Dante itiraz etti. Alfa, Dante'nin küçük prensesi hakkında bir şey söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Piç kurusu hayatındaki iki kız tarafından da kırbaçlanmıştı, hem de utanmadan.

"Evliliğiniz nasıl gidiyor?" diye sordu genç adam, hiçbir sınır ya da kendini koruma duygusu olmadan. Evliliği. Bir maskaralık, bir oyun olarak başlamıştı ve şimdi ne olduğunu bilmiyordu. Onun arkadaşlığından ne kadar hoşlanmaya başladığını, ne kadar sevimli olduğuyla onu nasıl eğlendirdiğini ve maskaralıklarıyla onu nasıl baştan çıkardığını itiraf etmekten nefret ediyordu. Ortada bir sır olduğundan şüphe etmeye başlamıştı, evliliğe dair nedenlerini bilmiyordu ve onun bu haliyle ayları biraz mesafeli geçirmenin en iyisi olduğunu biliyordu. Her şey harika gidiyordu. Ta ki kız kuleye gelmeyene kadar.

Alfa ofisinde oturup kapıyı izlediğini, kız gelmeyince içinde bir şeylerin kıpırdadığını hatırlıyordu. Victor'u aramış, o da ona eve gittiğini söylemişti. Belki de hasta olduğunu düşünerek her şeyi toparlamış ve eve gittiğinde onu boş, yemek tabağını yıkanmış ve kurumaya bırakılmış halde bulmuştu. Yemeğini onsuz yemişti. Ve bunu... bunu birlikte yapmışlardı. Geri dönmüş ve gitmişti. Kendinde değildi.

Ve sonra ona Alfa dedi. Koca değil, yakışıklı değil, 'balkabağı turtası' gibi kesinlikle saçma bir isim değil. *Alfa*.

Bu onu çok kızdırmıştı ve kızdırıldığı için daha da sinirlenmişti. Hayatında ilk kez, Alfa onun adını duymaktan nefret etmişti. Orada durmuş, onun sessiz halinin kendisinden uzaklaşmasını izlerken, içinde kötü ve çirkin bir şey kök salmıştı. Ve bu şey, onunla pijamalarıyla yemek yemeye başladığında da, sadece uyumaya gittiğinde ve onunla ilişki kurmaya çalışmadığında da, artık o n a sarılmadığında da yok olmamıştı.

Onun savunmasının arkasına sızmıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Alfa savunmasız değildi, hele ki küçük bir kadına karşı. Yine de dün gece, kadın yine kaçmak üzereyken, Alfa'nın savunması ofisin camlarına çarparak paramparça olmuştu. Kadın onu uçurumun kenarına itmiş, o da onu sikmişti ve lanet olsun ki iyi hissettirmemişti. Ama onun içindeyken, düşündüğü gibi kontrolünü kaybetmemişti. Ve bu ona, aralarındaki dinamikte üstünlüğü tekrar ele geçirmek için bir plan vermişti. Onu yavaşça becerecek, ikisini de tatmin edecek, cinsel gerilimi azaltacak, onu mutlu edecek ve mesafesini koruyacaktı. Yalnızken en iyisiydi ve kadın dikkatini dağıtmaktan başka bir işe yaramıyordu, ona çok yaklaşan, sinsice yaklaşan biriydi. Artık onun niyetinin ne olduğu umurunda bile değildi, sadece söz verdiği zamanın zevkle geçmesini istiyordu. Birlikte geçirdikleri zaman sona erecek ve karşılıklı olarak tatmin olmuş bir şekilde kendi yollarına gideceklerdi.

İyi bir plandı.

"Bu yüzden mi aradın?" diye sordu Dante'nin sorusuna yanıt olarak.

Dante kıkırdadı. "O kadar kötü, ha?"

Şerefsiz.

"Her neyse," dedi üvey kardeşinin sesi ayıklaşarak. "Morana bir şey buldu. Sendika buradaki binayı senin adına yaptırmış ama birileri tarafından ihbar edilmişler. Hesaptaki kullanıcı adı '*f_finisher*' idi. IP adresi Los Fortis'in merkezinden geliyor. Adresi sana mesaj atarım."

Fortis Finisher.

Ne oluyor lan?

Katil Sendika'nın bir parçası mıydı? Alfa ve imparatorluğunu hedef alması söylenen ajanlarından biri miydi? Yoksa serbest çalışan, Alfa'nın geçmişte haksızlık ettiği biri miydi? Düşüğünü görmekten mutluluk duyacak düşmanları hiç de az değildi ve belli ki katil bir sebepten ötürü ona komplo kuruyordu.

"Kontrol edeceğim," dedi diğer adama, düşüncelerinin çoğunu kendine saklayarak. Dante'yi ve onun babasına hiç benzemediği gerçeğini takdir etse de, bir parçası ortak geçmişleri hakkında acı hissetmekten kendini alamıyordu. Hiçbir şekilde iyi bir adam değildi ve Dante'nin, Alfa'nın kazanmak için kanını akıtmak ve annesini kurtarması için Lorenzo Maroni'ye yalvarmak zorunda kaldığı kaynaklarla büyümüş olması, hala onun tarafında bir dikendi. Önceki deneyimlerinin Dante'yle olan ilişkisini etkilemesine izin vermemeye çalışıyordu, özellikle de diğer adam onunla iyi bir ilişki kurmak istemekte ısrarcı olduğu için, ama bazen bunu belli ediyordu. Alfa insanlara kolay kolay güvenmezdi ve açık fikirli olmaya çalışsa da, sonunda adamla tamamen iyi olmayı umuyordu, çünkü bir aileye, herhangi bir aileye sahip olma arzusu kalbinde şiddetliydi.

Kendi çocuğu olacağını hiç düşünmemişti, özellikle de annesiz bir yaşamı dünyaya getirmeyi hiç düşünmediği için. Kendi deneyimlerinden, bir annenin sevgisinin bir çocuk için ne kadar biçimlendirici olduğunu biliyordu ve hiçbir zaman bir kadın görüp de çocuklarını onun doğurmasını istediğini hissetmemişti. Zephyr'in harika bir anne olacağından emindi ama ona güvenmiyordu. Ondan bir şeyler saklıyordu ve kötü niyetli olduğunu hissetmese de bu onu tedirgin ediyordu. Onun gibi, kendisinininkinden çok farklı bir geçmişe sahip bir kızın ne sakladığını bilmiyordu.

Jasmine'in ona hafifçe başını salladığını gördü ve Dante'yle yaptığı görüşmeyi tamamlayarak ona yakında temasa geçeceğini söyledi.

"Siyah kapüşonlu bir adam gördüğünü söyledi," diye başladı Jasmine onun yanına gelirken. "Ve kaçan başka bir adam. Kapüşonlu olan, zarfı benim için arabanın üzerine bırakan kişi."

Başka bir zarf. Bu sefer olay yerinde bulunan sperminin bulaştığı bir zarf, adamlarının sayesinde örtbas edebildikleri bir suç mahalli

bu uyarı.

Alfa tamamen şaşkına dönmüştü. Son zamanlarda menisini bıraktığı tek yer karısının kızıydı ve bilgisi olmadan, özellikle de binadaki onca gözetleme sistemi varken, birinin ondan meniyi aşırması olabileceğinden şüpheliydi. Yine de yalnız kaldığında iki kere emin olmak için kontrol edecekti.

"Başka bir şey var mı?" Alfa konuşmalarını rayında tutmak için sordu.

Jasmine başını salladı ve gitti. Hector içeri girdi, onu karısı izledi.

Yorgun görünüyordu. Bu hoşuna gitmemişti ve bu hoşuna gitmemişti. Eşikte duraksadı, dün gecedan sonra işlerin nasıl değişmiş olabileceğini merak ederken gözlerinde belirsizlik vardı ve Alfa her şeyi yüzünde taşıyan bir kadının ondan nasıl bir şey saklıyor olabileceğini merak ediyordu.

Hector kaşlarını kaldırarak ona baktı, aralarında bir tür gerginlik olduğu belliydi. Bu, onu yüzüne Hector'un hiç hoşlanmadığı sahte bir gülümseme yapıştırmaya ve Hector'un yanına gelmeye teşvik etti. Son birkaç haftadır her akşam yaptığı gibi Hector'un kucağına değil, koltuğunun koluna *tünedi* ve bu Hector'un hiç hoşuna gitmedi.

Kaşlarını çattı ama yüzünün yaralı tarafı ona dönükken kızın bunu göreceğinden şüpheliydi.

"Bu pisliği yere sermeliyiz patron." Hector kollarını göğsünde kavuşturarak homurdandı. "Kızlar uzun zamandır bu kadar korkmamıştı."

Dehşet vericiydi. Cesetlerin ortaya çıkma hızıyla birlikte tüm şehir alarma geçmişti. Polis nihayet vakalar üzerinde ciddiyetle çalışmaya başlamıştı, departmandaki adamları buldukları her şey hakkında onu bilgilendiriyordu, ki bu kendi başına bulamadığı bir şey değildi. Basın olayı b ü y ü t ü y o r , faili her şey olarak adlandırıyor.

Street Slasher'dan Fortis Finisher'a ve Red Ripper'a. Korku sokaklarını sarmıştı ve şimdi gözlemcilikten alınıp tam ortasına çekilmişti. Katilin bir an önce bulunması gerekiyordu.

"Sence o bir... ev temizleyicisi mi?" Zephyr, polisin adamın sokakları temizleyen ve yüksek riskli kişilerden arındıran biri olduğuna dair uydurduğu yaygın teoriye atıfta bulunarak kendi tarafından bir tahminde bulundu. Medya bu teoriyi tüm gazetelere ve kanallara yaymıştı. Ve hepsi de yanılmıştı.

"Hayır. Cinayetlerinde bir düzen var," diye yüksek sesle düşündü. "Sokaktaki insanları rastgele öldürmüyor. Kurbanları, en azından şu ana kadar bildiklerimizin hepsi sokaklardan kurtulmak isteyen kızlardı."

"Yani onları işin içinde mi tutuyor?" Zephyr'in sesi kuşkuluydu. "Ama neden?"

Hector ona dikkatle bakarak, "Bence bundan daha büyük bir şey var," dedi. "Onlar onun kurbanları ama hedefi sensin. Senin için önemli olduğunu bildiği şeyin peşinden geliyor ve seni buna hazırlıyor. Asıl soru neden olduğu. Neden sen? Ve neden şimdi? Eğer iki yıldan uzun bir süredir aktif olarak öldürüyorsa, neden şimdi suçu senin üzerine yıkmaya ve olay yerlerine sahte kanıtlar yerleştirmeye başladı? Bir şey onu harekete geçirmiş olmalı. Ve daha fazla zarar vermeden önce onu yakalamalıyız."

Alfa her kelimesine katılıyordu. "Jasmine ve Victor'u son sahneye götür. Gidip kendiniz kontrol edin. Etrafa sorun. Birinin görmüş olabileceği her şeyi bilmek istiyorum. Ve bana mesaj bırakan adamla nasıl bağlantı kuracağımı bilmek istiyorum."

Hector başıyla onayladı ve kapıyı arkasından kapatarak çıktı.

Alfa bilgisayar ekranını uyandırdı ve köşedeki, kendi sesi için özel olarak tasarlanmış ses simgesine tıkladı. "Güvenliği aç

dün akşam 8'den itibaren."

Verdiği komut kaydedilirken simge vınladı ve birkaç saniye içinde dün geceki binanın farklı açılarını gösteren bölünmüş ekranlara sahip oldu. Her şey olması gerektiği gibi görünüyordu. Ofisinin bulunduğu ekrana tıkladı ve ekran yakınlaştı.

Siyah-beyaz yayında onları izlerken Zephyr'in nefesinin kesildiğini duydu, adam onu örttüğü için vücudu tamamen gözden gizlenmişti, içine pompalarken kot pantolonu alçaktı, sadece düzgün bacağı görünüyordu.

Sikine kan hücum etti, hoparlörlerden gelen ses onun ağır nefes alışını ve kızın iniltilerini hatırlatıyordu. Adam büyüktü, siki de büyüktü ve kızın onu nasıl aldığını bilmiyordu ama kızın ıslak amının etrafında sıkılaşması uzun zamandır hissettiği en güzel şey değildi.

Kot pantolonunun fermuarını açarak sikini çıkardı ve elini üzerinde gezdirirken kadının gözlerinin ona döndüğünü hissetti. Sanki içindeki barajda bir çatlak vardı. Tamamen kopmamıştı ama giderek daha fazlası dışarı sızıyordu ve o daha fazlasını istiyordu.

"Evet mi hayır mı?" diye sordu ona daha önce sorduğu soruyu, şimdi sadece fiziksel olarak devam etme kararına sadık kalarak. Aralarındaki gerilim çok fazlaydı. Elinden geldiğince buna direnmeye çalışmıştı ama kız ona canavar dediği anda içinde bir şeyler kopmuştu. Neyse ki, içindeki canavarın dışarı çıkmasına izin vermeyecek kadar kontrolü elinde tutuyordu. Kontrol altında tuttuğu sürece işe yarayabilirdi ve onun için çok daha az tehlikeli olurdu.

Kadının cevabındaki tereddüt, adamın başını kaldırıp sandalyesinin koluna tünemiş olan kadına bakmasına neden oldu.

Güzel, bukalemun gözleri onu izliyordu, göz bebekleri büyüdükçe elanın içindeki yeşil kayboluyordu, bakışları sikiinde değil yüzündeydi. Daha yakına eğildi, dudaklarını ağzının köşesine, yara izinin tam üzerine bastırdı, göğsüne doğru giden bir öpücükle içinde bir şeylerin gürlemesine neden oldu.

Başını çevirip dudaklarını tamamen yakalamak, onu tekrar tatmak ve onun kendisine böylesine bollukla karşılık vermesinden zevk almak istedi. Ama onu öpmek tehlikeliydi.

Neyse ki, o yapamadan kadın geri çekildi.

"Evet," diye yumuşakça nefes aldı, sesinde açık bir uyarılma vardı.

Kız geri alamadan ya da tekrar düşünmeden, adam onu kucağına çekti, sırtını kendine yasladı ve yüzünü monitöre dönmesini sağladı. Yukarıda her kim varsa elbise giydiği için ona teşekkür ederek külotunu kenara itti. Dün yırttığı külotu yatmadan önce mastürbasyon yaptıktan sonra çekmecesine koymuştu.

Islanmıştı ama her zamanki kadar değil.

"Kendini benim için küçük bir sürtük olarak izle. Sadece benim için," dedi alçak sesle kulağına karşı ve onun sözleriyle ya da görselle ya da anıyla, bilmiyordu ve umursamadı. Yeterince kayganlaşmıştı ve adam ellerini kalçalarında tutarak kendini içeri doğru kaydırды.

Kıvrımlı kıcı adamın leğen kemiğine yaslandı, adam derinlere inerken sırtı zevkten eğildi, elleri önündeki masaya düştü. Ayaklarını yere basarak oturdu, kadın kendini onun sikiinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirirken, amının duvarları onu sağıyor ve zevk omurgasına vuruyordu. Onu sertçe içine almak, derinliklerine itmek ve rahmine doldurmak istiyordu. Onun nasıl olacağını hayal etti, tohumuyla yuvarlak, dokunuşuyla fişkırان ve beynine bir şey yaptı.

Yavaşlarken kalçalarını kavradı ve hareket etmesine yardım etti, kadın esnerken başını sandalyesine yasladı.

Kapının çalınması onu hareketsiz bıraktı.

Videoyu duraklattı ve sandalyesini masaya yaklaştırdı, kadının duvarları hareketle etrafında dalgalanıyordu ve onu kucağına oturttu, masa alt bedenlerini örtüyordu.

"İçeri gel."

Onun bu komut karşısında şaşırdığını hissetti, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti ama o hiç kıpırdamadan duruyordu, başını dik tutuyor ve sanki ekranda çok önemli bir şey varmış da ona odaklanmış gibi monitöre bakıyordu.

Keşif görevinde olan iki adamı ofise girdiğinde onu kucağında görünce şaşırmadılar. Haftalar boyunca, karargâhtaki herkes onu bir noktada orada görmüştü ve artık kaşlarını kaldırmıyordu.

"Patron," diye başını salladı adamlardan biri. "Yirmi yıl önce Sendika'ya bir kız sevkıyatı oldu. Tenebrae'den Xalin'e, oradan da Los Fortis'e. On beş kız. O zamanlar şehirde herhangi bir yeraltı faaliyeti yoktu, bu yüzden kızlar buradan dağıtıldı. On ikisinin izini bulduk. Dokuzu öldü. Üçü Sendika'nın elinde. Üçü kayıp."

Korkunç raporu dinlerken Alfa'nın onun içinde sert kalması çoğu insanı rahatsız ederdi. Alfa'nın umurunda bile değildi, onu hareketsiz tutuyor ve bir yandan konuşmasını izlerken, bir yandan da vücudundaki hafif titremeyi hissediyordu.

"Ya Luna Caine?" diye sordu, sadece üvey kardeşine söz verdiği bilgilerle ilgileniyordu.

"Kayıplardan biri," diye yanıtladı diğ er adam. "Onu takip ediyoruz ama bu biraz zaman alıyor."

Alfa onlara başıyla onay verdi. Gitmelerine izin verebilirdi ama k     karısına eziyet etmekten, onun tamamen masum g  r  nmeye çalışmasından ve monitöre odaklanmasından, aynı zamanda şirketin huzurunda özel k     fahişesi gibi sikinin etrafında kenetlenmesinden zevk alıyordu.

Kahretsin, *tahrik olmuştu*.

Adamları konuşturmaya devam etti. Onlara raporun her detayını sordu. Garip bulsalar bile yorum yapmadılar. Karısına da bakmadılar, ki bundan memnundu        yetenekliydi ve onları kaybetmekten nefret ederdi. Sahiplenme duygusu hem şaşırtıcı hem de tedirgin ediciydi ama bunu kadının kendi adını taşımasına bağlıyordu. Bir      vardı ve k     onun adına bağlıyken, o da bu     n bir parçasıydı. Herkesin bunu hatırlamasını ve ona aynı şekilde davranmasını istemesi çok mantıklıydı.

Onları konuşturmaya devam etti ve elini yavaşça k    n eteğinin altına sokarak klitorisine bastırdı.

Vücudu dondu, parmakları masanın kenarını o kadar sert kavradı ki pembe boyalı tırnaklarını kıracağından korktu.

K    n klitorisini

ovdu. Adamlar

bildirdi.

Kadının amcığı onu öyle bir sıktı ki, ateşin omurgasından yukarı, doğrudan kafasına doğru fırladığını hissetti.

Ovalamaya devam etti.

Adamlar konuşmaya devam etti.

Titremeye devam etti, vücudunun üst kısmını sabit tutmaya çalışırken kalçaları titriyordu.

Parmaklarının arasına sertçe sıkıştırdı.

Ve ıslak bir ırpınışla onun kucağına boşaldı, omuzları sanki az önce iç çekmiş gibi sarktı, gürültülü bir nefes onu terk etti.

Adamları kovdu, patlamaya rahatsız edici derecede yakındı ama planı uğruna onu içine almak istemiyordu.

Kıçına bir şaplak atarak onu ayağına kaldırdı, masadan birkaç mendil aldı ve eline boşaldı.

Zevk dindikten sonra kendini temizledi ve sikini tekrar içeri soktu.

Adamın işi biter bitmez kadın yere yığıldı, tüm vücudu titriyordu. Nefes almasına izin verdi, videoyu tekrar oynattı ve ekrandaki seansın sonrasına odaklandı.

Videonun tamamını izledi, kendisinin gittiğini gördü, siyah-beyaz ekranda onun düzeldiğini ve masasının üzerindeki mendillerle kendini temizlediğini gördü. Kadın kullanılmış mendilleri köşedeki çöp kutusuna atmış ve sabah temizlik görevlileri çöpü atmaya gelene kadar ofis boş kalmıştı. Katil peçeteleri ofisten çıktıktan sonra herhangi bir yerden almış olabilir. Ama asıl soru şuydu: Katil örneği bulacağını nereden biliyordu? Şans eseri mi yoksa daha haince bir şey mi?

Alfa bilmiyordu. Kızın yumuşak, uysal bedeninin kendisine sarılışını görmezden gelerek videoyu tekrar izledi.

Bölüm 18

Zephyr

ZEPHYR'in kafasının karışık olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Son iki haftadır kocası 'cinsel temas yok' politikasından geri adım atmış, ilişkileri göz açıp kapayıncaya kadar ev arkadaşlığından seks arkadaşlığına dönüşmüş ve kocası bu konuda hiçbir fikri olmayan şartlar ve koşullar uygulamaya başlamıştı.

Onu ofisinde, sanki büyük bir orgazmdan kıl payı uzakta değilmiş gibi adamlarıyla rahatça sohbet ederken çok heyecan verici ve hafif skandal yaratan bir şekilde aldıktan sonra, onu eve götürmüştü. Köpekleri selamlamış, yemek yemişler ve sonra kadın bulaşıkları kaldırırken onu mutfak tezgahının üzerine yatırmış, saçlarını okşamış ve "Evet mi hayır mı?" diye hırlamıştı. Kadın evet demiş ve sikilmişti. Yavaşça, kasıtlı bir şekilde, o kadar kontrollü bir şekilde ki, hızına koyduğu tasma ne olursa olsun kırmak, canavarı oynamak için dışarı çıkarmaya çalışmak istemesine neden oldu. Konuşmaya çalıştı ve adam sadece saçlarını geriye çekti, boynunu büktü ve içinde çok derin bir yere vurdu

tüm mantıklı düşüncelerini kaybetmişti. Kız gevşedikten sonra onu kucağına alıp yatağına yatırmış ve sonrasında onu yalnız bırakmıştı.

Ve o zamandan beri onu evin her yerinde becerdi - yatağında, kanepede, balkonunda, hamakta domalmış halde, duş kabinine yaslanmış halde. Her yerde. Üzgün olduğundan değil ama bu durum kafasını karıştırmış ve biraz da tatminsiz bırakmıştı. Çünkü adam onu istediği zaman, istediği yere götürürken, kendini uzak tutuyordu. Her zaman kontrollü, her zaman yavaş tempolu ve sonrasında onu soğuk bırakıyordu. Ayrıca hiç içine boşalmamıştı. Başlangıçta, bunun korunma amaçlı olduğunu ve adamın tutkunun sıcaklığında prezervatifleri unuttuğunu düşünmüştü, bu yüzden ona sorun olmadığını ve doğum kontrol hapi kullandığını söylemişti. Bu hiçbir şeyi değiştirmemişti. İçine boşalmamış, ona sarılmamış, onu öpmemişti ve fiziksel olarak hiç olmadıkları kadar yakın olmalarına rağmen, kendini hiç o zamanki kadar ondan uzak hissetmemişti.

Eskiden olduğu gibi konuşmayı bırakmışlardı. Ne zaman bir konuşmaya başlasa, yenik düşüp ona gerçeği söyleyeceğine karar verse, adam onu eğip büküyordu. Her zaman arkadan. Her zaman yavaş ve istikrarlı. Her zaman mesafeli.

Ağlamak istemesine neden oldu.

Adamın bunu yapmasından nefret ediyordu - yavaşça beynini sikip sonra da onu tatmin olmadan, daha fazlasını ister halde bırakmasından. Ve iki hafta boyunca bunu çok yaptı. Her istediğinde hayır diyemiyordu, çünkü hem adamın vücudunu içine bastırmasından zevk alıyordu hem de *bu sefer* daha iyi olacağı, *bu sefer* ona sarılacağı umudunu taşıyordu.

Ve hiç yapmadı.

Geçen hafta daha karamsar, daha içine kapanık olmuştu ve bundan nefret ediyordu. Ona sarılmak için ne kadar uzanırsa, o kadar uzaklaşıyordu. Bu

Onunla konuşmak ve iletişim kurmak istedikçe duvarları daha da yükseliyordu. Artık ne yapabileceğini bile bilmiyordu.

Zephyr havuzun kenarına yaslanmış, onun için güzelliğini yitirmiş olan manzaraya bakıyordu. Hafta sonuydu, izin günüydü ve SLF'ye gitmeden önce sabahı havuzda güneşin altında geçirecekti. Köpekler güvertede tembellik ediyordu ve Zephyr hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamış olsa da havuzu ve suda olmayı seviyordu. Sırt üstü yüzerken, mavi gökyüzüne bakarken ve doğanın seslerini dinlerken, neredeyse birkaç dakikalığına kendini unutabiliyor, kafasının içindeki bir dünyaya kaçabiliyordu.

Havuzun diğer tarafından gelen gürültülü bir ses gözlerini açmasına neden oldu ve hayallerini yıktı.

Kocası suyun içinden usulca geçti, yukarı çıkmadan önce suyun altına girdi, iri eliyle suyu geri kaydırды, altın rengi gözleri güneşte parlıyordu.

Ona her yaklaştığında kalbinin hâlâ çarpıyor olmasından nefret ediyordu.

Küçük enayi.

Zephyr dirseklerini havuzun duvarına yaslayarak yanlara koydu ve onun güçlü kulaçlarla kendisine doğru ilerleyişini izledi. Adam onun önünde durdu, yüzleri aynı hizadaydı ve Zephyr onu izlemeye devam ederek başının nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Muhtemelen o da aynı şeyi yapıyordu.

Sessizce elini kaldırdı ve parmaklarını yüzünün yan tarafındaki yara izine dokundurdu, ağzının köşesine kadar götürdü ve bir kez daha denedi.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordu usulca, zedelenmiş etin derin oyuklarını hissederek.

"Bilmiyorum." Sesi hırçındı, kolları onu içine hapsetmek için yanlarına geliyordu.

Tam da düşündüğü gibi. Hafızasının kalıcı olarak kaybolmuş ya da çarpıtılmış olma ihtimali gittikçe daha gerçek hale geliyordu. Ve eğer son on yıldaki yara izinin nedenini hatırlamıyorsa ve birlikte geçirdikleri son aylardan sonra onu hatırlamıyorsa, hiç hatırlamayacağından şüpheliydi ve bununla barışmak zorundaydı.

Ne kadar ağzından kaçırmak istese de geçmişleriyle ilgili gerçeği ona söylemekten alıkoyan nedenlerden biri de buydu; beyninin onu unutmasının bir nedeni vardı. Ya hafızasında, beyninin onu açıkça korumaya çalıştığı bir şeyi tetiklediye? Ya zihninin bastırıldığı ağır bir travmayı açığa çıkarırsa? Onun ne kadar ilerlediğini, dezavantajının üstesinden gelmek için ne kadar çalıştığını, kayıp gözüyle ne kadar rahat olduğunu gördükten sonra bunu riske atamazdı.

Parmaklarının yavaşça göz bandına doğru kaymasına izin verdi, derinin dokusunu hissetti. Kıpırdamadan durdu, onun keşfetmesine izin verdi.

Tereddüt ederek izin almak için ona baktı. "İzin verir misin?"

Havuzun kenarını kavrarken kolları sıkılaştı. Zephyr, parmağı göz bandının üzerinde dururken nefes alış verişinin hızlandığının farkındaydı. Orada, o su havuzunda, güpegündüz bir şeyler oluyordu. Tek gözü onun üzerinde kalırken, hissedilir bir şekilde başını sallarken, bir şeyler oluyor, değişiyor, yeniden hizalanıyordu. Kalbi küt küt atarak, bandı yavaşça yukarı kaldırdı, ta ki adamın başına gelene kadar.

Ve kalbi kırıldı.

Göz kapakları iyileşmişti. Derisi büyük olasılıkla yaralanma sırasında birbirine ekilmişti; kafa derisinden başlayan yara izi, göz kapaklarının etinin üzerinden geçen dikey, çirkin bir çizgiydi. Bir zamanlar, göz kapaklarında

Güçlü, güzel altın küre ona sevgiyle bakmıştı. Onun eğlence, sıcaklık ve şefkatle parladığını görmüştü.

Bir şey bunu ondan almış, varlığından koparmış ve ona yara izinden başka bir şey bırakmamıştı.

Gözleri yanarken, göz kapağının üzerindeki yarığa hafifçe dokundu ve parmağının kabarık eti hissetmesine izin verdi. Parmakları temas ettiğinde gerildi ve diğer gözüyle keskin bir dikkatle onu izledi. Zephyr deri yamanın altına sakladığı yara izini inceledi ve öne doğru eğilerek üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu.

Keskin bir nefes aldı, nefesi kızın boynunda ılıktı.

Aralarında ne olursa olsun, onlar hakkında ne düşünürse düşünsün, onunla samimi, önemli, son derece özel bir şey paylaşmıştı. Ve bu her şeyden daha önemliydi, değil mi? Bu ona her şeyden daha fazla umut veriyordu.

Onu derisinin altına almıştı. Sadece orada kendine bir yuva kurması gerekiyordu.

Yara izine yumuşak, nazik öpücükler kondurarak pürüzlü çizginin izini takip etti, çenesinin kenarlarını elleriyle tuttu, yüzündeki tüylerin avuçlarını yumuşattığını hissetti. Onu yanağından öptü, çizgiden ağzının köşesine kadar, bir yandan da kendini nasıl tuttuğunun farkındaydı, gergin ve sertti ama yine de şefkatini kabul ediyordu. Ve özgürce verdi, onu kalbinin istediği gibi, açıkça, utanmadan, bolca sevdi.

Ağzının köşesinde durdu, ona bakmak için bir santim geri çekildi, göğsü kabarmıştı.

Kızın üzerine atladığı o ilk kavga gecesinden beri onu öpmemişti. Evdeki tüm koşuşturmaları ve gürültü patırtıları boyunca, kız onun ağzı için can atsa da, onu bir kez bile öpmemişti.

Onun tadına baktı, daha önce hiç olmadığı kadar açtı çünkü o tam orada ama çok uzaktaydı.

Bakışlarını onun bakışlarından ayırmadı, o an aralarında asılı kaldı, davet, yalvarış, çağrı gözlerini kapatırken netti, bekledi, dua etti, onu tekrar soğuk bırakmamasını, aradaki mesafeyi kapatmasını ve göğsünde çırpınan kalbini yeniden çalıştırmasını umdu.

Onu usulca havuzun arkasına doğru itti, nane kokulu nefesi yüzünde gezindi, iri kolları yanlarında kasıldı, göğsünün duvarı göğüslerine baskı yaptı. Meme uçları, ne kadar hassas olsalar da, ona karşı çakıl taşlarını andırıyordu. Kıpırdamadan durdu, toprağın yatağını değiştirmesini bekleyen bir nehir gibi, onu nereye götürürse oraya akıyor, eğildikçe dönüyordu.

"Bunu yapmamalıydın, Zephyr."

Kelimeleri yumuşaktı, gözlerini daha sıkı kapatmasına neden olan ölümcül bir kenarı vardı. Zephyr. O kadar uzun zamandır 'gökkuşağı' dememişti ki, 'günışığı' gibi bir anıya dönüşmüştü; rahatlamaya ihtiyaç duyduğunda çıkarmak üzere zihnindeki çekmecedeki sakladığı bir isimdi.

Hiçbir şey söylemedi, sadece yüzünü tuttu, ona bir zamanlar kim olduğunu söyleme dürtüsü, zihnini kendisinden koruma dürtüsüyle çatışyordu. Onu akli başında ve güvende tutacaksa bu yükü seve seve üstlenirdi.

Bu gerçekten üzücüydü ama onu özlüyordu.

Tam karşısındaydı ve vücudundaki her hücreyle onu özlüyordu.

"Bana bak," diye emretti ve kadın itaat etti, gözleri açıldı, bakışları onunkilerle kilitlendi.

Başparmağı çenesine geldi, yüzünü yerinde tuttu ve yüzü eğildi.

Kalbi göğsünde gümbür gümbür atan Zephyr, adam ağzını onunkine bastırırken bakışlarını adamın üzerinde tuttu, adam geri çekilirken dudakları bir nefesle ayrıldı ve onu izledi

Bir şahin gibi tekrar üzerine çullandı ve vücudunda kaynayan saldırganlığı yalanlayan yumuşak bir öpücüğü daha ağzına bastırdı.

Gözlerini kapadı, adamın dudaklarının dudaklarında yarattığı hisse teslim oldu, adamın yüzündeki kıllar ağzının etrafına sürtündü, adamın dili küçük bir tat almak için kenarda gezindi, adamın çenesi onu sabit tuttu. Onu aldı ve parmaklarıyla yara izine tekrar dokundu.

Ve baraj patladı.

Bir kalp atışı içinde onu havuz duvarına yasladı, hazine koyundaki bir vahşi gibi yağmalarken ağzı açıldı, ulaşabildiği her şeyi aldı, sahiplendi ve kontrol etti. Kız bacaklarını adamın kaslı beline dolamış, başını yana eğmiş, adam onu nereye götürürse oraya gidiyor, ruhundan beslenirken onu takip ederken su etrafını sarıyordu.

Özensiz, aç ve saldırgandı, tüm dudaklar, dişler ve dil. Ve Zephyr hiç o anda hissettiği kadar değer verildiğini, arzulandığını, istendiğini hissetmemişti.

Havuzda uzun dakikalar boyunca öpüştüler, öpüştüler ve öpüştüler. Bir noktada, bikini üstünü kenara kaydırıp ve göğsünü sıktı ve ona karşı kıvrınana kadar meme ucunu çekti. Bir noktada, tırnaklarını sırtına geçirdi ve göbeğine bastıran sertliğe karşı sürdü. Bir noktada, başka bir tat için dalmadan önce çenesini ısırırken nefes almasına izin verdi, sanki ona doyamıyormuş gibi, bunu yapmak için öpücüğüne ihtiyacı varmış gibi, günahları için kurtuluşmuş gibi.

Havuzda ne kadar kaldıklarını bilmiyordu, sadece öpüşüyorlardı, dünyanın en eski dansını, adımları düşünmeden önce bile bilen bedenlerle, yıllardır yapıyorlarmış gibi hissettiren bir eşzamanlılıkla dans ediyorlardı.

Havlama sesleri balonlarını patlattı.

Alfa geri çekildi, göğsü kabarmış, dudakları hafifçe şişmiş, altın rengi gözbebeği patlamıştı; kız nefes nefese kalmış, kalbi dolu ve vücudu alev alev yanarken onu izliyordu. Elleri kalçalarında bir kez esnedi ve onu bırakarak nefes aldı. Göz bandını düzeltti ve suyun altına dalarak diğer tarafa doğru yüzdü.

Zephyr onun kendini dışarı atmasını, suyun güçlü bedeninden aşağı süzülmesini ve üzerinde havlu bulunan havuz sandalyesine gitmesini izledi. Büyük havluyu kalçalarına sararken, dönüp köpeklerin havlamasına neden olan şeye baktı. Hector güvertede durmuş, yüzü asık bir şekilde kocasını bekliyordu, köpekler de etrafında dikilmişti. Yüzündeki ifade iyi değildi ve Zephyr her şeyin yolunda olup olmadığını merak etti.

Her zamanki mayosunu giyiyor olsaydı sudan çıkardı ama evde minicik bikiniler giymeye başlamıştı, vücudunun ve teninin içinde daha önce hiç olmadığı kadar rahattı, buda göbeğini ya da poposundaki selülitini ya da kalça boşluğunun olmamasını ya da tonlanmamış kollarını düşünmüyordu, Alfa'nın önünde değil, ona bakışıyla değil, onun yanında kendisini nasıl hissettirdiğiyle değil. Ama kesinlikle dışarı çıkıp Hector'un tüm bunları görmesine izin vermeyecekti.

Alfa güverteye doğru yürürken havluyu kalçasında düğümledi, onunla birlikte havuzda olan adam her adımda kayboluyor, yerini karanlık yeraltı dünyasının lideri alıyordu. Köpekler dağılmadan önce onu kokladılar, Bear Zephyr'in havuzun kenarında yüzdüğü yere geldi. Başını kaşımak için eğdi ve Zephyr de bunu yerine getirdi.

"Sizce tekrar kopar mı Bay Ayı?" diye sordu köpeğe usulca, başını okşayarak, gözleri kocasında ve onun sağ kolunda, ikisi de ciddi bir şekilde konuşuyordu. Köpek bir havlama sesi çıkardı.

"Umarım o da yapmaz."

Bölüm 19

Zephyr

Ayrılıp ayrılmadığını bilmiyordu ama kesinlikle ortadan kaybolmuştu. Ve bunun otomatik olarak kendisi yüzünden olduğunu düşünmek istemiyordu.

O gece eve gelmedi, ertesi gece de gelmedi ve Zephyr bekledi, bekledi, bekledi.

Hector'la ateşli bir öpüşme sonrası ayrıldıktan sonra geri dönmemişti. Gönüllü çalışmasından sonra eve gitmiş, film izleyerek akşam yemeği yemiş ve Hector'un geri dönmeyeceği belli olunca köpeklerle çevrili kanepeye uzanmıştı. Bunun nedeni daha önce hiçbir evde yalnız uyumamış olmasıydı ve vahşi doğayla çevrili bir evde odasına çıkma düşüncesi onu ürpertmişti. En azından köpeklerle o kadar kötü olmamıştı. Özellikle Ayı, ki kendisi çok tatlıydı, ayaklarının dibine kıvrılmıştı, onun zarif vücudunun genişleyip daralması sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı.

Nala sabah gelip onu uyandırmış, Leah kısa süre sonra köpeklerle ilgilenmek için gelmiş, Zephyr de Victor'la işe gitmiş, dönmüş ve beklemişti. Durulama ve tekrarlama.

Ertesi akşam, tesisteki diğer çalışanlarla takılmak için birinci kata inmiş, akşam yemeğini Zen'le konuşarak yemiş ve Bear'ın köpek şefkatiyle başını karnına yasladığı köpeklerin eşliğinde tekrar kanepeye uzanmıştı.

Alfa da günlerdir onunla hiç temas kurmamıştı. İçgüdüğü bunun onun yüzünden olduğunu düşünmek olsa da, bunu bir kenara bıraktı. Acil bir işi çıkmış ve onu aramayacak kadar meşgul olmuş olabilirdi. Victor'a birkaç günlüğüne uzakta olacağı mesajını iletmesini söylemiş ve hepsi bu kadar. Yeraltı dünyası, katil ya da onunla iletişim kurmadığı için hakkında hiçbir fikri olmadığı başka bir şey de olabilirdi.

Bu yüzden, her ne kadar Victor'un kendisinden haber aldığını bilse de, bunu kişisel algılamamaya çalışıyordu. Ve bu berbat bir şeydi çünkü daha çok kızgın mı yoksa daha çok incinmiş mi olduğunu bilmiyordu.

"Hey, Zee!" diye seslendi kız kardeşi SLF binasında kalan kadınların televizyon izledikleri ya da masa oyunları oynadıkları uzun ortak odanın arka tarafından. Zephyr soru sorarcasına ona baktı.

"Küçük bir bayan sizi görmek istiyor."

Zephyr gözlerinin Zen'in yanındaki genç kıza kaymasına izin verdi, midesinde ateşli bir şeyler kök salıyordu. Düz siyah saçlı ve yarı ölü gözlü kız on dört yaşından büyük olamazdı. Ama Zephyr'in dişlerini sıkmasına neden olan şey yüzünün sağ tarafındaki mor çürüktü.

Oh, canavar.

Gülümsemesini yüzünde sıkıca tuttu ve kızı önündeki sandalyeye doğru ilerletti. Sesini hafif ve yumuşak tutarak, "Buraya gel tatlım," diye yalvardı.

Kız sanki acı çekiyormuş gibi yavaşça ilerledi ve Zephyr'in parmakları makasının etrafında kıvrıldı.

"Saçına dokunmamın bir sakıncası var mı tatlım?" Zephyr temkinli bir şekilde oturduktan sonra sordu, bazı kurtulanların saçlarına veya başlarının belirli kısımlarına dokunulmasını istemediklerini tecrübelerinden biliyordu. Her ne kadar kalbi kırılrsa da, kıza sorması gerektiğini biliyordu.

Kız başını salladı.

Zephyr ona yumuşak, cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Çok güzel saçların var. Onunla ne yapmamı istediğini biliyor musun?"

Kız başını salladı.

Zephyr sarı saçlarını yüzünün yan tarafına doğru kaldırarak gözlerini morluktan uzak tuttu. Birisi küçük meleği en kötü şekilde dövmüştü ve Zephyr o piçi bulup küvette boğmak ve saç kurutma makinesini içine atmak istiyordu.

Karşısındaki aynada kızın gri gözleriyle göz göze geldi. "Ne düşünüyorsun? Böyle keseceğim, böylece tüy gibi olacak ve tam buraya düşecek, hmm?"

Kızın çenesi titredi ama başını salladı.

Zephyr işe koyuldu, sandalyesini ayarladı ve portatif lavaboyu başının arkasına taşıyarak kızın saçlarını hızlıca yıkadı. Kafa derisindeki basınç noktalarına masaj yaparak onu biraz rahatlatan Zephyr, isimsiz kıza her adımda ne yaptığını anlatarak, kafasındaki farklı sinirlerden bahsederek ve sesini duyduğunda rahatladığını görerek gevezelik etti. Ona asla kişisel bir şey sormadı, hayatta kalanların istemedikleri sürece konuşmadıklarını erkenden öğrenmişti. İşini bitirip saçlarını temizledikten sonra başına bir havlu sardı ve sandalyesini düzeltti.

Zen yan tarafta ona katıldı ve portatif lavaboyu çıkardı.

"Aklın başından gitmek üzere tatlım," dedi Zen kıza, otururken. "Sindirella'yı biliyor musun?"

Zephyr havluyu çıkarıp makasını ve tıraşını hazırlarken kız başıyla onayladı.

Zen konuşmayı devraldı. "Zee iyilik perisi gibidir. İşini bitirdikten sonra kendini çok yeni hissedeceksin. Şu güzel sarı saçlara bak!"

Tanrım, kız kardeşini çok seviyordu ve gerçekten çok değer veriyordu, insanları kendilerine inanmaları için teşvik ediyordu.

İşe koyuldu ve neredeyse yirmi dakika sonra çok memnun oldu. Kızın tüm görünümünü değiştirmişti; çenesine doğru düşen şık bir bob, stile kadınsı bir hava katan tüylü yan kaküller gri gözlerini ortaya çıkarıyordu.

"Beğendin mi?" Zephyr, yaptığı işin genç kızın gözlerine bir şeyler kattığını görmekten mutlu olarak sordu.

"Evet," diye fısıldadı kız, ilk kez konuşuyordu, gözleri kendi yüzünü inceliyordu. Gözleri aynada Zephyr'inkilerle kilitlendi ve tek bir bakışla ona sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı. Zephyr onun omzunu hafifçe sıktı. "Çok güzel görünüyorsun."

Kız bir damla gözyaşını sildi ve daha dik oturdu. Zen'e başıyla onay verdi ve gittiler.

Zephyr istasyonu temizlerken genç kızın gözlerindeki bakışı düşündü. Bu bakış, Zephyr'in hafta sonlarında saatlerini burada geçirmesinin, sonunda parmakları acısa da, eve gidip ağlasa da, bazı günler çok zorlanmasının nedeniydi. Ama her saniyesi buna değdi.

"Bayan Villanova."

Kadını ses arkasından geldi. Arkasını döndüğünde uzun zaman önce makyaj yaptığı kızlardan biri olan Jasmine'i gördü. Onu o zamanlar yüzüne yaptırdığı damgadan hatırlıyordu; çiçekli bir dövmeyle kapladığı bu damga, çenesinin çizgisini bir sanat eseri haline getirmişti.

"Jasmine?"

Kadının gözleri büyüdü. "Beni hatırladınız mı?"

"Elbette," diye gülümsedi Zephyr, onu son gördüğüne kıyasla ne kadar farklı göründüğüne bakarak. "İyi görünüyorsun," diye iltifat etti diğer kadına. "Bekle, artık Bayan Villanova olduğumu nereden biliyorsun?"

Jasmine onun önündeki boş sandalyeye oturdu. "Ben Alfa'nın nöbetçilerinden biriyim. Victor bana buraya taşındığınızı söyledi. Kendimi doğru dürüst tanıtmanın zamanı geldi diye düşündüm."

Geçen gün bahsettiği Jasmine bu muydu?

Dünya küçük.

Genç kadın Zephyr'e baktı. "Victor bana yalnız bırakıldığını da söyledi."

Zephyr yere yığıldı. Gecelerdir iyi uyuyamamıştı, kanepede uyumaktan boynu tutulmuştu, regl olmak üzereydi ve duygusal sağlığı yerinde değildi. Yapmak istediği en son şey kocası hakkında konuşmaktı çünkü kızgınlığını dile getiremeyecek kadar yorgundu. Yapacak bir şey bulmak için ellerini Yasemin'in saçlarında gezdirdi.

"Geçen yıl bir olay olmuştu," diye sessizce konuştu Yasemin, çünkü çevrede onu aynadan izleyen başkaları da vardı. "Kazayla bir kızın kalçasını kırdı... yani onunla birlikteyken. O zamandan beri kimseyle birlikte olmadı."

Zephyr durakladı, dikkatle dinliyordu. Bir kadını ciddi şekilde incitmişti. Bu yüzden onunla asla tam gaz gitmezdi. Canavarın tekrar ortaya çıkmasına izin vermek istemiyordu. Tanrım, koruyucu damarı onu çıldırtıyor olmalıydı. *Her şey anlamlıydı.*

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Zephyr merakla diğer kadına sordu.

"Çünkü sana borçluyum," dedi Jasmine, gözleri öfkeliydi. "Neden bilmiyorum

onunla evlendin, ama seni uyarmam gerektiğini hissettim. Büyük dövüş turnuvalarından birine katıldı ve bunu birkaç yıldır yapmamıştı. Seninle evde olmak yerine üst üste geceler boyunca arenada olması bir şeyler söylüyor."

"Benden kaçmak istediğini mi?"

"Aynen öyle. Alfa Villanova pek çok şey olabilir ama korkak bunlardan biri değildir."

Jasmine sandalyeden zıplayarak indi. "Sadece düşünmek için biraz yiyecek."

Zephyr parmağındaki yüzüğe, geri çekilmeden hemen önce ona getirdiği yüzüğe baktı ve ağır ayak işlerini tekrar yapması gerektiğine karar verdi. Sadece son bir deneme.

Aptal kalp.

SLF'deki gönüllülük zamanını tamamladı, kız kardeşine sarıldı ve Victor'u telefonda arabaya yaslanmış halde bulmak için binadan çıktı.

"Beni ona götür," diye rica etti ve genç adam şaşkınlıkla ona baktı.

"Eh," diye tereddüt etti. "Bu gece bir dövüşte."

"Biliyorum. Beni de götür yoksa kendim giderim." Cipin içine süzüldü. Victor telefon görüşmesini bitirip sürücü koltuğuna oturdu ve park yerinden çıkıp işlek caddeye girdi.

"Sık sık kavga eder mi?" diye sordu bu tarafta arkadaş edindiği tek adama. Güvenlik görevlisi olarak en çok Victor'la vakit geçirdiği için bu ona mantıklı gelmişti. Ayrıca, daha önceki deneyimlerinden onun sorgulamalarına karşı duyarlı olduğunu biliyordu.

Victor direksiyonu sağa, sanayi bölgesine doğru kırdı. "Hayır. Genelde sadece bastırılmış enerjisi olduğunda böyle yapar. Biz gençken her gece sokaklarda dövüşürdük ama birkaç yıldır büyük arenaya çıkmıyor."

"Ama son bir haftadır kavga ediyordu?" Doğrulamak istedi. "Evet, hanımefendi."

"Tanrı aşkına bana öyle demeyi kes." "Evet, hanımefendi."

Ugh.

Victor arabasını bir deponun otoparkına çekti ve çenesini depoya doğru çevirdi. "Yer burası."

Harika. Onu birkaç saniyeliğine arabadan dışarı çıkardı ve hızla sütyenini çıkardı. Normalde göğüslerini serbest bırakmazdı, çünkü desteğe ihtiyaçları vardı, ama onu uçurumun kenarına itmesi gerekiyordu. Saçlarını çözdü, yataktan yeni kalkmış gibi görünmeleri için parmaklarıyla kabarttı, kaküllerini düzeltti ve mavi bluzunun biraz dekolte gösterdiğinden emin oldu. Arabadan inerken, kot şortunun içine soktu, o gün için file çorap seçtiğine memnun oldu ve sevimli beyaz sırt çantasını taktı.

"Hadi gidelim."

Victor onu bloktaki en büyük depoya götürdü ve yaklaştıkça içeriden gelen tezahürat daha da yükseldi, gördüğü ilk kavgadan çok daha yüksek sesle.

Onu kendi ortamında göreceği için biraz heyecanlıydı. On yıl önce dövüşe gelmesine asla izin vermemiş, onun gibi bir kıza göre bir yer olmadığını söylemişti. Karanlık otoparklarda tanışmışlardı, tıpkı şu anda içinden geçmekte olduğu gibi ve onlar-

Victor, "Bu gece büyük bir kavga olacak gibi görünüyor," diye mırıldanarak onun düşünce zincirini kırdı.

Zephyr kafasını toparlamak için kendini salladı ve şimdiki zamana odaklandı.

İçeri girdiklerinde bunun çok ama çok daha büyük bir dövüş olduğunu hemen anladı. Birincisi, deponun içi bir tür dövüş ringine dönüştürülmüştü, ortası da adını bilmediği iplerle yükseltilmiş meydanlardan biriydi. İkincisi, bu sefer çok daha büyük ve seçkin bir kalabalık vardı. Çoğunlukla erkekler ve birkaç kadın, ringin bir tarafındaki sandalyelerde oturmuş, tezahürat yapan diğer kalabalıktan ayrılmıştı. Köşelerde bu kez silahlı daha fazla fedai ve oyuncular üzerine bahis oynayan bir adam vardı.

Victor onu ön taraftaki boş bir sandalyeye götürdü ve oturttu. Oturduğu yerden, ringe üç metre bile uzakta değildi.

Bir spiker ringe atladı ve kalabalığı susturmak için iki kolunu kaldırdı.

"Bayanlar ve baylar!" sesi geniş alanda gürledi.

"Sezonun ilk dövüşüne hoş geldiniz! İlk maçımız, rakiplerini teker teker doğramasıyla ünlü, kıtasının en iyi dövüşçülerini yetiştiren, ta Rusya'dan gelen adam, bayanlar ve baylar, Ravager arasında!"

Zephyr, şaşırtıcı derecede yakışıklı, uzun boylu, gömleksiz, buz sarısı saçlı bir adamın sakın bir şekilde ringe atlayışını izledi, kasları iyice belirginleşmişti, sol elinde platin bir alyans parlıyordu. Adama baktı

Seyirciler, hareketsiz, neredeyse sıkılmış gibi, hafif gözleri her şeyi alıyordu. "Ve Riviera'dan, rakiplerini katleden Cehennem Köpeği!"

Tanrım, bu isimleri kim buldu ki?

Yirmili yaşlarının başında görünen zayıf, çevik bir çocuk ayağa fırladı, gülümseyerek kalabalığa el salladı.

Spiker zili çaldı ve geri çekildi.

Cehennem Tazısı adam parmak eklemlerine bir tür bağlı yumruk taktı ve Yağmacı'nın üzerine geldi, o da eğildi, çocuğun boynunu tuttu ve beş saniye içinde kırdı.

Çocuk ringe ölü gibi düşerken Zephyr'in nefesi kesildi, elleri ağzına gitti. Kalabalık çılgına döndü, para el değiştirdi. İki fedai çocuğu kaldırıp götürdü.

Aynen
böyle.

Öldü.

Çocuk *ölmüştü*.

Victor'un kolunu çekiştirdi. "Az önce ne oldu? Bu ne biçim bir kavga böyle? Geçen sefer böyle olmamıştı!"

Victor başını salladı. "Bu yerel bir kavgaydı. İstedikleri yöne gidebilirler. Bu uluslararası bir dövüş. En çok parayı ölüm kazanır."

"Ve Alfa'nın oldu. savaşmak bunlar ÖLÜM Maçlar mı?

Öldürme rakipleri?"

Victor güldü. "Neden hâlâ nefes alıyor sanıyorsun? Ona boşuna *Bitirici* demiyorlar."

Vay anasını.

Vay anasını.

Dövüşüğünü bilmek bir şeydi, ama görmek. Tanrım, kusacaktı.

Zephyr başını dizlerinin arasına koydu ve derin bir nefes aldı, elleri titriyordu, haftalardır zihninde dönüp duran sorular kafasını kurcalıyordu. Onunla gerçekten boyundan büyük işlere mi kalkışmıştı? Onu yeniden sevmek için evliliğe çekmesi bir hata mıydı? Bu karanlık sokaklarda yürüdüğü onca yıldan sonra artık sevebilecek miydi?

Zephyr onu yeniden bulduğundan beri ilk kez kendi kararından emin olmaktan çok emin değilmiş gibi hissediyordu. Karanlığı görüyordu, karanlığın var olduğunu biliyordu, karanlıkta hayatta kalanlara yardım etmeye çalışıyordu ama o karanlığa ait değildi. Kalbinde ışık vardı, dünyada var olan acımasızlıklardan pek çok yönden hâlâ etkilenmemişti ve bunun için minnettardı.

O ne halt ediyordu? "Zee?"

Tanrım, şimdi olmaz. Büyük bir anksiyete krizinin eşiğindeyken olmaz.

Onu aldatan eski sevgilisi Alec yanına oturduğunda nefes verdi ve doğruldu, yakışıklı yüzü onu orada görünce şaşkınlıkla buruştu, gözleri göğüslerine kayd.

Tanrım, o bir aptaldı.

"Bu adamı tanıyor musun?" Victor sordu, eli belindeki silaha gitmişti, onu ortadan kaldırmaya hazır.

Zephyr içini çekti. "Evet. Git buradan, Alec," dedi eski sevgilisine, gözlerini yüzükten ayırmadan.

Adamın parmaklarının bordo saçlarını okşadığını hissetti. "Güzel renk. Bugünlerde Villanova'nın fahişesi olduğunu duydum."

Karısı, ama Alec'in nasıl çalıştığını çok iyi bildiği için onu düzeltmedi. Alec ona ilgi göstermesi için onu kışkırttı ve bunu bir fırsat olarak değerlendirdi, bu yüzden Zephyr onu görmezden geldi.

"Ne kadar iyi sakso çektiğini biliyor mu?"

Adam sadece bir tepki bekliyordu ve kadın dişlerini sıkarak başını dik tuttu. Adam onun sa telini çekiştirdi. "Seni seviyorum, Zee. Küçük, sıkı vücudunu özledim. Benimle arkaya gel."

Tanrım, iki yıldır bu kurbağa ile birlikte olduğuna inanamıyordu. O hep böyle sümüklü müydü?

Spiker tekrar devreye girdi ve sessizlik için alkışladı. "Son n eleme maımız, bayanlar ve baylar," sesi tekrar gürledi, "geçen yılın şampiyonu Killroy'un Kraken'i ile tek gözlü canavar, bizim Bitirici'miz arasında!"

Zephyr, geçen yılın şampiyonu, iri yarı, esmer tenli bir adamın sahneye ve ringe atlayışını, ayakları üzerinde zıplayışını ve kaslarını gevşetmesini, kendinden emin tavrını ve odaklanmış niyetini dikkatle izledi.

Ve sonra, kocası, hayır, *Bitirici* ringe ıktı. Onu hiç böyle görmemişti.

Zephyr nefesini tuttu, elleri kalçalarında yumruk olurken onun merkeze doğru yürümesini ve ellerinin etrafındaki bandı düzeltmesini izledi. Muhtemelen uzun saçlarını yüzünden uzak tutmak için alnına bir bandana takmıştı, devasa vücudu ve izleri odadaki her çıplak göze açıktı, sadece siyah spor şortu giymişti. Tek gözle nasıl dvştğn, mükemmel görüşlü rakibine karşı bu dezavantajı nasıl telafi ettiğini merak etti.

Alfa boynunu kırdı, parmaklarını büktü ve başını kaldırıp ona baktı.

Onu orada görünce yüzünde beliren şaşkınlığı gördü, ardından gözleri yanında duran ve tamamen unuttuğu Alec'e kayınca çok ama çok karanlık bir şey oldu. enesinin sıkıldığını, parmaklarının yeniden büküldüğünü gördü,

Gözleri Alex'in saçlarını okşayan eline takılmadan önce onun oturan vücudunun her ayrıntısını inceliyordu.

Alfa onun saçını severdi.

Kalbi boğazına düğümlenen Zephyr, zil çaldığında onun rakibine dönmesini izledi. Tüm vücudu sanki çok yüksek, çok dik bir uçurumdan aşağı düşmek üzereymiş gibi gergin ve diken üstünde hissediyordu.

Spiker ringe çıktı ve maç başladı.

Adamlar birbirlerinin etrafında dönüyor, ikisi de gözlemliyor ama bir hamle yapmıyordu. Kraken bir bıçak çıkardı, sağa doğru eğildi, sonra aniden sola, Alfa'nın kör noktasına gitti ve ona doğru hamle yaparak göğsünü kesti.

Zephyr sandalyesinin kollarını kavradı, parmak eklemleri beyaza döndü, vücudu onun yaralanması üzerine vücuduna dolduğunu hissettiği adrenalinden dolayı titriyordu.

Alfa kesiğe tepki bile vermedi, sadece döndü ve yerde bir vücut yuvarlaması yaparak çevik bir hareketle ayaklarının üzerine indi. Kraken de onunla birlikte döndü ve sırtını dönmesine asla izin vermedi. Tekrar hamle yaptı ama ıskaladı; Alfa karnına sert bir tekme attı ve bunun şiddetiyle sendeleyerek geri döndü. Kraken toparlandı, silkindi ve öfkeli bir şekilde tekrar Alfa'nın üzerine geldi ve *Sonlandırıcı* onun bileğini tuttu, Kraken'in arkasında konumlanırken kolunu arkasına doğru bükte. Serbest eliyle, bıçağı tutan elin diğer bileğini yakaladı ve Kraken'in boynuna götürdü.

Zephyr hem büyülenmiş hem de dehşete düşmüş bir halde, onun izlediğinden emin olmak için yüzünü ona çevirmesini izledi.

İstese de başka tarafa bakamazdı.

Bakışlarını birbirlerine kilitleyerek adamın boğazını santim santim kesti.

Kalabalık onun etrafında çılgına dönmüş, onun adını haykırıyor, kulaklarına hücum eden kanın içinde vızıldayan sözcükler haykırıyordu.

Hareket edemeden izlemeye devam etti.

Alfa cesetten uzaklaşarak yere düşmesine izin verdi, göğsü ve kolları ter ve kanla kaplıydı ve gözü kızdaydı. Elindeki bıçakla ringden atladı, nefes almanın zorlaştığı noktaya kadar yoğunluğuyla onu yaktı ve ona doğru yürüdü.

Adam bacaklarının arasına girip çenesini adamın kalçasına değdirecek kadar yaklaştığında başını geriye eğdi. Adam bıçağı kaldırdı ve ne olduğunu anlayamayan kızın gözleri büyüdü.

Sonunda bakışlarını ayırdı, gözleri yana kaydı.

Zephyr döndüğünde Alec'in oturduğu yerde donup kaldığını gördü; bıçak, saçına dokunan elinin bileğinin altındaydı ve bıçağın kenarı, deriden bir kan çizgisinin koptuğunu görene kadar bileğine baskı yapıyordu.

"Seni bir daha karımın yanında gördüğümde boynunu keseceğim," diye usulca hırladı Alfa. "Anlaşıldı mı?"

Alec yutkundu ve başını salladı. "O zaman siktir git."

Sonra bıçak çenesine geldi, neredeyse parmaklarının her zaman yaptığı gibi, dikkatini tekrar kendisine yöneltti.

"Ben kimim?" diye sordu sessizce, yüzü beliyle aynı hizadaydı, gözleri onunkilerle büyülenmişti.

"Ne?" "Kim.

Ben. I?"

Yutkundu. "Kocam."

Ağzının yara almamış tarafı kalktı ama eğlence gözlerine ulaşmadı. Kız bir nefes daha alamadan, adam kızın saçlarını serbest eliyle topladı.

Elini, kafa derisinin hissiyatla yanmasına neden olacak şekilde kavradı. Bıçak çenesinden aşağıya doğru inerken nefesi kesildi, boynundan aşağıya, kabaran göğsünün eğiminden aşağıya inip göğüs dekoltesinde durduğunda kafa karıştırıcı sinyaller karşısında vücudu his akışına uğradı.

"Peki sen kimsin?"

Ağız açıldı. "Karın."

Bıçağın sağ göğsünün eğiminden aşağıya, sivri meme ucuna doğru ilerlemesine izin verdi, bıçağın genişliğiyle tokatladı ve kadın nefes nefese kaldı, ısı vücuduna yayıldı, bacaklarının arasında birikti.

"Benim."

O tek kelimeyle yok edildi, mahvoldu, işi bitti, vücudundaki her hücre kendisine yönelik bu çok aleni, çok hükmedici talep karşısında cızırdadı.

Konuyu daha da derinleştirmek için bıçağı kenara fırlattı, eğildi, onu omzunun üzerinden çekerek dünyasını bir kez daha alt üst etti.

Bölüm 20

Zephyr

Adam onu kalabalığın arasından geçirip deponun arka tarafında bir yere götürürken, vücudu adamın geniş omzunda sallanıyor, kalçaları adamın göğsündeki kanla yapış yapış oluyor, serbest göğüsleri aşağı sarkıyor ve yerçekimi nedeniyle neredeyse yakasından fırlamakla tehdit ediyordu.

Adam bir amaç uğruna yürürken, eli tescilli olduğunu haykırırcasına kızın kıcının üzerindeyken haykırışlar, çığlıklar ve iğrenç öneriler duyuldu.

Bir kapı açılıp kapandı ve sonra ayağa kalktı ve bir tür soyunma odasında bir masanın üzerine oturdu ve başka bir şey algılayamadan, adamın eli saçlarına dolandı, başını geriye çekti, vücudu ona yaslandı, ölü rakibinin kanı göğsüne bulaştı, şortundaki büyük çıkıntı amına baskı yapıyordu.

"Canavarı istiyordun," diye homurdandı dudaklarına karşı. "İşte burada."

Ağzı kızinkine öfkeli bir öpücük kondurdu; derin, karanlık, çökmüş. Şehvetliydi, tüketiyordu, sahipleniyordu, onu kafa derisinin köklerine kadar yakıyordu.

kıvrılan ayak parmaklarının ucuna kadar çekti. Bir Neandertal'in bir ayıyı avladıktan sonra kadınına, bir korsanın gemisini ele geçirdikten sonra genç kıza, bir savaş lordunun ejderhalarını öldürdükten sonra metresine vereceğini hayal ettiği şeydi bu.

Bu bir iddia, güç ve açlık öpücüğüydü, kanın kaynamasına ve başın dönmesine neden olacak bir öpücüktü ve kadın adamın dili ağzındayken sarmalın içine düştü. Adamın ağzı kızın ağzında kaldı, boştaki eli kızın göğsünü kavradı ve acıyla sıktı. Kızın ağzı bir nefesle açıldı ve adam geri çekildi, o altın gözleriyle onu izliyordu, yüzü her zamankinden daha karanlık, daha sert, daha sıcaktı.

Adamın eli kadının göğsünde gevşedi, bakışları kilitlendi ve adam kadının göğüs ucunu tokatladı.

Bir çığlık attı.

"Daha yüksek sesle," diye emretti, büyük avucuyla diğer göğsünü tokatladı, tam meme ucuna ve lanet olsun, eğer sıcaklık noktalarından karnının alt kısmında toplanmak için alevlenmediyse, uylukları belini sıkıyor. İlk kez böyle bir şey yapıyordu ve Tanrım, onu daha da çok istiyordu. Daha yakına eğildi, tekrar ağzını istedi ama adam kaçtı. Parmakları aşırı hassaslaşmış meme ucunu sertçe çekti ve ardından bir şaplak daha attı. "Daha yüksek sesle."

İnledi, göğüslerindeki ağırlık kanla birlikte artarken gözleri kapandı, meme uçları hislerle kabardı.

Yumruğunu kızın saçının bir halkasına daha doladı ve başını geriye çekerek boynunun çizgisini içine çekti, dudakları kızın kulağında durdu. "Dışarısı hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye nefes aldı, parmakları sert meme ucunu koparıp tekrar tekrar sıkarken, kalçalarının ereksiyonuna karşı ritmik bir şekilde hareket etmesini sağladı, vaat ettiği zevki kovaladı.

"Canavarı mı istiyorsun, benim küçük srtğm?" Adamın kulağındaki derin sesi kızın nefes nefese kalmasına neden olurken, sözleri kızın içinden kirli bir Şeyi çekip çıkarıyordu. Tanrım evet, onun için en utanmaz olmak istiyordu, ona istediğı her Şeyi yapmasını istiyordu.

"Evet." Daha fazla hareket etmeye çalıştı ama nafile. Adam onu hareketsiz hale getirmişti ve bu onun tahrikini tavan yaptırmıştı, adam ona orada ne isterse yaparken tamamen onun merhametine kaldığını biliyordu.

ıkıntısını kıyafetlerinin üzerinden klitorisine doğıru bastırdı, aynı anda saçını ve meme ucunu çekti, kulak memesini ısırđı, vücudundaki kan ve ter onunkini kapladı ve çenesi titredi, zevki zirveye ıktı. Adam durmazsa boşalacaktı. Bunun kana ve feromonlara tepki veren temel içgüdülerinden mi, yoksa her gün boşalmasını sağıladıktan sonra bir hafta boyunca hiç zevk almamış olmasından mı, yoksa adamın sahiplenici doğısından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Ama adam meme uçlarını çekiştirip tokatlayıp bktke, sert uzun aletini klitorisinin üzerinde defalarca ona srttke, Zephyr orgazmının başlangıcını hissetti, zevk kanına karıştı, başı geriye düştü, adamın saındaki elinden göğüslerindeki parmaklarına, boynundaki ağızından klitorisine değıen aletine kadar her Şey vücudunu aşırı duyarlı hale getiriyordu ve artık bu his sağıanağına dayanamıyordu.

İnleme ile ığılık arası bir sesle kollarında paramparça oldu.

"Beni nasıl ıslattığına bak." Bacaklarının arasındaki çok bariz ıslaklığı işaret etti, vücudu, onu tahrip edeceğı umuduyla kendini yağılıyordu.

"Orada, bunun altında çırılçıplak oturdun ve başka bir adamın senin havanı solumasına izin verdin," diye fısıldadı usulca, tehlikeli bir Şekilde boynuna doğıru. "Bir dahaki sefere

Seni öyle bir sikeceğim ki haftalarca kıpırdayamayacaksın. Dizlerinin üzerine çök."

Yutkundu, kalbi kaburgalarına çarptı, yere düşerken aklı karıştı, adamın eli saçlarında onu hareketsiz tuttu. Adam şortunu aşağıya doğru iterek kendini ilk kez bu şekilde ona gösterdi ve Zephyr'in nefesi kesildi. Onu her zaman arkadan ya da kıyafetlerin üzerinden hissetmişti ve iyi donanımlı olduğunu biliyordu, ama bunu görmek ne *kadar* iyi donanımlı olduğunu fark etmesini sağladı. Onu çiğ çiğ sikebilir ve bunu haftalarca hissetmesini sağlayabilirdi.

Onu ağzına almak için öne doğru eğildi, ilk kez tadına bakmak istiyordu ama adam bir eliyle onu yerinde tutuyor, diğer eliyle otuz bir çekerek onu izliyordu. İri eli şaftında aşağı yukarı hareket ediyor, siki göğüslerine doğru yöneliyordu. Onları birbirine bastırdı, dekoltesini derinleştirdi ve üstünü aşağı çekerek onları ona gösterdi, meme uçları sert parmaklarından sert ve ağrıyordu.

Bu manzara karşısında inledi, başı geriye düştü, boşalırken ön kolunda yara izinin yanındaki ve boynundaki damarlar patladı, ılık tohumunun ipleri kadının göğsüne çarptı.

Adam işini bitirdiğinde Zephyr daha sert nefes aldı. Onu istediği gibi bitiremedi ama umursamadı, onun bu şekilde çözüldüğünü görmekten değil.

Saçlarını bıraktı ve odadaki dolaplardan birine giderek temizlenmesi için ona bir havlu attı. Zephyr ayağa kalktı, bacakları titriyordu, dizleri ağrıyordu ve göğsündeki sıvıları elinden geldiğince sildi, birkaç metre ötede duran, soğukkanlı ve sakin haline geri dönen adama bakarken üstünü düzeltti.

"Buraya gelmemeliydin."

Aralarına yine mesafe koyuyordu.

Dudakları büzüldü, öfke, acı ve özlem geri geldi.

"Geri gelmedin."

Yapmamıştı. Günlerdir. Haftalarca. Yıllarca da. Beklemişti.

Onu bir yolun kenarında tek başına bırakmış ve bir daha geri dönmemişti ve Tanrı'ya şükür ki bir parçası bu yüzden ondan nefret ediyordu.

Göğsüne bastırarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Beni terk ettin." Çenesinin titremesinden nefret ediyordu, çünkü uzak tuttuğu anılar bu savunmasız haliyle üzerine akın ediyordu. "Beni unuttun," diye fısıldadı, daha fazla içinde tutamadı. Sır, damarlarındaki zehre dönüşmüştü ve onu korumaya çalışırken içini kemiriyordu.

Yüzünün yara almamış tarafı kaşlarını çattı ve bakışları kızın üzerinde keskinleşti. "Seni unutmadım."

"Sen yaptın." Kadının gözleri adamın boğazına kayarken kadının ki gerildi. "Ve sen bunun farkında bile değilsin."

Elini çenesine götürdü ve ne demek istediğini anlamaya çalışan adamın yüzündeki sert ifadeyi görmesini sağladı. Anlamayacaktı. Asla anlamayacaktı.

Ve aniden kendini tamamen *bitkin* hissetti. Adam çekmiş, itmiş, çekmiş, itmiş ve kadın tükenmişti. Artık verecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Yere yığıldı, başı adamın göğsüne yaslandı. Muhtemelen birinin kanıyla kaplı olmalarını umursaması gerekiyordu ama kendini rahatsız etmeye gücü yetmiyordu. Kalbinin düştüğünü, duygularının bir kez daha çirkin bir düşüşe geçtiğini hissedebiliyordu ve tek istediği eve gidip uyumak ve kendini daha iyi hissedene kadar hareket etmemektir. Ama nerede uyuyabileceğini bilmiyordu; malikânedeki odası tek başına rahatsız ediciydi, kanepe canını yakıyordu ve adam onu yatağında istemiyordu.

Her şey onun üzerine çöktü.

Ne düşünüyordu ki?

Mesele de buydu, hissetmiyordu. *Hissediordu* ve kararlarını aklıyla değil kalbiyle veriyordu. Gözünü alan yaralanma yüzünden onu hatırlamıyordu ve görünüşe göre asla da hatırlamayacaktı. Ama derinlerde bir yerde, belki birlikte zaman geçirmenin onda duygusal bir tepki uyandıracığını umuyordu, son on yılını hissetmek istemeyerek geçirdiği gerçeğini hesaba katmadan. Ona geçmişlerini anlatabilirdi ama ne anlamı vardı ki? Onu cinsel olarak çekici buluyordu, ona karşı bölgesel bir his besliyordu ama bu duygusal bir bağlılık anlamına gelmiyordu. Onun için aralarına mesafe koymak kolaydı. Uzaklaşmakla ilgili hiçbir sorunu yoktu çünkü zaten bağlanmamıştı. Onu yeni bir şehre götürmüş ve yalnız bırakmış, evine götürmüş ve günlerce terk etmişti. Ve eğer onu bulmak için buraya gelmeseydi, muhtemelen evliliklerinin geri kalanının tamamını uzakta, onun peşinde geçirecekti.

Tanrım, o bir *aptaldı*. Kendini umuda çok kolay bağlayan aşırı duygusal bir aptal.

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı, adamın omzuna düştü.

Annesi haklıydı. Bu saçma bir evlilikti.

Onun kokusunu içine çekti, derin bir nefes aldı, fiziksel ve zihinsel olarak uzaklaşmadan önce hafızasına işledi. Kovalamayı bırakması gerekiyordu. Gitmesi, yeniden toparlanması, ikisinin de hayatında yarattığı karmaşayı geri alması gerekiyordu.

Bu bir hataydı. İyi niyetli, aşk dolu bir hata ama yine de bir hata.

Bir adım uzaklaştı ve uzun bir dakika boyunca adamın gözlerini üzerinde hissetti, başparmağı yanağındaki gözyaşının izini sürdü.

"Az önce ne oldu?" diye sordu yumuşak bir sesle ve kadın ona bakmaktan kaçınarak kıyafetlerini düzeltti.

"Gitmem gerek," dedi ona, tutuşunu kırdı ve kapıya doğru yöneldi, ondan uzak durmaya ihtiyacı vardı.

Kolundaki eli onu durdurdu. "Az önce ne oldu?" diye tekrar sordu ve ona nasıl cevap vereceğini bilemediği için derin bir nefes daha aldı. O da cevap vermedi. Zaten iletişimleri de berbattı. Adamın gevşek tutuşundan kurtuldu ve kapıyı açtı.

Victor dışarıda nöbet tutuyor, kimsenin onlara doğru gelmesini engelliyordu.

"Ceketini uzatır mısın lütfen?" diye sordu ona, kendini kirli, sefil ve hayatında ilk kez gerçekten aşağılanmış hissederek.

Victor sözünü sakınmadan ceketini çıkarıp ona uzattı, gözlerini arkasında hissedebildiği adama dikmişti. Adamın tekil bakışlarının kendisini delip geçtiğini hissedebiliyordu ama o bunu görmezden geldi. Victor ona sandalyenin üzerinde bıraktığı çantayı uzatırken ceketini üzerine sardı ve oradan uzaklaştı. Çantayı aldı ve başını eğerek depodan çıkıp karanlık otoparka doğru yürüdü. Nefesleri titriyordu. Arabaya bindi ve Victor da sürmek için arabaya bindi.

"Eve mi?" diye sordu kontağı çalıştırarak ve hayır eve gitmek istemiyordu çünkü orası onun evi gibi gelmiyordu. Kendini ait hissetmiyordu, kalbini defalarca attığı ama hep geri çevrildiği bir yere ait hissetmiyordu.

"Kız kardeşimin dairesine gitmek istiyorum lütfen."

Dikiz aynasından Victor'un gözlerini gördü ama Victor dilini tuttu ve arabayı geceye doğru sürdü.

Zephyr pencereden dışarı baktı, başını cama yasladı, düşüncelerini süzgeçten geçirmeye ve ne hissettiğini anlamaya çalıştı, içindeki aşırı duygu karmaşası kafasını karıştırıyordu. Bir parçası hâlâ geri dönüp onlar için savaşmak istiyordu; on yaşındayken ondan etkilenmiş, on sekizinde ona aşık olmuş ve şimdi onu yeniden bulmuş olan parçası. Bu parçası, ilk gece dövüşte olduğu gibi onun kollarına atlamak istiyordu ve bu parçası, belki onun da kendisini sevmesini sağlayabileceği umuduyla kalmasını istiyordu.

Ama başka bir yanı, daha karanlık bir yanı kızın aşkıyla alay ediyor ve umuduyla alay ediyordu. Ona bunun mümkün olabileceğini düşündüğü için bir aptal, denediği için bir salak olduğunu ve son aylarda kendini daha fazla incinmeye hazırlamaktan başka bir şey yapmadığını söyledi. Onu kasten incitmemiş olsa da, onu kırabilecek güce sahipti. Onu Tenebrae'de yalnız bıraktığında, kardeşine bunun 'gerçek bir evlilik' olmadığını söylediğinde, onu evine götürdüğünde ve yeni bir yerde tamamen yalnız bıraktığında hissettiklerini hatırlıyordu.

Bir adım ileri, on adım geri. Ve o sadece... bitmişti.

Araba eski apartmanının önünde durdu ve o da inerek kendini kapıya doğru sürükledi. Şifreyi girdi ve kendisine noktaya kadar eşlik eden Victor'a döndü.

"Kız kardeşimde kalacağım," dedi ona, hâlâ ceketini tutuyordu. "Yarın işim yok, o yüzden burada olmana gerek yok. Ceketini temizletip geri getireceğim."

Victor ona endişeli bir bakış attı. "Bana ihtiyacın olursa mesaj at."

Ona küçük bir gülümseme verdi ve kapıyı arkasından kapatarak binaya girdi. Hafızasında kaldığı kadarıyla eski dairesinin önüne gelmiş ve zili çalmıştı. Geç bir hafta sonu gecesi idi ve genellikle Zen o gecelerde uyumaz, bir suç programını izlerdi.

Kapı açıldığında şaşkın kız kardeşi ona bir bakış attı ve onu içeri çekti.
"Oh, Zee."
Zephyr ağlamaya başladı.

Bölüm 21

Zephyr, On Yıl Önce

Tanıştıkları eski okulun otoparkı, tüm çocukların buluşmak için gizlice girdiği köşedeki aşıklar sokağı olmasa ürkütücü olabilirdi. Zephyr sınır çitinin yanında, binanın arkasındaki gölgeli alanda bekledi, beklerken tarlada bir yerlerde bir okul partisinin seslerini duydu. Burası onun okulu değildi, mahallesi de değildi, evi oraya iki mil uzaktaydı. Ama burası onun dünyasından ve onunkinden u z a k t a , onlar için en yakın özel yerd i. Onun kendi mahallesine yaklaşmasını asla istemiyordu ve ailesi olmadan onu kendi mahallesine alamazdı.

ve annesi bunu asla kabul etmezdi.

Zephyr bileğindeki saate baktı, birkaç ay önce on sekizinci yaş gününde ona verdiği bir hediye ydi, o gece ona başka neler verdiğini hatırlayınca yüzü kızardı. Onu yaslandığı çite doğru itmiş ve onu yemişti. Daha fazlasını istiyordu. Onu istiyordu.

Sağından gelen bir ses başını kaldırmasına neden oldu, siyah tişört ve kot pantolon giymiş, koyu renk saçlarıyla kendisine doğru koşan adamı görünce yanaklarına bir gülümseme yayıldı

Dağınıktı ve duştan dolayı ıslaktı. Tam onun kişisel alanına girdi ve yüzünü büyük ellerinin arasına aldı, dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirerek onu iyice öptü.

"Gülümsemeni yemek istiyorum, günüşiğim," dedi ağzına karşı. "Onu bütün olarak yutmak ve içimi onunla aydınlatmak."

Daha geniş gülümsedi, onun kendisini istediği kadar öpmesine izin verdi, parmaklarını nemli saç tellerinin arasından geçirdi. Onunla tanışmak kaderinde vardı. Mahallesinde yaşayan bir arkadaşı sayesinde yıllar boyunca onu izlemiş olsa da, iki ay öncesine kadar onunla hiç konuşmamıştı. Arkadaşı onu dövüşünü izlemeye götürmüş ama erkek arkadaşı için terk etmişti. Yalnız ve korkmuş olan Zephyr, onu gördüğünde eve dönüyordu. Arabası olmadığı için onu eve bırakmış ve beş mil boyunca konuşmuşlar, konuşmuşlar ve konuşmuşlar. Birkaç yıl önce onu gördüğünü, annesiyle tanıştığını ve yıllar boyunca uzaktan onu izlediğini itiraf etmişti. Ve onu evinin önünde bıraktıktan sonra tekrar görmek istemişti.

Ve o zamandan beri daha da derinleşmiş, daha da yoğunlaşmıştı. Sonsuza dek birlikte olacaklarını biliyordu, aşkları tıpkı anne babası ve büyükanne ve büyükbabası gibi kaderlerinde vardı. Onunla her zaman bir bağı vardı çünkü olmaları gerekiyordu.

Adam birdenbire dudaklarına yapıştı ve kadın geri çekilerek nedenini görmek için yukarı baktı. Dudaklarının yan tarafı hafifçe morarmıştı.

"Kavgadan yeni mi geldin?" diye hafifçe çürüğe dokundu. Neredeyse sıvı altın kadar hafif olan yoğun kehribar rengi gözleri onu izliyordu. Kavgadan hoşlanmasa da onun üzerine titremesinin hoşuna gittiğini biliyordu.

"Sen bir de diğerk adamı görmelisin," diye kara bir kahkaha attı. Ondan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, hayat tecrübeleri onu sertleştirmiş, yaşının ötesinde olgunlaştırmıştı. Bunun birlikte geçirdikleri kısıtlı zamana sızmasına izin vermemeye çalıştı. Onu çitlere yasladı, boynuna, omzuyla birleştiğı yere öpücükler kondurdu.

"Yakında bir gün," dedi ona küçük ısırıklar arasında. "Bir araba bulup seni evden alacağım, böylece buraya kadar yürümek zorunda kalmayacaksın. Bir Jeep." Adamın burnu kızın kokusunu içine çekti ve kız onun en sevdiği parfümü sürdüğüne memnun oldu. "Ve seni şehirden uzakta uzun bir gezintiye çıkaracağım. İster misin?"

Gülümsedi ve yıldızlara baktı. "Mmmhmm."

"Ve bir gün, bu bok çukurundan çıkacağım. Zengin olacağım. Sana bir ev yapacağım.

Köpek al. Köpekleri seviyorsun, değil mi?" Teoride seviyordu.

"Sanırım öyle."

Adam onun boynuna doğru bir kahkaha attı. "Ve bir gün, param olduğunda, sana en güzel yüzüğü alacağım, günüşiğim. Bunu kabul eder misin?"

Geri çekildi, elleri adamın traşlı yanaklarını kavradı. "Daha fazlasını istemezdin."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Benim güneş ışığıım. Beni içten içe aydınlatıyor."

Zephyr onun karşısında eridi, o konuşmaya devam ederken gözleri yanıyordu. "Senin için daha iyi bir adam olmak istememi sağlıyorsun."

Tanrım, onu ağlatacaktı.

Çalan telefonunun sesi onu kendine çekti. Telefonu açtı, diğerk uçta konuşan birini dinlerken usulca onun saçlarıyla oynadı. "Tamam, bana iki dakika ver."

Zephyr sessiz sorularla ona baktı.

Ona hınzırca bir gülümseme verdi, birden çocuksu bir yakışıklılığa büründü. "Senin için bir sürprizim var."

Kalbi göğsünde çırpındı. "Ne?"

Başını salladı, geriye doğru yürüdü ve sırtarak onu işaret etti. "Orada kal. Kımıldama. Geri geleceğim."

Zephyr güldü. "Tamam, peki. Ya sen burada yokken bir çocuk benimle flört etmeye gelirse?"

Gözleri karardı. "Ona benim olduğunu söyle. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilse kaçardı."

Zephyr saçlarını alnından geriye doğru iterken kıkırdadı, köşeden koşarak geçti ve gözden kayboldu.

Gözünü köşeye dikmiş, yüzünde bir gülümsemeyle bekliyordu.

On dakika.

Gülümsemesi soldu.

On beş dakika.

Karnına bir ağırlık çöktü.

Otuz.

Onu aradı. "Aradığınız numaraya ulaşamıyor." *Kırk beş.*

Gözlerini köşeye dikerek adım atmaya başladı.

Bir saat.

Kurşun yerleşti. Köşeyi dönüp yola doğru yürüdü. Boştu.

İki saat.

Tekrar aradı. "Aradığınız numaraya ulaşamıyor."

Ve tekrar. "Aradığınız numaraya ulaşamıyor."

Ve tekrar. *"Aradığınız numara yanlış. Lütfen numarayı kontrol edin ve daha sonra tekrar deneyin."*

Yolun kenarında bekledi, panikliyordu ama bir şeyin onu geciktirdiğinden, geri dönüp onu korkuttuğu için özür dileyeceğinden emindi.

O yapmadı.

Dawn geldi ama o gelmedi.

Bölüm 22

Alfa

BİR ŞEYLER YANLIŞTI.

Alfa güvertede durmuş manzaraya bakıyordu, göğsünde bir boşluk vardı. Köpeklerle yaptığı koşudan yeni dönmüştü ve neyin ters gittiğini tam olarak kestiremiyordu ama bir şeyler vardı.

Dante'nin iki gün önce onu arayıp gizli görevdeki adamı Vin'den yeni bir haber aldığını söylemesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ya da kayıp kızlarla ilgili yaptığı ihbarlardan birinin, izi bulunamayan üç kızla ilgili bazı bilgilerle geri dönmüş olması ve ona bilgi vermek için buluşmaları gerekmesi miydi? Ya da şehirdeki cinayetlerin son birkaç hafta içinde aniden durmuş olması ve Alpha'nın bunun fırtına öncesi sessizlik olduğunu içten içe biliyor olması.

Belki de bunların hiçbirisi değildi. Belki de sadece, içinde yaşadığından beri ilk kez evinin boş olduğunu hissetmesiydi.

Her şey boş gibiydi. Ve sessiz. Çok sessiz. Ne kahkaha sesi, ne kadınsı şakalaşmalar, ne de hoparlörlerde onun duymadığı pop müzik vardı.

Bir parça bile eğlenmedi. Sadece o ve yalnızlığı, tıpkı daha önce istediği gibi. Şimdi istemiyordu.

Sadece kız kardeşine gitti, dedi kendi kendine. Yakın olduklarını ve kardeşini özlediğini biliyordu. nemli bir şey değildi.

Ama içindeki bir şey aynı fikirde değildi. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Bunun büyük bir şey olduğunu biliyordu. O geri adım attıktan sonra kızın içine kapanışını hatırlattı ona ve Tanrım, kendini gezegendeki en büyük pi gibi hissetti. Belki de yleydi. Soyunma odasında ona bakmaktan kaçınmıştı ve bunu *hiç* yapmamıştı. Sürekli ona bakıyor, onu kontrol etmek için her zaman yeni nedenler buluyordu ve o da bunu seviyordu. Gözlerinin onun hasarlı halini açıkça ve dürüstçe takdir etmesini seviyordu. Ona baktığında gözlerinin ışıldamasını seviyordu. Farkında olmadığını düşündüğü anlarda bile gözlerinin onu takip etmesini seviyordu.

Ve onu özlemişti. Uzakta olduğu süre boyunca onu özlemişti.

"Beni unuttun.

Bunu söylerken bir şey kastetmişti. Ne olduğunu bilmiyordu ama bu onu rahatsız etmeye devam ediyordu. En başından beri onun hakkında bir şeyler bildiği, bir şeyler sakladığı açıktı. Ve birdenbire bunun hayatının hatırlayamadığı bir bölümüyle ilgili olup olmadığını merak etti. Onunla konuşması gerekiyordu.

Leah ona kahvesini getirirken, "Ah, umarım Zee sonunda yukarıda uyuyordur," diye yorum yaptı.

Alfa kaşlarını çatarak aldı. "Teşekkür ederim. Ne demek istiyorsun?"

"Sen yokken kanepede uyuyordu." Leah başını salladı. "Sanırım köpeklerin etrafında olmak onu daha iyi hissettirdi. Evde tek başına olmak onun gibi şehirli bir kız için korkutucu olmalı."

Kahretsin, tam bir pislikti. Onun yokluğunda kızının nasıl olacağını düşünmemişti bile. Ne zaman şehirden ayrılrsa, geceyi ailesinin evinde geçiriyor, ancak döndüğünde geri geliyordu. Bunu nasıl düşünmemişti?

Bear güvertedeki köşesinden sızlanıyordu, duygulu gözleri hüzünlüydü. En çok ona bağlanmıştı ve onsuz somurtuyordu. Haydut bile muhtemelen kokusunu almak ve bir parça daha giysi çalmak için onun odasına gidiyordu. Baron'un umurunda bile değildi.

Bir eliyle köpekleri okşadı, kahvesini yudumladı ve manzaraya baktı. Geri döndüğünde bunu telafi edecekti. Her şey yoluna girecek.

İyi değildi.

Karısı ortadan kaybolmuştu.

Üç gün boyunca onun eve gelmesini bekledi. O gelmedi. Odası, eşyaları, onu becerdiği yerler, Bandit'in takıntı haline getirdiği sarı sütyeni, hepsi onunla alay ediyordu. Her şeyi berbat edecek bir şey yaptığını bildiği için onu biraz rahat bıraktı.

Dördüncü gün onu
aramış. Kadın hiç
açmamış.

Karnına sıkı bir şey saplandı.

İş yerine uğradı ve ona bütün hafta izinli olduğunu söylediler. Hatta Victor'dan ceket hakkında yardım istemeye bile tenezzül etti, ki Victor'ın ceket olmasından nefret ediyordu ve Victor'ın mesajı okunmamıştı.

Ve Şimdi, ilk kez, bunun başka bir Şey olmasından endişeleniyordu. Onu görmüş olması, onu gerçekten o canavar haliyle görmüş olması, bir adamın boynunu kesip ilkel bir canavar gibi kanlar içinde bırakması mı onu ürkütmüŐtü? Artık onun ve dünyasının bir parçası olmak istemediğini mi fark etmişti? Yoksa başka bir Şey mi vardı?

"Beni unuttun.

Kelimeler kafasının içinde bir suçlama gibi  ınl yordu. Kad n n bu sözleri söyleme biçimi aklından çıkmıyordu, aradaki mesafe ona son aylara geçmişe dönüp bakması için ani bir netlik kazandırm Őtı. Ondan hiçbir Şey istememişti, sevgisine karşılık vermesini bile. Yine de geri çekilerek, ona karşı temkinli davranarak çok ama çok büyük bir hata yapmış gibi hissediyordu.

Alfa apartmanın önünde oturmuş, tüm olasılıkları düŐünüyor ve bu saçma evliliğin onun için ne zaman bu kadar önemli hale geldiğini merak ediyordu.

"  eri mi giriyorsun?" Hector  n taraftan sordu, kar s yla arasında bir Şeyler olduğunu biliyordu ama burnunu sokmuyordu.

Sağ göz çukurundaki hayalet ağrı, göz bandının altındaki deriyi kaŐındırd . Yumuşak dudaklarının onu en çirkin yerinden öptüğünü hatırlayınca göğsündeki ağırlık o kadar arttı ki nefes almakta zorlandı. Kahretsin, ne kadar kötü bir Şey yapmıştı?

Dişlerini sıkarak arabadan indi ve kapıya giderek dairenin düğmesine bast .

Zenith'in sesi hoparlörden geldiğinde v z lt  kesildi. "Kim o?" "Alfa," dedi küçük makineye ve hattan gelen sessizliği duydu.

Umarım onu dışarıda bırakmazdı. K z kardeşlerin ne kadar yakın olduğunu düŐününce, Zenith'in Şu anda onun hakkında pek de iyi Şeyler düşündüğünü sanm yordu. Kıracakt 

Gerekirse kapıyı kıracaktı ama bundan kaçınmak istiyordu. İşleri gereksiz yere zorlaştırmamanın anlamı yoktu.

Neyse ki kapı vızıldayarak açıldı ve içeri girdi, Zephyr'in onunla geri dönmek istemeyebileceği ihtimali uzun zamandır ilk kez midesinin çukurunda bir korku birikmesine neden oldu. Onu kaybetmek istemediğini anlayınca olduğu yerde durdu, henüz değil, üzerine çöktü. Onun ışığından yeterince almamıştı. Aralarında yaşanacak o kadar çok şey vardı ki, ikisini de kasıtlı olarak inkar ediyordu. O istese de istemese de kız içeri sızmıştı ve şimdi onun gitmesini istemiyordu. Annesi öldüğünden beri ilk kez kaybedecek bir şeyi olduğunun farkına varmıştı.

Göğsünü ovuşturdu, kızın ona asla geri dönmeyeceğini söyleyeceği düşüncesiyle içinden alçak bir ses çıktı.

Hayır. Neyin yanlış gittiğini bulacak ve düzeltecekti.

Ya yapamazsa?

O daha düşüncesini tamamlayamadan dairenin kapısı açıldı, küçük baldızı yaşına yakışmayan bir ciddiyetle onu süzüyordu. Daireden dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı, kollarını göğsünde kavuşturdu, istikrarlı bir şekilde onu izliyordu, haftalar önce karşılaştığı gergin kızıdan hiçbir iz yoktu.

"Ben Zephyr'in kan bağı olan kız kardeşi değilim," diye söze başladı, sesi kasvetliydi. "Ailemiz beni ben küçükken evlat edinmiş. Onlardan önceki çocukluğumu pek hatırlamıyorum ama bu aileye geldiğimde yalnız olduğumu ve korktuğumu hatırlıyorum."

Alfa onun sözlerini dinledi, nereye varmaya çalıştığını anlamaya çalıştı ve kendisini karısından uzak tuttuğu için biraz sinirlendi.

"Zee bana bir kez baktı ve beni sevdiğine karar verdi," diye hatırlıyor Zenith, sesi duygusallıktan titriyordu. "Beni tanımıyordu ama umurunda da değildi. Ve o günden beri beni seviyor. Geceleri gizlice yatağıma girdi çünkü yalnız uyumaktan korktuğumu biliyordu. Benimle saatlerce konuştu çünkü bunun beni iyi hissettirdiğini biliyordu. Onu sevemediğim zamanlarda bile bana tüm sevgisini verdi ve beni bildiğinden çok daha fazla şekilde kurtardı. Anne ve babamı seviyorum ama bugün olduğum kişi olmamın tek nedeni kız kardeşim ve onun bana olan koşulsuz, sonsuz sevgisidir. O böyle biri. O böyle sever. Ve onun sevdiği herkes bu dünyadaki en şanslı insandır."

Alfa her kelimeyle göğsündeki taşın daha da ağırlaştığını, her kelimenin ağırlığının içini çektiğini hissetti. Zenith'e duyduğu saygı bir kademe daha arttı. Birini böylesine şiddetle koruyan herkes takdire şayandı. Kız kardeşini koruyor olması daha da takdire şayandı.

Zenith aralarındaki boşlukta sessizce, "Seni seviyor," dedi ve dünyasını tersine çevirdi. "Ve bunu sana söylediğim için beni öldürecek ama seni çok uzun zamandır seviyor."

"Beni unuttun.

Sikeyim.

Onun hayatının bir parçası olmuştu. Bir zamanlar onu da sevmiş miydi? Hatırlayamadığı bir zamanda ölü kalbi ona karşı bir şeyler hissetmiş miydi?

Zenith onun çalkantılarından habersiz ya da umursamaz bir tavırla devam etti. "Nasıl ve ne zaman olduğu onun anlatacağı bir hikâye. Seninle evlenmek için bütün bu entrikayı çevirmesinin tek nedeni seni özgürce, kalbinin istediği gibi sevebilmektir ve belki, sadece belki, sen de karşılığında onu sevmeyi öğrenecektin."

"Amacım beni sevmeni sağlamaktı.

Bunu ona söylemişti ve ona inanmamıştı.

İçinde bir şey kıpırdadı. Zenith'in sözlerinin üzerindeki ağırlığını atmaya çalışarak tekrar göğsünü ovuşturdu. Zephyr'in sırf onu sevdiği için onunla evlenecek kadar ileri gitmiş olması akıl alır gibi değildi. Hiç kimse gizli bir amacı olmadan bir şey yapmazdı. Ama Zenith'e inanılacak olursa, karısı bunu yapmıştı.

"Zenith'in sesi titriyor, ona bakarken gözleri öfkeyle nemleniyordu. "Ondan uzaklaştığın her gün soluyor. Ve ne yaptın bilmiyorum ama o artık uçurumun kenarına geldi."

O ne yapmıştı? Alfa soyunma odasını yüzüncü kez hatırladı, her şeyin nerede yanlış gittiğini bulmaya çalışıyordu ama hâlâ bilmiyordu. Ona kan bulaştırdığı zaman mı olmuştu? Ona boşalmayı bitirdiğinde mi? Ona orada olmaması gerektiğini söylediğinde mi? Tüm bunları zihninde yüzlerce kez tekrarlamıştı ve hâlâ onu tam olarak neyin bu hale getirdiğini anlamamıştı.

Zenith sözlerini bitirmemişti. "Yatakta, depresyonda ve ara sıra ruh hali değişse de, bu seferki... onu böyle görmek beni incitiyor. Eğer o kapıdan girersen, bunu sadece onun daha iyi hissetmesini sağlayabilirsen yap. Tek bir şansın var." Bir adım daha yaklaşarak parmağıyla yüzünü işaret etti. "Çünkü bir şeyi açıklığa kavuşturalım, kayınbirader. Kim olduğun umurumda değil, eğer onu bir daha kırarsan, seni bitiririm ya da denerken ölürüm."

Baldızından gerçekten hoşlanıyordu. Ve o anda Zephyr'in yanında onun gibi biri olduğu için çok mutluydu. Onun

onu öldürebilirdi ama şiddet duygusunu takdir ediyordu. Ama dışarıda oyalanmak için yeterince zaman harcamıştı. Artık onu bulma vakti gelmişti.

"Nerede o?" diye sordu ona, dikkatle kapıya bakarak.

"Başına gelen en güzel şeyin elinden kayıp gitmesine izin verme." Zenith bir adım geri çekildi ve kapıyı açarak ona ters ters baktı. "O yatak odasında. Sağ kapı."

Alfa kendini hazırladı ve doğruca gösterdiği kapıya giderek içeri girdi, arkasında ne bulacağını bilmiyordu ama bunun için savaşmaya hazırды.

Bölüm 23

Zephyr

Bir battaniyenin altında kozalanmak, yumuşak yastıklara ve temiz çarşaflara uzanmak ve dünyadan saklanırken zamanın geçip gitmesine izin vermek gibisi yoktu.

Zephyr daireye geldiği andan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ve umurunda da değildi. Ağlamış, duş almış, her şeyi yıkamış ve saçlarını kalbi gibi maviye boyamıştı. Hiçbir şey saç rengi kadar değişimi anlatamazdı. Biraz daha ağladı, bir hafta izin aldı ve uyudu. Uyandığında da yataktan hiç çıkmak istemeden öylece kalmıştı. Yıllar önce geçirdiği hormonal dengesizlikten beri yaşadığı depresif dönemlerden birini yaşadığını biliyordu ama bundan rahatsız olmuyordu. Hissettiği şey geçerliydi ve eğer bu depresif bir boşluksa, içinde boğulacaktı. Ya diğer taraftan çıkacaktı ya da çıkamayacaktı. Bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

En azından yatakta kalarak, her şeyi bırakmaya, onu ve onunla ilgili anıları unutmaya karar vermişti. Kendini daha iyi hissettiğinde bir avukatla temasa geçecek ve boşanma evraklarını hazırlatacaktı. Victor'a bir mektup gönderecekti.

ve ondan eşyalarının kutulanmasını ve geri gönderilmesini ayarlamasını istedi. Ve Alfa'ya bir mesaj kaydederek işe yaramadığını söylüyor, ona en iyisini diliyor ve hayatını hiçbir yük olmadan yaşaması için onu serbest bırakıyordu.

Ve bunu yapma düşüncesi bile gözlerini yaşartıyordu ama yapacaktı. Onun gitmesine izin verecekti. Belki bir gün yeniden biriyle mutlu olabilirdi.

Asla yeterli olamayacaksın.

Seversiniz, seversiniz, seversiniz ve yine de her şeyi kaybedersiniz. Kimse seni geri sevmiyor.

Çirkin ses fısıldadı ve Zephyr ondan saklanarak kozasının altında kaldı.

Bu sadece bir dönemdi. Gececek ve en azından dışarıdaki neşeli haline geri dönecekti. Bunun yakında olmasını umuyordu çünkü kız kardeşi onun için endişeleniyordu ve bunu istemiyordu. Çok uzun sürerse, ailesi olaya dahil olacaktı ve bu da ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar yarardan çok zarar getirecekti. Onu hafifçe uyuşturan bir ilaç alacaktı ve eninde sonunda daha iyi olacaktı.

Sen değersizsin, seni aptal. Çok fazla güveniyorsun. Asla önemi olmayacak.

Belki de uyuşturan ilaçlar o kadar da kötü bir fikir değildi. İçinde yayılan, sevdiği ışığı gölgeleyen, zihnini yavaş yavaş ele geçiren siyah çamuru geri itebilecek herhangi bir şey, her seferinde bir çirkin düşünce.

Kapısının açıldığını duydu ve karanlık odada battaniyenin altında kaldı, bunun sadece Zen'in onu kontrol etmesi olduğunu biliyordu.

O iyi olacak.

İyi, ama sevilmedi. Hiç sevilmedi.

Ağzından bir nefes çekti, gözlerini kapalı tutarak geçmesine izin verdi. Gececekti. Ne kadar kötü olursa olsun, her şey geçerdi.

Kapı tıkırdayarak kapandı ve olduğu yerde kaldı, uyumayı ve tutulmanın tatlı tatlı unutulmasını umuyordu.

Yatak kalçasına yakın bir yere çökmüştü ve Zen'in nabzını kontrol edip onu bir süre rahat bırakmasını umuyordu. Kız kardeşi, hayatta kalanlarla yaptığı çalışmalar sayesinde, birinin belirli bir zamanda neye ihtiyacı olduğunu anlama konusunda gerçekten iyiydi. Her zaman böyleydi, sessiz olmasına rağmen empatikti. Zephyr'in de kimseye dokunmadan içindekileri dışa vurabileceği bir alana ihtiyacı vardı.

Battaniye yukarı kalktı ve arkasına bir beden yerleşti.

Güçlü, kaslı kollar belini sararak onu iri, sert bir bedene doğru çekti, içgüdüsel olarak tanıdığı vahşi doğa ve misk kokusu duyularını birleştirdi.

Dondu kaldı, tamamen kaskatı kesilmişti, bu gelişmeyi sindirmeye çalışıyordu.

Geleceğe dair yaptığı tüm tahminlerde, ki aşırı aktif hayal gücü sayesinde pek çok tahmin yapmıştı, adamın gelip onu bulacağı tek bir olasılık bile yoktu. Her zaman onun iyi ki kurtulduk diyeceğini, onu kendi haline bırakacağını ve her zaman olduğu gibi yaşamaya devam edeceğini varsaymıştı.

Bu beklenmedik bir şeydi ve nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Onun orada olmasından mutlu muydu? Üzgün müydü? Kızgın mıydı? Kırgın mı? Acı mı? Seviyor muydu? Ne hissediyordu?

Duyguların çiçekler gibi güzel ve renk kodlu olmasını diledi, böylece hangi zamanda hangisini istediğini seçebilecekti. Belki bazıları için öyleydi. Ama onun için değil. Onun çiçeklerinin dikenleri vardı ve kanamasına neden oluyorlardı.

İtiraf etmeliydi ki, onu ilk kez bu şekilde kucaklıyordu, katı sıcaklığı ve gücü onu sarıyordu, battaniyelerinden daha iyiydi. Yine de onun içinde rahatlayamıyordu. Yara bere içindeki kalbi onu hem işkencecisi hem de iyileştiricisi olarak tanıdı ve zahmet edemeyecek kadar yorgun olan kalbinin iç savaşına izin verdi. Her zaman olduğu gibi şimdi de ona sarılmak mı istiyordu? Ona izin verdi, her izin vermeyişini, onu her reddedişini ya da şefkate ihtiyacı olduğunda çekip gidişini aklında tuttu.

Kolu kızın beline dolandı, onu yumuşak bir şekilde sıktı, dudakları kızın boynunun altındaki tenini öptü. Diğer kolunu başının altına yerleştirerek vücudunu kendine yapıştırdı. Boynuyla omzunun birleştiği noktayı içine çekti. Geniş avucuyla karnını yumuşakça ovdu. Aralarda onu küçük küçük sıktı.

Ve hain kalbinin onun şefkatli okşamaları karşısında çırpınmasından nefret ediyordu. "Seni özledim, gökkuşağı."

O derin sesiyle söylediği sert sözler gözlerini kapatmasına neden oldu. Hayır. Hayır. Hayır.

Bunu yapmıyordu. Yapmıyordu.

Bu onun planı değildi. Adam onun planını bozuyordu. Yuvarlanıp gidecek, sonra da ona kayıtlı bir açıklama ve boşanma belgeleri gönderecekti. Onu özlediğini söylememesi gerekiyordu, şimdi değil. Ona gökkuşağı dememesi gerekiyordu, şimdi değil. Ve kesinlikle ona önemliymiş gibi sarılmaması gerekiyordu, şimdi değil.

Dudaklarını büzerek kaskatı kesildi. "Konuş benimle, lütfen."

Hayır.

Söyleyecek bir şeyi yoktu.

Eli kolundan aşağı indi, elini tuttu, parmağındaki yüzüğü, büyük bir umutla aldığı yüzüğü çevirdi. Parmaklarını birbirine geçirdi, eli sert ve büyüktü ama onunkiyle çok ama çok şefkatliydi.

Burnu sızladı.

Bunu yapmaması gerekiyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı boynuna.

Durması gerekiyordu.

Peki ne için üzgündü? On sekiz yaşındayken onu terk ettiği için mi? Onu hatırlamadığı için mi? şimdi onlarla denemediği için mi? Aşkını kabul etmediği, ona güvenmediği ve mesafesini koruduğu için mi? Kalbinin etrafındaki dikenli tellere kan akıtacak kadar onu sertleştiren bir hayat sürdüğu için mi? Bunların hiçbirisi onun hatası değildi. Bunu bilerek yapmamıştı. O neyse oydu, o da oydu ve belki de, sadece belki de, birlikte olmamaları gerekiyordu.

"Konuş benimle gökkuşağı," diye mırıldandı kulağına karşı.

"Lütfen." Hayır.

Gitmesi ve bunu onlar için daha da zorlaştırmaması gerekiyordu.

Yutkundu, gözlerini kapalı tuttu, tüm duyularıyla onu yeniden anımsadı.

"Gözümü nasıl kaybettiğimi bilmiyorum," diye başladı sessizce. "O zamana dair hafızam... tamamen boş. Bir kaza mıydı yoksa biri beni öldürmeye mi çalıştı hatırlamıyorum. İkisi de olabilir. O kısımla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum."

Zephyr durdu, neden şimdi paylaştığından emin değildi. Kendisine ait kırıntılar için ona yalvarmış ve o da onu defalarca reddetmişti. İçindeki kız ona karşı bir şeyler hissetse de, kadın delirmişti.

Sessiz kaldı.

"Anılarımın bir parçasıydın, değil mi?" diye sordu usulca, içinde bir şeylerin titremesine neden olarak. Ona böyle hissettirdiği için ona lanet olsun.

"Evet." Sesinin çatallaşmasından nefret ediyordu.

Verdiği yanıt karşısında onun rahatladığını hissetti.

"Birlikte miydik?" Kadın sessizce başını salladı.

"Ayrıldık mı?"

Hayır. Ayrılmadılar.

"Beni terk ettin," dedi ona, gözlerini kapalı tutarak. "Bana beklememi, bana göstereceğin bir şey olduğunu söyledin ve bir daha geri dönmedin. Nedenini bilmiyordum, ta ki seni dövüşte görene kadar. Şimdi, gözünü her ne aldıysa, bir şey olmuş olması gerektiğini biliyorum. On yıl boyunca bilmiyordum. Öldün mü, beni terk mi ettin, yoksa ilgini mi kaybettin diye merak ettim."

Eli karnının üzerinde gezindi. "Hatırlamıyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Sorun değil."

Tanrım, yüzleşmelerden nefret ederdi ama şimdi her şeyi açıklığa kavuşturmaları en iyisiydi.

"Ben-" diye başladı, yutkundu, tekrar başladı. "Sana söylemedim çünkü temiz bir sayfa açmamızı, bana tekrar aşık olup olamayacağını görmek istedim. Dahası, beyninin sakladığı şeyi sana hatırlatmak, bazı travmaları yeniden tetiklemek istemedim."

Tanrım, bu çok zordu.

"Ama ikimiz de değiştik. Sen farklı bir adamsın, ben de farklı bir kadını ve kalbim seni hala seviyor olsa da-"

"Zephyr-"

"-Bence ihtiyacım olan kapanış buydu. Denedim ama işe yaramadı ve ben bunu sorun etmiyorum. Gerçekten sorun değil. Ama artık gitmene izin vermeliyim. Hayatıma devam etmeliyim. Belki başka birini bulurum, hep istediğim aileye sahip olurum. Seni anılarıma koyarım ve-"

Birdenbire sırtüstü yattı, çok büyük, çok yoğun bir Alfa onun üzerinde belirdi ve kollarıyla onu hapsetti. "Bunu bir daha söyle," diye meydan okudu ona, sesi bir bıçağın tehlikeli keskinliği gibiydi.

Zephyr gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı.

Daha yakına eğildi ve parmaklarıyla mavi buklelerini okşadı. "Saçına dokunan bir adamın elini kestim, Zephyr. Hayatına *devam* edeceğin birine ne yapacağımı sanıyorsun?"

Nefesi kesildi.

Bunu tahmin etmemişti.

"Seni hatırlamıyor olabilirim," diye fısıldadı, dudakları neredeyse onunkilere değiyordu. "Ama artık benim karımsın. Benim karımsın. Ve bunu değiştirmene izin vermeden önce tüm şehri kana bulayabilirim."

Adam gergin, çok gergin davranıyordu ve kadın bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

o.

"Sadece altı ay içindi," diyerek kendi sözlerini onun yüzüne çarptı. Adam cevap olarak onun boynuna sessiz bir öpücük kondurdu.

"Bir sözleşme imzaladık," diye hatırlattı ona, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasından nefret ederek.

kaburgalarına çarptı.

Kızın burnuna bir öpücük kondurdu. "Seninle işim bitmedi, küçük gökkuşağı.

Eve gel."

"Peki benimle işin bittiğinde?" Başını yana çevirdi. "Geri dön, Alfa," ona bu isimle seslendi, bunu yapmasından hoşlanmadığını biliyordu. "Yorulдум. Yolumuza devam etmemiz ikimiz için de en iyisi."

"Böyle bir şey olmayacak," dedi kararlı bir şekilde ve yanına yerleşerek onu kollarının arasına çekti.

Kadın kaçmaya çalıştı, adam onu yakınında tuttu.

Ve bu çıldırtıcıydı. Kız ona yapıştığında, ona ne verirse ona muhtaç olduğunda, sevgisini gösterme biçiminden utanmadığında hiç umursamamıştı. En savunmasız olduğu anda ona dokunmaktan bile kaçınmamıştı.

Üzüntüsü, acısı ve öfkesi birbirine karışmıştı. Adamın göğsünü tırmalamak, onu tekrar tekrar incittiği küçük yolların bir zerresini bile incitmesini sağlamak istiyordu.

Hayır. Ona gerçeği söyleyecek ve gitmesine izin verecekti. Zephyr gömleğinin altından görünen dövmesine baktı. "Annen bana alfajorlardan bahsetti."

Onun hâlâ öyle olduğunu hissetti.

Onun tepkisini görmezden geldi, sessizce annesiyle buluşmasını, onunla arkadaş olarak geçirdiği iki günü ve Alfa hakkında nasıl konuştuğunu anlattı. Onu hastanede yıkılırken gördüğünü söylemedi, onun için çok özel bir şeye tanık olduğunu bilmesini istemedi.

Uzun bir süre sessiz kaldı, her şeyi düşündü.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu uzun bir süre sonra ve kadın içini çekti.

"Okulda sizin bölgenizde yaşayan bir arkadaşım vardı. Bana senden bahsetmişti. Onu görmeye giderdim ve ara sıra seni görürdüm. Bu bir süre devam etti."

"Yani beni takip mi ettin?"

Teknik olarak evet. Ama niyeti hiçbir zaman meraktan öte bir şey olmamıştı. Onunla konuşacağını hiç düşünmemişti ve kesinlikle

huzurunu tehdit ediyordu.

Sessiz kaldı.

Başına yumuşak bir öpücük kondurdu, sırtını okşadı ve onu iri bedenine soktu. Onu yumuşatıyordu ve işe yarıyordu. İçinin yumuşadığını hissedebiliyordu. Ama onun bir parçası, veren ve veren ve sarmal olan parçası, o parçası hala geri çekiliyordu.

Mahvoldun. Kabul et.

Muhtemelen öyleydi.

"Boşanmalıyız," diye mırıldandı göğsüne doğru, son kez gitmesini sağlamaya çalışıyordu. "Bildiğim her şeyi sana anlattım. Bitti artık. Artık üstesinden gelebileceğin bir merakın kalmadı. Bu... bu asla işe yaramayacak. Buna inandığım ve peşinden gittiğim için aptalmışım. Daha fazla zaman kaybetmeyelim, tamam mı?"

"Gitmene izin vermeyeceğim, Zephyr." Eli sadece kalçasında gezindi, sözleri aralarındaki boşlukta yumuşacıktı.

Kalp atışları hızlandı. "Ama-"

"Gökkuşağının nasıl oluştuğunu biliyor musun?"

Zephyr kaşlarını çattı. "Güneş ışığı bir yağmur damlasının içinden geçtiğinde."

"Kendimi bildim bileli hayatım griden başka bir şey olmadı," dedi ona usulca. "Hiç geçmeyen yağmur fırtınaları ve gök gürültüsü bulutları. Sen bunların arasından süzıldün, tüm parlak renkler, coşku ve *hayat*. Bulutlar hâlâ orada, ama gözlerim gökkuşağından onları görecektir kadar uzun süre ayrılamıyor. Sen her şeyi değiştirdin. Ve bunun gitmesine izin vermeyeceğim, Zephyr. Gitmene izin vermeyeceğim. Bunu hemen aklından çıkar."

Gözleri yanıyordu.

Bu çok güzeldi. Onu görme şekli çok güzeldi. Ve ona hala kızgın

olmasına rağmen, ona sıkıca sarıldı, kollarında hıçkırarak ağladı.

Nedenini bile bilmeden, yakın geçmişte ilk kez ona sarıldı.

BÖLÜM 3
ÇEKİRDEK

*

**"İnsanları
kurtaramazsınız, onları
sadece sevebilirsiniz."**

-Anais Nin

Bölüm 24

Zephyr

O gece onunla geri dönmedi.

Ama o gece kaldı. Gece boyunca ona sarıldı, ağlamasına izin verdi, ona vurmasına izin verdi ama onu kendinden uzaklaştırmadı. Yorgun bir uykuya daldı ve uyandığında adamın parmaklarının hafifçe sırtını okşadığını, yanağının göğsünde olduğunu gördü. Ve o sabahtan beri aralarındaki dinamikte bir şeyler değişmişti. Zephyr onun mu kendini tutmaya başladığını yoksa kendisinin mi daha fazla vermeye başladığını bilmiyordu ama hiçbir şey aynı kalmamıştı.

O gece de kız kardeşiyle kaldı ve o da onlarla kaldı, uyanırken yanından ayrılmadı, savunmasız olduğunu biliyordu ve olmasına izin verdi. Zen'in Criminal Minds'ı izlediğini görmek için yanında onunla birlikte odasından çıktı ve yanına oturdu. Alfa kanepenin diğer tarafına oturdu, kız kardeşiyle aralarında sessiz bir konuşma geçti ve üçü birbiri ardına bölümleri izlediler. Zen uykuya daldığında onu yatak odasına götürdü ve ancak ondan sonra ayrıldı.

Ertesi sabah, sadece kahvaltıyla değil, aynı zamanda köpeklerle de geri döndü, hepsi bir elinde tasmalıydı.

Bear, onun özel oğlu, onu gördü ve kuyruğu durmadan sallanmaya başladı. Serbest kaldıkları anda ona sevgisiyle saldırdı, onu yere itti ve ona sarılırken ellerini yaladı.

Alfa mutfak tezgahının yanındaki tabureye otururken alaycı bir ifadeyle, "Evde mızımızlanıyordu," dedi. Diğer iki köpek dairenin içinde dolaşarak yeni kokuları araştırdı, Baron Zenith'i koklarken Zenith onu eğlenerek izledi, Bandit de ona alışlagelmiş yalamasını yaptı.

Hector açık kapıdan girdi ve Zen'i kontrol ettikten sonra ona başıyla selam verdi.

"Hey, Zee. İyi misin?"

Ona gülümsedi, başını kucağına koyan ve gürleyen bir motor gibi mutlu sesler çıkarmaya başlayan Ayı'yı okşadı.

"Bu çok sinsiceydi," dedi Alfa'ya, köpeği kucaklayarak. "Onları beni geri dönmeye teşvik etmek için getirdin."

Ağzının yara almamış tarafı seğırdi, göz bandı sabah güneşinde parladı.

Zen yandan güldü. "Ne kadar romantik olsa da gitmem gerek." İpek eşarbını boynuna doladı. "Bu arada, annem ve babam seninle konuşmak istiyor. Onları arasan iyi olur." Alfa'ya baktı. "Kayınbiraderim."

Alfa ona başıyla onay verdi. "Baldız."

Bu çok şirindi.

Zen daireyi terk etti ve Hector da onu takip ederek onları köpeklerle yalnız bıraktı.

"Aileni akşam yemeğine davet etmelisin," diye önerdi Alfa, altın gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

"Bunu sadece geri geleyim diye söylüyorsun."

Cevap vermedi ama haklıydı. Yine de kendini hazır hissetmiyordu, bu yüzden uzak durdu.

Israr etti. Önceleri akşamları işine o giderdi, şimdi ise işi bittiğinde onu salonun önünde bekliyor, oradan daireye götürüyor ve sert bir öpücükle kapıda bırakıyordu. Yeni rutinleri her gün aynıydı. Ona kahvaltı ve köpekleri getiriyor, onu işe bırakıyor, alıyor ve tekrarlıyordu. Her gün onu eve götürmeye çalıştı ve kız her reddettiğinde vazgeçmedi.

Onu bırakmayı inatla reddeden bu Alfa'nın, onu yavaş yavaş bu yeni kalbine kabul etmesi tuhaftı. Günden güne, Zen'in ona bir şans daha vermesini söylediği noktaya kadar. O da eve gitti. Her şey aynıydı ama farklı hissettiriyordu. Belki de o farklı hissediyordu.

Leah onu gördüğüne sevinmiş, evin artık onsuz çok boş olduğunu söylemişti. Nala onu gördüğü için mutluydu ve kimsenin onun kadar yemeklerini beğenmediğini söylüyordu. Ve Alfa, onu orada gördüğü için mutluydu, hiçbir şey söylemedi ama çantasını ana yatak odasına götürdü.

Ailesini aradı ve onları hafta sonu akşam yemeğine davet etti. Amara'yı aradı ve ona bazı gelişmelerden bahsetti. Sonra eski odasına gitti ve yatağına uzandı.

Depresif dönemle ilgili bir şeydi bu. Genellikle kendini toparlardı ama bazen toparlayamazdı. Bazen bu onu fark edebileceği kadar değiştiriyordu. Bazen, işler ne kadar iyi gidiyor görünürse görünsün, sadece duvara bakıp her şeyin geçip gitmesine izin vermek istiyordu.

Onunla birlikte yatağa bir ağırlık girdi.

Ayı.

Yavaşça mızımızlandı ve onun yanına uzandı ve Zephyr gülümseyerek yumuşak kürkünü okşadı.

"Sence iyi olacak mıyız?" diye sordu ona sessizce.

Adam başını onun karnına bastırdı.

"Buradan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum."

Kollar dizlerinin ve boynunun altından kayarak onu kolayca kaldırdı.

"Şimdilik yatak odamıza gidiyorsun," dedi kocası hışımla, onu bitişik kapıdan geçirip yatağa bırakırken.

Zephyr yerleşmeden önce bir kez sıçradı, kapıları kapatmasını ve evde giydiği bol yeleği çıkarmasını izledi, soyunup yatağa doğru ilerlerken kaslarının dalgalanmasını izledi. İçgüdüsel olarak geri çekildi, onun bu yönünü daha önce hiç görmemişti, gözleri yara izlerini, dövmelelerini, kaslarını, her şeyini alıyordu.

Ellerini başının yanına koydu, tek gözü ona odaklanmıştı. "Artık burada uyuyacaksın."

Zephyr yutkundu. "Bunu sadece beni geri çekmek için yapıyorsun." "Aynen öyle."

Zephyr onun bakışlarını tuttu ve yere yığıldı. Yorulmuştu. Yan dönerek balkona açılan uzun cam kapılardan dışarı baktı, şelalenin ve hayvanların sesini dinledi ve onun arkasından kaydığını hissetti.

Gece boyunca uyuyakaldı ve adam ona sıkıca sarıldı, bir kez olsun kollarının çemberinden çıkmasına izin vermedi, bir kez olsun verdi, verdi ve verdi, o ise sadece aldı ve kendini yeniledi.

Sabah onu uyandıran şey sıcaktı. Zephyr kendini bir fırın gibi hissediyor, terliyor, çok sıcak, kelimenin tam anlamıyla sıcak bir bedene karşı kafesleniyordu. İnledi, boynunu çevirerek kocasının onu eve getirdikten sonra taşıdığı (*taşıdığı!*) ana yatak odasında olduğunu gördü ve gerçekten de buna inandı.

Uyuyordu.

Onu uyandırmamak için elinden geldiğince nazıkçe döndü ve onu sabahın ilk ışıklarına götürdü.

Uyuyordu, deri göz bandı komodinin üzerindeydi, yüzünün yara izi olan tarafı hâlâ çatıktı ama diğer tarafı rahatlamış, hafiflemişti, kaşları uyanırken olduğu kadar sert değildi. Zephyr yavaşça onun her detayını inceledi, yüzünden boynuna doğru indi. Büyük yara izi sağ göğüs kafesinin üzerinden aşağıya doğru uzanıyor ve kaburgalarının hemen altında, sanki biri bir bıçağı sürükleyip kaburgalarına saplamış gibi, daha büyük bir doku yığınının birlikte iyileştiği yerde son buluyordu. Kabile dövmeleeri yara izlerinin etrafını süslüyordu, sanki onları görmüş ve vücudunda vurgulamaya karar vermiş gibiydi. Dövmelerin belirli bir şekli ya da yazısı yoktu, sadece desenleri vardı.

Diğer küçük yara izleri gövdesini kaplamıştı. Zephyr onları saydı. Dokuz. Çok fazla yara izi vardı.

Hafif karın kaslarının yanındakine şefkatle dokundu, yumuşadı ve kendi kabilesine liderlik ederken sadece hayatta kalmanın değil, tek başına hayatta kalmanın onun için ne kadar zor olduğunu bir kez daha merak etti. Ona kızgın olsa da, bu övgüye değerdı.

"Dokunuşun." Adamın derin ve uykudan grileşmiş sesi onu irkiltti. Kadın elini geri çekti ama adam yıldırım hızında bir refleksle elini kaptı ve tekrar yara izinin üzerine koydu. Altın rengi gözü uykulu bir şekilde açıldı, diğer

Benekli doku tarafından kapatılmıştı ve onun derisinin altını görmesine izin vermesine bir kez daha hayret etti.

"Benim dokunuşum mu?" diye sordu, cümleyi tamamlaması için onu teşvik etti.

Adamın iri ellerinden biri kalktı ve kadının yanağını okşadı. "Dokunuşunu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Açlıktan ölmek üzere olan bir adama, açlığın nasıl bir his olduğunu unutana kadar her gün ziyafet verdin ve sonra onu elinden aldın."

Tanrım, bir zamanlar tanıdığı çocuk gibi konuşuyordu. Genç Alfa ona en güzel şeyleri söylemiş, sokaklarda hâlâ bir baş belası olarak kalırken bunları ona özel olarak fısıldamıştı.

"Seni unuttuğum için özür dilerim," dedi ona sessizce ve Zephyr o anı, onun samimiyetini, yumuşaklığını, dokunuşunu içine çekti.

Yara izini okşadı. "Bu senin suçun değil."

Eğildi ve ona şefkatli bir öpücük verdi. "Bu işi başaracak mıyız?" İlk kez ona geri döneceğini söylememiş, bunu istemişti.

"Gitmek istediğimi söylersem?" diye burnuna sokuldu. "Seni yatakta tutacağım."

Göğsünden bir kahkaha kabarcığı kaçtı. "Peki sen ne yapacaksın?"

Cevap vermedi, sadece onu altına çekti ve devasa kollarının arasına hapsetti, başını eğip boynunu usulca öperken vücudu onun üzerinde irileşti, omzunun ekstra hassas olduğu birleşme noktasına kadar indi. "Seni baştan çıkaracağım."

Zephyr kıkırdadı, yanlarını tutarak boynunu geriye yatırdı. "Sihirli aletinle mi?"

Ağzının sol tarafının yukarı kalktığını hissetti.

Yan taraftan gelen telefon sesi başını çevirmesine neden oldu.

"Annen arıyor," dedi ona, telefonu kaptı ve yerinden kımıldamasa da onu itti.

"Zephyr," annesinin sesi hoparlörden parlak ve erken geldi. Alfa başını eğdi ve dişleriyle pijamasının üstünü aşağı çekti,

Göğüslerini kocaman avuçlarının içine alıyordu. Ne halt ediyordu bu adam?

"Günaydın anne," diye selamladı Zephyr annesini, başı yatağa çarparak Bir göğsünü sıkarken, diğerinin meme ucunu diliyle yaladı. Kısa saçları kadının hassas tenine sürtünerek hissi artırıyor. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi, diğer eliyle de telefonu tuttu.

"Neden sizin apartmandan Bayan Billie beni aradı ve geçen hafta kız kardeşinizle birlikte olduğunuzu söyledi? Kocandan ayrıldın mı?" Annesinin sesindeki umut gerçekten inanılmazdı. Zephyr, kocasının şu anda hayattaki tek amacı buymuş gibi memeleriyle ziyafet çektiğini bilseydi annesinin ne diyeceğini merak ediyordu.

Adam dişleriyle meme ucunu çekiştirdi ve kadın dudağını ısırdı, annesine cevap vermek için nefesini toplarken boğazında yükselen sesi hapsetti.

"Hayır anne," diye nefes verdi, olabildiğince normal görünmeye çalışarak. "Zen sadece beni özledi. Yalnız yaşamaya alışık değildi, ben de birkaç günlüğüne ziyarete gelmeye karar verdim."

"O da neydi?"

Bu kocasıydı, ona eziyet ediyor, göğüslerinin etini ısırıyor, meme uçlarını ağzının derinliklerine kadar emiyor, o yatakta yatarken diliyle kötü, kötü şeyler yapıyordu, onun altında ahlaksızca. Kendini tuttuğu zamanlarda bile seks her zaman iyi oldukları bir şey olmuştu. Şimdi ona verdiğiinde nasıl olacağını merak ediyordu.

"Hiçbir şey," diye cevapladı annesini. "Sadece köpekleri gezdiriyorum." Elleri neden aşağı iniyor ve bacaklarını açıyordu?

Onu durdurdu, ancak külotunu tam ortasından yırtarken gözlerinde bir parıltı gördü.

"Güzel," dedi annesi, arkasından mikrodalga fırının sesi geliyordu. "En azından biraz egzersiz yapıyorsun."

Zephyr gözlerini tavana dikti, morali bozulmuşt . "Anne, seni birazdan ararım," diyerek bağlantıyı kesti, çenesi gergindi. Alfa ona baktı, sol kaşı şaşkınlıkla çatılmıştı.

Zephyr kalçalarına baktı, açık tuttuğu kalçalarına, annesinin çok iyi niyetle sıkılaştırmasını söylediği sel litli kalçalarına. Genelde böyle şeylerin onu etkilemesine izin vermezdi ama depresif ve güvensiz bir dönemden geçtiği için kusurları görmek ve herkesin ona yutturmaya çalıştığı şeylere inanmak kolaydı.

Bacaklarını kapatmaya çalıştı ama adam onları yerinde tuttu.

"Sence güzel miyim?" diye sordu ona, ne diyeceğini gerçekten merak ediyordu. Toplumun standartlarına göre güzel olduğunu düşünmüyordu ama görünüşünü beğeniyordu.

Alfa onun tepesine bir öpücük kondurdu. "Ne oldu?"

"Soruma cevap vermedin."

"Sanırım," diyerek rahatça yerleşti, kalçalarını eğdi ve onu açtı, o altın bakışıyla onu izledi. "Sen benim hem g kkuşağım hem de sonunda hazinemsin. Ve hiçbir şey -" *ısırmak* "- " *yalamak* "-asla-" *emmek* "- karşılaştırılmaz."

O kazandı.

"Sen  arpık güzelsin, ben de canavar, unuttun mu?" Sıcak nefesi kızın üzerinde gezindi. "şimdi bu canavarın seni yemesine izin ver."

Alfa onu baştan aşağı yalayarak iyice araladı, dili g nahk r bir şekilde etine değiyordu.

Zephyr sırt üstü uzandı, elleri başını kavradı ve kendisini dünyanın en güzel kadını gibi hissettirmesine izin verdi.

Bölüm 25

Zephyr

BİR CİNAYET DAHA OLMUŞTU ve bu kez olay yerinde Alpha'nın saçları bulunmuştu.

Zephyr şaşkınlıkla arabadaki kocasına baktı ve ofisine gitmeyi bıraktığından beri neler kaçırdığına dair bilgi aldı.

Alpha'nın şehirdeki kulüplerinden birine gidiyorlardı, kızlarından bazılarıyla tanışmak için eski isteği nihayet yerine getiriliyordu.

Geri çekilmesinin onu gerçekten bu kadar etkileyip etkilemediğini, onu gerçekten özleyip özlemediğini ya da sadece uygun bir arkadaş haline gelip gelmediğini bilmiyordu, her neyse, deniyordu. Fiziksel olarak, duygusal olarak deniyordu ve bu onun için her şey demekti. Hâlâ pek konuşkan sayılmazdı ama son birkaç günlerini onunla gerçekten bağ kurmak isteyerek geçirmişti. Ona geçmişleri hakkında sorular sormuş, yaralanması ve ardından gelen iyileşme sürecini anlatmış, kendisini daha önce görmediği şekilde görmesine izin vermişti ve kız da bunu takdir etmişti. Onunla birlikte yemek yemek, onu yatağa götürmeden önce dizi izlemek ve onu dışarıda yemek onun en sevdiği şeylerden bazıları haline gelmişti.

en sevdiği şeyler. Adamın yoğun programından ona zaman ayırdığını biliyordu ve bu ona her şeyden çok değer verildiğini hissettiriyordu.

Bazı geceler parmaklarını ya da oyuncağını kullanıyor ve ona aklının ucundan bile geçiremeyeceği zevkler yaşıyordu. Bazı geceler ise dilini ve dişlerini kullanıyordu. Ama onu tatmin ediyor ve sonra uyuyana kadar ona sarılıyor, onunla birlikte kendi boşalmasını bulmaya çalışmıyordu. Bunu son kez yaptıktan sonra gittiği için mi, yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmiyordu ama onu içine almaya çalışıyordu ve bunu görüyordu. Yine de biraz temkinli davranmaya devam etti, defalarca reddedilmekten dolayı kalbi hâlâ tam olarak iyileşmemiştir.

Ve onun içinde olmasını özlüyordu, ama o kendini tamamen uzak tutuyordu. Nedenini bilmiyordu. Ama Alfa 3.0 ile birlikte gelen diğer parçaları seviyordu, onun bu yeni evresine atıfta bulunuyordu. Daha önce kadın konuşur, adam dinler, ara sıra da yanıt verirdi. Şimdi ise kadın konuşuyor, adam da biraz ilgileniyor ve onu daha fazla konuşmaya teşvik ediyordu. İnsanların yanında hâlâ huysuz modunu sürdürüyordu ama özel hayatında yumuşamaya başlamış, kızın daha önce sakladığı başka bir yönünü görmesine izin vermişti.

"Önce meni, şimdi de saç," dedi Hector arabayı sürdüğü ön taraftan, Victor yolcu tarafındayken. "İşler çığırından çıktı."

Zephyr kocasının pencereden dışarıya bakıp düşüncelere dalmasını izledi ve dudağını ısırды, korku geçen hafta kendisi için yarattığı mutluluk balonunu istila etti. Şehirdeki bir seri katil, kocasını ciddi şekilde suçluyordu ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Alfa'nın gücünü isteyen biri miydi yoksa geçmişinden biri mi? Ve eğer geçmişinden biriye, Alfa onu hatırlıyor muydu? Aman Tanrım. Gözleri adamın yüzündeki yara izine kaydı.

"Yara iziniz," dedi yüksek sesle. Onu görmek için yüzünü yana çevirdi, göz bandının çevresine oturduğu için boynunu tamamen hareket ettirdi ve

görüş alanının dışında.

"Ne?" diye sordu, yüzünün sol tarafı ciddiye.

"Bu katil..." diye devam etti ve ağzını kapattı, kardeşlerinin onun hiçbir şey hatırlamadığı gerçeğini bilmeyebileceğini fark etti. Yutkundu. "Daha sonra."

Başıyla kısa bir selam vermeden önce onu düşündü.

"Geldik," diye duyurdu Victor ve o da şimdiki zamana odaklanarak dışarı baktı.

Sanayi bölgesindeydiler. Daha doğrusu, haftalar önce onu daha büyük bir arenada dövüşürken izlemeye geldiği otoparktaydılar.

Alfa arabadan inip onun yanına geldi ve üzerinde elbise değil kot pantolon olmasına rağmen onu kalçalarından tutup yere yatırdı. Alfa'nın bunu yapmaktan hoşlandığını fark etti, gücüyle ona arabadan çıkmasında ve arabaya binmesinde yardımcı oluyor, onun yanında kendini daha küçük ve daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

"Teşekkürler," diyerek ona bir gülümseme verdi ve gözlerinin gamzesinde nasıl oyalandığını gördü.

İri elini küçük kızın beline koyarak onu kavganın olduğu depoya götürdü. O gece, sinirleri ve duygusal karmaşası yüzünden deponun yanındaki binayı fark etmemişti. Rastgele bir binadan başka bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu, kapısında '*Club 69*' yazan neon bir tabela dışında hiçbir şey yoktu.

Ne kadar orijinal.

Zephyr tabelaya bakarak gözlerini devirdi ve önden giden Hector'un arkasından içeri girdi, Victor arkadan onları takip ediyordu, içerisi görüldüğünde nefesi kesildi.

Bir yeraltı kulübünün neye benzediğini hayal ettiyse, kesinlikle bununla uzaktan yakından alakası yoktu. Deponun tamamı 80'lerin mafya filmlerinden fırlamış şık bir gece kulübüne dönüştürülmüştü. Açık alanın zemini ahşaptı, sondaki uzun bar cilalanmış ve istiflenmişti, rahat oturma alanları ortadaki dans pistinin her iki yanında sıralanmıştı. Bir dizi merdiven, her iki tarafta da camla çevrili VIP alanı olduğunu düşündüğü yere çıkıyordu. Tüm alan şık kahverengiler ve kırmızılarla kaplanmıştı ve buna şaşırmaması gerekirdi. Kocasının iç tasarım zevkini gördüğü kadarıyla, abartılı ortamlardan hoşlanıyordu.

Gün boyunca, barda oturup konuşan birkaç kadın dışında çoğunlukla boştu.

Zephyr, Jasmine'i hemen tanıdı.

Diğer kız dönüp onlara baktı ve Zephyr'e bir gülümseme verdi. "Bakın kimler gelmiş. Bay ve Bayan Villanova evde!"

Yalan söylemeyecekti, bunu duymak onu en çok heyecanlandıran şeydi.

Jasmine'le birlikte oturan diğer hanımlar -iki tanesi- dönüp merakla ona baktı. Bir başka kız da bir kenarda oturuyordu ve Zephyr, Hector'un ona doğru ilerleyişini izledi.

"Tura mı çıkıyorsunuz?" Jasmine sordu, güzel yüzü çenesinin üzerinde güzel güllerle dövmeliydi.

Zephyr başını salladı. "Kızlarla tanışmak istedim."

Jasmine başını sallamadan önce kaşları saç çizgisine çarptı. "Hepsi burada değil. Bunlar Irina ve Katelin. Gelin, sizi tanıştırayım."

Alfa barın arkasındaki başka bir adamla, belki de müdürle konuşmaya giderken Zephyr diğer kadını takip etti.

Oturan, belki de ondan biraz daha yaşı iki kadın merakla onu inceledi.

"Beklediğimiz gibi değilsin," dedi Katelin, onu aşağı yukarı süzerek ama kötü bir şekilde değil. "Sen... küçüksün."

Zephyr güldü. "Gülüyorum. Ben Zee."

"Memnun oldum Zee," dedi İrina ağır bir aksanla. "Bizimle tanışmanızın alışılmadık bir durum olduğunu söylemeliyim."

Zephyr omuz silkti. "Sadece burası ve AV hakkında siz hanımlardan bilgi edinmek istedim. Dışarıdan biri olduğum için işi daha iyi anlayabiliyorum."

Onu tuhaf bulsalar bile bunu belli etmeyecek kadar kibardılar. Sonraki birkaç dakikayı kadınlarla konuşarak, kocasının imparatorluğunun iç işleyişini anlayarak, hikayelerinin çoğunu öğrenerek ve AV'nin güvenliği altında çalışmaktan ne kadar memnun olduklarını fark ederek geçirdi.

Jasmine'in on iki yaşından beri babası tarafından neredeyse on yıl boyunca pezevenklik yaptığını öğrenmişti, ta ki Jasmine ayrılmaya çalışıp da babası onu ölümün eşiğine getirene kadar. Alpha onu bulmuş ve SLF'ye göndermiş, daha sonra da para karşılığında sokaklarda ona göz kulak olmuş.

Irina serbest çalışıyordu ve onu bir arabaya alan iki adam tarafından tecavüze uğramıştı. Korunmaya ihtiyacı olduğunu ancak bir pezevenk istemediğini fark ettiğinde hareket halindeki araçtan atlamıştı. Bu yüzden AV'ye gelmişti.

Katelin, zengin bir beyefendi onu satın alana kadar sekiz yaşından beri Sendika'da insan köle olarak çalışıyordu. Adamı öldürdü, adını değiştirdi ve AV'ye kaçtı.

Zephyr onlarla konuşurken tüm seks işçilerinin aynı şekilde çalışmadığını da fark etti. Örneğin Katelin'in para için birlikte zaman geçirdiği bir adam vardı ve sonra istediği gibi hayatın tadını çıkarmakta özgürdü. İrina,

diğer yandan, haftada iki kez müşteri almak için kulübe geliyordu. Jasmine cinsel olarak hiç çalışmıyordu.

"Dövüş geceleri," dedi İrina buzlu suyunu yudumlarken, "özellikle iş için iyi oluyor. Arena hemen yan tarafta. Dövüşten sonra insanlar içmek, konuşmak ve daha fazla para harcamak istiyor. O zaman burası tamamen dolu oluyor."

Lanet olsun.

Zephyr, sektördeki tüm insanların böylesine korkunç geçmişleri olup olmadığını, hepsinin seks işiyle maskeledikleri büyük travmalardan kurtulup kurtulmadıklarını merak etti. Bu ona hayatında ne kadar şanslı olduğunu, ona bakan iyi bir anne babanın çocuğu olarak dünyaya gelmenin, onu seven bir kız kardeşe sahip olmanın ve sonra da gittiğinde onu özleyecek kadar iyi seven bir adam bulmanın ne kadar ayrıcalıklı olduğunu fark ettirdi.

Alfa'nın onlar için yaptıklarının boyutunu o zaman anladı. Bu kadınlara bir seçenek sunmuştu ama daha da önemlisi, sürekli omuzlarının üzerinden bakan insanlara güvenlik ve umut vermişti. Geceleri fiziksel güvenlik endişesi duymadan uyuyabilmenin, istediklerinde bir çıkış yolu olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu kavrayamıyordu bile.

Şanslıydı ve şanslı olmayan kadınlarla bir arada oturmak onda onlar için bir şeyler yapma isteği uyandırıyor. Ama ne yapabileceğini bilmiyordu. Kuaförlük ve bir dereceye kadar fırıncılık dışında hiçbir becerisi yoktu. Onlar için ne yapabilirdi ki onlara biraz neşe, biraz mutlu anı verebilirdi? O da bilmiyordu.

Kaslı bir el beline dolandı, taburenin yüksekliği onu neredeyse kocasıyla aynı seviyeye getirdi.

"İşin bitti mi?" diye sordu, sesi derin ve karanlıktı.

Kadınlara küçük bir gülümseme vererek başını salladı. "Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim."

Alfa onu tekrar kalçalarından tutup ayağa kaldırırken ve dışarı çıkarırken başlarıyla selam verip el sallıyorlardı.

"Tatmin oldunuz mu?" Otoparka çıktılar, artık diğer taraftaki insanlarla çok daha kalabalıktı. Zephyr merakla onları izledi.

"Neler oluyor?"

"Bu bir dövüş gecesi," diye seslendi Hector yan taraftan, onlara katılarak. "Final karşılaşmasından önce yarı finalleri tamamlıyorlar."

Bekle, turnuva gibi bir şey miydi? "Bu bir unvan için falan mı?" Zephyr televizyonda hiç spor izlememişti, bu yüzden bunun nasıl işlediğini bilmiyordu.

Hector kıkırdadı. "Hayatta kalmak için. Dövüşenlerin çoğu oraya isteyerek gitmez."

Bekle, ne? Gözü arenanın girişinde olan Alfa'ya baktı. "Hector ne demek istiyor?"

Alfa iç çekti. "Dövüşçülerin sahibi... insanlar. Onları eğitiyorlar ve sonra her dövüşte bahisler oynanıyor. Herhangi bir kural olmadığı için genellikle ölümle sonuçlanıyor."

Midesi bulandı.

Girişin dışındaki adamları izledi, o dinamiklerden herhangi birini görüp göremeyeceğini anlamaya çalıştı. Geçen gece Ravager dedikleri adamı tanıdı, birkaç saniye içinde bir çocuğun boynunu kıran adam. Boksör şortu ve yeleğiyle kenarda duruyordu, buz gibi sarı saçları tropik şehre hiç yakışmıyordu, gözleri uzaktaki bir şeye takılmıştı. Şortlu bir başka dövüşçü, takım elbiseli iki adamın yanında durmuş, itaatkâr görünüyordu.

"Bu çocuk ölüm istiyor," diye sessiz dövüşçüyü işaret etti Hector. "Ravager pistteki en acımasız ölüm makinelerinden biri. Ve

Çocuğun duruşuna bakılırsa o da bunu biliyor."

Kuyu derindi. Ölüm işi üzerine gelişen koca bir endüstri olduğunu bilmiyordu, düşünmemişti.

"Peki neden hâlâ dövüşüyorsun?" Alfa'ya baktı, biri tarafından zorlanmadığı halde neden her seferinde kendini böyle riske attığını anlamaya çalışıyordu.

Geniş bir omuz silkti. "Büyürken sokak kavgalarıyla ün kazandım. Bazen de bir mesaj vermek için ringe çıkmam gerekiyor." Tek gözüyle ona sert bir bakış attı. "Bana ya da benim olana bulaşmayın."

Eğer onun dikkatini dağıtmaya çalışıyorsa, işe yarıyordu.

Son cümleyi ve arkasındaki anlamı bir kenara bırakıp konuşmayı takip etmeye devam etti. "Geçen gece bu yüzden mi ringdeydin? Yoksa benden kaçıyor ve dövüşüyor muydun?"

Adamın sırtının gerilmesinden bunun ikincisi olduğunu anladı.

İç çekti. "En azından tekrar ölüm çemberine dönmek zorunda kalmayacaksın." Adamın duraksaması kalbinin teklemesine neden oldu ve bu iyi bir şey değildi. "Ne?"

"Ringe çıkmak zorundayım. Turnuva için bir kez daha."

Damarlarında kurşun dolaşıyordu. "Ne? Neden?"

"Çünkü zaten savaştım ve kazandım," diyerek çenesini hafifçe sallayan Alfa, ölümüne savaşmaktan da saçlarından bahsettiği kadar rahat bir şekilde bahsediyordu. "Şimdi vazgeçmek yanlış bir mesaj verecektir."

"Ama-"

Çenesindeki tutuşu sıkılaştı. "Benim dünyamda işler böyle yürür, Zephyr. Gönderdiğin mesaj, olduğun adamdır. Burada kocan olabilirim ama ya dışarıda? Ben Alfa'yım. O ringde ben dövüşeceğim, sen de,

Sevgili karım, geçen seferki gibi en nde oturup bana tezahürat yapacak ve herkese küçük olabilirsin ama zayıf olmadığını göstereceksin."

Zephyr kalbi kt küt atarak ona baktı ve Ravager'ın onları izlediğini görmek için başını çevirdi. Eğer Alfa'nın söyledikleri doğruysa, yakında ölüm makinesiyle savaşıacaktı ve o da her şeyi izlemek zorunda kalacaktı.

Bölüm 26

Alfa

Gün içinde kayınbiraderinden haber alması sürpriz oldu.

Alfa yüzünü havluyla sildi, göğsünden aşağı ter boşanırken telefonunun çalması antrenmanını yarıda kesti. Dövüş yaklaşırken, rakibinin Ravager olacağını bilen Alpha uzun zamandır ilk kez hazırlanıyordu.

Telefonunu aldı, kulağına götürdü, yaralı gözü terden dolayı hayali bir hisle kaşınıyordu.

"Baldız," diye selamladı, neden Zephyr'i değil de onu aradığını merak ediyordu. Aklına gelen tek şey SLF'ydi.

"Kayınbiraderim," diye karşılık verdi Zenith, ciddi ses tonu hemen odaklanmasını sağladı.

"Ne oldu?" diye sordu, karısına bir şey olduğu düşüncesiyle göğsü sıkışmıştı. Sesinin bu kadar kasvetli çıkmasının tek nedeni bu olabilirdi.

"Eve yeni geldim ve bir zarf buldum," diye haber verdi ona. "Sana gönderilmiş."

Sikeyim.

O kadar insan varken neden Zenith aracılığıyla Alfa'ya bir not göndersin ki? Jasmine'i anlayabilirdi. Zephyr'i de. Ama Zenith'e, onun evine bir not bırakmak hiç mantıklı değildi.

Alfa, arenanın yakınındaki sanayi bölgesinde dövüşçüler için kurduğu eğitim merkezinin etrafına baktı. Yaşadığı yerden yaklaşık on beş dakika uzaklıktaydı.

"Lütfen bana getirebilir misiniz?" diye rica etti. "Acil olabilir."

Zenith kabul etti ve ona adresi söyledi, telefonu kapatıp üstünü değiştirmek için soyunma odasına gitti, aklı sorularla doluydu.

Telefonu tekrar çaldı, bu kez karısı arıyordu.

"Gökkuşağı," diyerek hoparlörü açtı ve kot pantolonunu çekiştirdi. "Sanırım kız kardeşin seni aradı?"

"Aman Tanrım, aynı siyah zarf olayı mı?" sesi, tatlı ve kadınsı, aceleyle çıktı. "Sence son olay yerindeki DNA'n hakkında bir şeyler biliyor mudur? Onunla buluşacak mısın? Polislerin seni yapmadığın bir şey için tutuklamaya çalışmasını istemiyorum-"

"Nefes al," diye emretti, acımasız gelişmeye rağmen içinde bir parça eğlence kıvrılarak.

Onun nefesini tutup bir nefes daha üflediğini duydu ve dudaklarındaki hareketi hissetti. Bunu çok sık yapıyordu, içinde bir şeylerin hafiflemesine neden olan şeyleri doğal olarak yapıyordu, ama bunu bilip bilmediğini bilmiyordu. Onu geri getirdiğinden beri, biraz daha çekingen davranmış, kendini birazcık da olsa onun hissedebileceği kadar geri çekmişti ve bu onu bok gibi hissettirmediyse ne olaydı. Ama aynı zamanda içinde bir ateş yakmıştı; onu yeniden, onun kadar açık ve tam olarak sevmesini sağlamak ve aklındaki tüm şüpheleri kovmak için. Aralarında güven sorunu olan oydu, o değil.

Karısı biraz sakinleştikten sonra, "Zen'e oraya vardığında notu okumasını söyle," diye önerdi.

İçgüdüsel olarak gerildi. Küçük kelimeleri okuyamadığını kimsenin bilmesinden hoşlanmıyordu. Neden böyle olduğunu bilmiyordu ama billboard tabelalarını ve büyük posterleri ne yazdıklarını anlayacak kadar iyi seçebiliyordu ama daha küçük yazı tiplerine odaklanmaya çalışmak başını ağrıtıyordu. Ve bu onun görüşü değildi, çünkü tek gözüyle hem yakını hem de uzağı net bir şekilde görebiliyordu. Bu sadece kayıp gözüyle ilgili artık anlayamadığı bir başka tuhaflıktı.

Neden ona okuyamadığını söylemişti, üstelik bunu bilen tek kişi nöbetçileriiken, bilmiyordu. Belki de içgüdüleri derinlerde bir yerde onun güvenine layık olduğunu biliyordu, belki de bunu dinlemeyecek kadar kalın kafalıydı.

İnsanlara güvenmekten nefret ederdi.

Ama Zephyr'e güvenmeye başlamıştı ve Zephyr de kız kardeşine son derece güveniyordu. Zaten başka seçeneğı de yoktu. Hector şehir dışındaydı, bu yüzden onu diğer adamlarından biri götürüyordu ve notu okuması için ona vermeyeceğı kesindi. Hayır, Zenith daha iyi bir seçenektir.

"Tamam," dedi ve telefonu kapattı, sonra belki de ona karşı bu kadar ani davranmaması gerektiğini fark etti. Herkese karşı böyle davranıyordu.

İç geçirerek telefonunu cebine koydu ve alaca karanlıkta otoparka çıktı, karanlık ufkun bir ucundan diğer ucuna doğru ilerliyor, günü kovalıyordu.

Arkasındaki eğitim binasından biri çıktı ve onun yanında durdu.

Yağmacı.

Alfa onu bir zamanlar tanımış, sokaklarda genç bir adamken onunla dövüşmüştü. Nefret dolu çocuk bunu kanalize etmiş ve endüstriye tonla para kazandıran bir silaha dönüşmüştü.

"Adrik," diye gerçek adıyla selamladı Alfa onu, bir insanın nasıl bu kadar doğal beyaz saçlara sahip olabileceğini merak ediyordu.

"Alfa," dedi tehlikeli adam, parmak eklemlerini kırarak. "Bu sefer turnuvaya katılmamalıydın, ben ringdeyken olmaz."

Alfa bundan kesinlikle kaçınmıştı. Adrik, daha zayıf ve birkaç santim daha kısa olmasına rağmen ringde Alfa'ya karşı avantajını kullanabilen muhtemelen tek adamdı. O da sokakların çocuğuydu, memleketindeki sokaklar çok daha sertti ve ringe çıktığında hesaba katılması gereken bir güç olarak büyümüştü.

Alfa sessiz kaldı.

Adrik gözlerini ileriye dikerek sol elindeki yüzüğü çevirdi. "Seni öldürmek istemiyorum Villanova. Ölmeye de hazır değilim. Yapmam gereken şeyler var. Ödemem gereken borçlar..."

Alfa'nın odağı adamın üzerinde keskinleşti. Adam hakkında daha fazla araştırma yapması gerekecekti. Elindeki dosya eskiydi -yeraltı dünyasında yeterince önemli olduğunu düşündüğü herkes hakkında dosyaları vardı- ve belli ki o zamandan bugüne bazı değişiklikler olmuştu.

Alfa ses tonunu kasıtlı olarak hafif tuttu. "Bana dokunmana izin verirsem karımın hoşuna gitmez. O sahiplenicidir."

Adrik kıkırdarak elindeki su şişesini ağzına götürdü. "Şanslısın. Benimki ilk fırsatta beni doğrardı."

İlginç. Çok ilginç.

"Yani ikimiz de ölmüyoruz," diye açıkladı Adrik. "İsimlerimizi çamura bulaştırmadan bunu nasıl yapacağımızı bir düşünün. Bunu bir düşünün."

Bununla birlikte binaya geri döndü ve Alfa'yı sözlerini düşünürken bıraktı. Adam haklıydı. İtibarlarını zedelemekten bu dövüşü yapabilmelerinin bir yolu olmalıydı.

O bunları düşünürken, gümüş rengi bir taksi park yerine yanaştı ve arkasından baldızı çıktı. Kız kardeşlerin herhangi bir kişisel ulaşım aracı olmadan şehirde yaşamaya nasıl devam ettiklerine gerçekten şaşırmıştı. Zephyr'in araba kullanmayı bilmediğini biliyordu, çünkü bir gece Hector az kalsın bir arabaya yandan çarpacakken araba kullanmaktan ne kadar korktuğunu anlata anlata bitirememişti. Zenith hakkında bir şey bilmiyordu.

Genç ve güzel kadın yanına geldi, çantasını karıştırıp zarfı çıkarırken yüzü ciddiye.

"Benim için oku lütfen," diye rica etti, anlamadan önce kızın koyu gözlerinin göz bandına gittiğini gördü. Akıllı kız.

Zarfin kapağını yırttı ve tıpkı ona gelenler gibi bir not kâğıdı çıkardı.

"Tanışma vaktimiz geldi," diye okudu Zenith notu kelimesi kelimesine yüksek sesle. "Bunu bir nezaket olarak kabul et. Eğer gerçeği öğrenmek istiyorsan, gece yarısı Old Town İskeleyi'nde ol. Yalnız gel. Seninle bir daha irtibata geçmeyeceğim."

Alfa buranın tam olarak neresi olduğunu biliyordu. Nehrin hemen yanında, eski, terk edilmiş, yıllar önce küçük bir selin yok etmesinden beri kimsenin gitmediği bir yerdi.

Bu bir tuzak olabilir. Tek bildiği, notları ona gönderenin katil olduğu ve onu o yere çekmek istediğiydi. Ama içgüdüleri ona başka bir şey söylüyordu. İçgüdüleri, hakkında hiçbir zaman bir dosya bulamadığı tek adam olduğunu biliyordu,

Çünkü bu adam bir efsaneydi ve adını aldığı gölgelerin içinde yaşıyordu.

Zenith'ten notu alarak, kendisinin araba kullanamayacağını ama adamlarını da götüremeyeceğini bildiğinden, baldızına baktı. "Sen sürebilir misin?"

Zenith şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, onun isteği karşısında şaşırmişti. "Um. Evet." Başını salladı. "Güzel. Beni o yere götürmen gerekiyor."

Kol saatine baktı. "Oraya varmak trafikle birlikte iki saat sürer. Şehrin diğer ucunda."

O zaman etrafı incelemek için biraz vakti olacaktı. "Yerleşkeye gel. Yemekten sonra gideceğiz."

Yedek şoförüne onları yerleşkeye götürmesini söyledi, kafasında çok fazla şey dönüyordu, ertelediği sorular ortaya çıkıyordu. Dün Trident'teki cinayet masası onu ziyaret etmiş, cinayetler sırasında nerede olduğu ve neden birinin suçu onun üzerine atmak istediği konusunda sorgulamıştı. Mazeretlerinin çoğu sağlamdı ve polisler onun maaş bordrosundaydı, ancak bir pisliğin şehrinde dolaşması, sadece koruduğu insanları hedef alması ve avlaması değil, aynı zamanda bunun için sistematik olarak onu suçlaması onu kesinlikle rahatsız etti.

Zephyr onları güvertede karşıladı, geniş gözlü kız kardeşine evi gezdirirken o duş aldı ve yemek için masayı hazırladı, köpekler mutfağın etrafında oturuyordu -Baron her zaman yaptığı gibi herkesi görmezden geliyor, Bear, dönüştüğü enayi gibi, Zephyr'e aya asılmış gibi bakıyor ve Bandit onun dolabından çaldığı yeni bir sütyeni çiğniyordu, bu yeni saçına uyan bir maviydi.

Saçları her zaman hoşuna gitmişti, dalgalı ve elini iki kez dolayabileceği kadar uzundu, küçük saçakları gülümsediğinde onu sevimli gösteriyordu, ki bu neredeyse her zaman oluyordu. Ama onun gülümsemelerinin

hepsi aynı. Bazen, istemese bile insanlara nezaketen gülümsüyordu çünkü o böyle tatlıydı, içindeki canavarı dürtene kadar gülümsemenin nasıl bir his olduğunu unutmuş olan onun tamamen aksine. Bazen ağladığında gülümsüyordu ve onun şaşkınlığına rağmen çok fazla ağlıyordu ve bu gülümsemeler her zaman dudaklarıyla sabitlemek istediği şekilde ağzının titremesine neden oluyordu. Bazen, gülümsemesi hınzır ve yaramazdı, gözlerindeki yeşil kahverengiden daha fazla patlıyordu, yanağındaki gamze derindi ve bu gülümsemeyi almak onu döndürüp kıcını tokatlamak istemesine neden oldu.

Ve sonra o yumuşak gülümsemeyi, Alfa'nın en sevdiği gülümsemeyi, ne kadar hassas olduğu için onu göğsünden vuran gülümsemeyi gülümsedi. Naziklik Alfa'nın çok uzun zamandır aşına olduğu bir şey değildi. Hayatı acımasız, çirkin ve canavarcaydı; tüm o pürüzler, kanayan yaralar ve bencil çıkarlar... O ise yumuşaklık, ışık ve cömertlikten ibaretti. Onun varlığı bile dünyada iyi bir şeyler olduğunun, acının, incinmenin ve karanlığın ötesinde, küçük bir kadın şeklinde neşenin var olduğunun kanıtıydı.

Yine de onun saçlarını kendi deyimiyle 'hüzünlü' bir maviye çevirmesinden hoşlanmamıştı. Tekrar değiştirmesini umuyordu çünkü saç tellerini görünce onu inatçılığı yüzünden neredeyse nasıl kaybettiğini hatırladı.

Akşam yemeğini tamamladılar, Zephyr ve Zenith çoğunlukla sohbet ediyor, ona çocukluklarını ve genç yaşlarındaki çeşitli maskaralıklarını anlatıyorlardı. İlk kez, iki kadınla birlikte oturup şakayla karışık tartışırken, etrafı iyi yemekler ve boileriyle çevriliyken, Alfa bir aile duygusunun içini kapladığını hissetti. İçten içe bunu çok uzun zamandır istiyordu ve sonunda buna asla sahip olamayacağına inanmaya başlamıştı. Başlangıçta, tek başına yemek yemek zorunda olmadığı, biriyle aynı yemeği paylaşabileceği gerçeği idi. Başlangıçta

Yanında onun varlığıyla büyük kanepesinde oturmak ve onun sıcaklığıyla ona yaslanarak bir şeyler izlemek. Eve döndüğünde onu sadece arkadaşları değil, onu görmekten duyduğu gerçek sevinç de karşılamıştı. Yavaş yavaş, hayatındaki bazı şeyleri değiştirmişti, küçükçük bir parça, küçükçük bir parça, durana kadar bunun farkında bile olmadığı bir şekilde. Ve şimdi onun can damarının bir parçasıydı, işleyişi için hayati önem taşıyordu.

Ona asla söylemek istememişti ama onlar ve ilişkileri için yapabileceği en iyi şey ayrılmak olmuştu. Bu onu yeterince sarsmış, gözünü açmasını ve onunla bir hayatın istediği bir şey olduğunu, onunla bir geleceğin arzuladığı bir şey olduğunu fark etmesini sağlamıştı.

Hayatına katmaya devam ettiği küçük şeyler olağanüstüydü.

Artık tek sorun, en azından onun açısından, fizikseldi.

Harika bir aşıktı, ne istediğinin farkındaydı ve bunu sesli bir şekilde istiyordu, onu ve zevkini kabul etme biçiminde tamamen terk edilmişti. Ve eğer onu memnun etmeyi, o küçük sesleri ve yüksek sesli talepleri duymayı, boşalırken ve onu sırısıklam ederken vücudunun titrediğini ve kıvrandığını görmeyi, dolgun göğüslerini ellerinde hissetmeyi ve onu tekrar tekrar tatmayı sevmiyorsa lanet olsun. Buna bayılıyordu.

Ama daha fazlasını istiyordu ve buna nasıl sahip olacağını bilmiyordu. Başlangıçtaki hallerine geri dönemezdi. Pek çok konuda kendini tutmuştu ve bu ona ihtiyacı olan kontrolü sağlamıştı.

Ama şimdi onu masanın üzerine yatırıp saçlarını çekmek ve masanın bacakları basınçtan çatlayana kadar sikmek istiyordu. İçindeki işi bitirmek ve kaçan döllerini tekrar içeri itmek, orada kalmasını sağlayarak onu içten dışa doğru işaretlemek istiyordu. Arzusunun gücü onu korkutuyordu, kontrolünü kaybedebileceğini ve onu ciddi şekilde incitebileceğini fark edecek kadar ve

Bunu yaparsa kendisiyle yaşayamazdı. Ondan çok daha küçüktü, o kadar dardı ki sikini içine soktuğunda sertleşirse onu yırtabileceğini fark ediyordu. Artık bağımsız değildi.

Bulaşıkları toplarken Zenith ona, "Sanırım annem onu kabul ediyor," diye işaret etti. "Bana ikiniz için uygun bir düğün organize etmek istediğini söyledi. Kurbağayı unutuyor."

Zephyr iç çekti. "Düğün istiyor muyuz?"

Bu onu çok kızdırdı. "Gitmiyorsun," sesi daha çok hırıltılı çıkmıştı.

Ona bir bakış attı, son zamanlarda alıştığı bir bakıştı bu, *devam* edip etmemeleri gerektiğinden emin olmadığını söyleyen bir bakış. Sanki ona izin verecekmiş gibi. Eğer denerse takip etmenin gerçek anlamını öğrenecekti. Her ihtimale karşı bir planı vardı. Her yerde ortaya çıkacak ve hayatına *devam* etmek isteyen herkesi öldürecekti. Bu terimden nefret ediyorum. Ona her şeyini vermişti ve bunu bir başkasıyla tekrar yapmasına izin verirse lanetlenirdi. Hepsi onundu. Hepsi onundu.

Alfa bakışları görmezden gelerek Zenith'e seslendi.

"Gitmeliyiz." Zenith çantasını omzuna attı ve gitmeye hazırlandı.

Alfa eğildi, karısının sevimli yüzünü parmaklarıyla yukarı kaldırdı, başparmağını küçük çukura soktu, parmağının sanki bunun için yapılmış gibi oturmasına bayıldı. Karısının dolgun ağzına sert bir öpücük kondurarak, alternatif bir fikri aklından bile geçirmesi hakkında ne düşündüğünü çok net bir şekilde anlattı ve geri çekildi.

Başını kaldırıp ona baktı, gözbebekleri şişmiş ve gözleri hafifçe sersemlemişti. "Dikkatli ol."

Çenesinin altına bir şaplak attı ve gitti.

Zenith dikkatli bir sürücüydü.

Arabayı yavaş ama istikrarlı bir şekilde, çoğunlukla kendi halinde ve yola odaklanmış bir şekilde oraya doğru sürdü. Alfa'nın kendi düşüncelerinde, Zenith'in de kendi düşüncelerinde kaybolduğu iki saat sessizlik içinde geçip gitti.

İskele göründü, ay ışığı karanlık nehir sularının üzerinde parlıyordu, görünürde sadece sağlam kalmış eski bir kayıkhaneye vardı. Birkaç on yıl önce burası, nehri takip eden şehirlerle sevkiyat ve benzeri şeylerle dolu bir ticaret yoluydu. Selden sonra şehrin diğer tarafında daha iyi, daha yeni, daha sürdürülebilir bir tersane yapılmış ve burası terk edilmişti. Alfa daha önce oraya hiç gitmemişti ama etrafına bakındıkça, sanki daha önce burada bulunmuş gibi uğursuz bir deja-vu hissi kapladı içini.

"Arabada kal. Kapıları kilitle. On beş dakika içinde dönmezsem arabayı geri sür," diye genç kıza talimat verdi ve sol botundaki güvenilir bıçağını ve silahlardan hoşlanan biri olmamasına rağmen belindeki yedek silahını kuşandı. Görüşü sayesinde hareketli bir hedefi tam isabetle vurmak neredeyse hiç mümkün olmuyordu ama yakın mesafeden yeterince işe yarıyordu.

Zenith terk edilmiş alana baktı ve isteksizce başını salladı. "Dikkatli olun."

Kapıları arkasından kilitlediğinden emin olarak araçtan çıktı, aracın tamamı kurşun geçirmez olduğu için biraz rahattı. Kilitlendikten sonra içeri girmek imkânsızdı.

Ona siyah zarfları bırakan adamla tanışma vakti gelmişti.

Kayıkhaneye doğru yürürken çevrede görebileceği kimse yoktu ve kayıkhaneye yaslandı, bir yandan arabaya bakarken bir yandan da kulaklarını her zamanki sesler dışında herhangi bir sese karşı açık tuttu. Nehrin sesi, ilerideki ormanda bir hayvanın sesi, arabanın motor sesi... Etrafında sadece bunlar vardı.

Gece yarısı şehrin en kötü bölgelerinden birinde, terk edilmiş bir iskelede durmak onun buluşma fikri değildi. Ama herif Alfa'nın şüphelendiği kişiye, en hafif tabirle dikkatliydi.

Alfa bir zamanlar kayıkthane olan yerin ahşap duvarına yaslanmış, ormana girip kaybolan ay ışığıyla aydınlanmış nehri izliyordu. Neredeyse sigara içmeyi dileyecekti, sadece beklerken bir şeyler yapmak için. Omzunda bir çip olan bir genç olarak denemişti, ama asla içine giremedi.

Bıçağını çıkarıp, bir öğrencinin kalemi çevirdiği gibi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. Ama bu, yaralanmasından sonra sağ elindeki yara kasını çektiğinde öğrendiği bir eğitim numarasıydı. Döndürmek kasın hareketli ve çevik kalmasına yardımcı oluyordu. Ayrıca, on yedi yaşından beri sahip olduğu bıçağın hâlâ yanında olduğunu bilerek kendini daha rahat hissetmesine de yardımcı oluyordu.

Birden ensesindeki tüyler diken diken oldu. Orada biri vardı.

Alfa etrafına bakmadı, bunun yerine diğer duyularına odaklanarak varlığın nerede olduğunu bulmaya çalıştı.

Hayvan mı? Hayır. İnsan.

Gözler. Sağa doğru mu?

Hayır, insan.

Sola.

*Yaklaş
tın mı?*

Hayır, birkaç adım ötede.

"Bay Villanova," birkaç adım solundan gelen sessiz ses şüphesini doğruladı. Gelişigüzel yana baktı, kayıkhanenin kenarındaki bir gölgenin karanlık şemsiyesinden başka bir şey göremedi.

"Gölge Adam," diye selamladı, sesini düz tutarak. Efsane. Yeraltı dünyasındaki herkesin uzak durduğu, bildiği tek kişi. Onlar

Gölge Adam aramaya gelirse, bir daha asla haber alınamayacağını söylemişti. Kendi durumunda bunun doğru olmamasını umuyordu.

"Notta yalnız gelmeniz yazıyordu," dedi ses, ne olduğunu çıkaramadığı hafif bir aksanla, vurgu yapmadan.

Alfa omuz silkti. "Gözüm bozuk olduğu için araba kullanamıyorum. Buluşmak ister misin?"

Uzun bir dakika boyunca sessizlik oldu, Alfa'nın kulaklarını dört açarak nehre baktığı uzun bir dakika. Ses geri gelmeden önce hafif bir hışırtı duyuldu. "Katil suçu senin üzerine atmak istiyor."

Alfa ofladı. "Bu çok açık."

"Sendika ile bir anlaşma yaptı." Ne?

Alfa yana baktı ve uzun bir siluet seçebildi. "Ne tür bir anlaşma?"

"Onlara bir şey teslim edecek ve onlar da seni indirmesine yardım edecekler."

İlginç. Örgütün haydut katillerle anlaşma yaptığını duymamıştı.

"Neden bana bundan bahsediyorsun?" Alfa sordu, gözündeki kaşıntı giderek artıyordu.

Bir çakmak çaktı, eldivenli bir elin üzerindeki eti gösterdi ve sonra tekrar çaktı.

"Şehre liderlik etmeniz, büyük plan içinde benim amacıma uygun."

Bir amacı mı vardı? Alfa bu soruyu dile getirmedi. Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu da onu nasıl başa çıkacağını bilmediği bir joker yapıyordu.

"Yani katil Sendika için mi çalışıyor?" Alfa doğruladı.

"Öldürüyor çünkü bundan zevk alıyor," diye açıkladı adam. "Örgüt sadece bir amaç için bir araç... anlatıdaki yeriniz."

"Daha büyük bir resim varmış gibi konuşuyorsun." Kuru bir kıkırdama.

"Her zaman vardır."

Sohbet en hafif tabiriyle ilginçti. "Katilin kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

Alfa onun boşluğu doldurmasını bekledi ama doldurmadı. "Ve sen söylemeyeceksin?"

Adam bir süre bekledi. "Tenebrae'deki kardeşini ara. Onun gizli görevdeki köpeği sana yardımcı olacak bilgilere sahip."

Alfa gerildi, bıçak hâlâ elindeydi. Dante'yle olan bağlantısı bilinmiyordu, Dante'nin birkaç ay önce Vin adında bir adamını gizli görevle örgüte gönderdiği de bilinmiyordu. Kimdi bu herif?

"Hepsi bu kadar mıydı?" Alfa öfkesini kontrol altında tutmaya çalıştı, şifreli cevaplara cidden sinirlenmişti. Bu adamın akıl oyunlarını oynamak için orada değildi. "Bana söylemek istediğin gerçek bu muydu?"

Küçük bir duraklama. "Sen hatırlamıyorsun ama bu katil yıllar önce senin gözünü alan adamla aynı kişi."

Damarlarına kurşun doldu. Alfa tam boyuna doğru doğruldu ve hareket etmeyen silüete bir adım daha yaklaştı. "Nereden biliyorsun lan? Kim o?"

Adam cevap vermedi.

Ne oluyor be? Bu kişisel bir şeydi. Bu adam onun hatırlamadığını biliyordu, katilin kim olduğunu biliyordu ve Alfa'yı yok eden kişinin kendisi olduğunu da biliyordu. Ve hâlâ hiçbir şey söylemedi.

Ciddi şekilde sinirlenen Alfa ona doğru ilerledi, bazı cevaplar almak için gereken buysa onu eşek sudan gelinceye kadar dövmeye hazırdı.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Onu duraklatan ses tonuydu; sakin, net ve ölümcül. Alfa gibi bir adam ona doğru gelirken böyle ürkütücü bir sakinlikle tehdit savuran her adam iş demektir.

Alfa gölgelerin kenarında kaldı ve ellerini bir tür ceket cebine sokan silueti seçebildi.

"Kim olduğunu öğreneceğim Gölge Adam." Alfa ciddiye. Bu adam hakkında koca bir dosya hazırlayacak ve tanıdığı her yeraltı patronuna dağıtacaktır.

Ses tekrar geldi, bu sefer eğlenerek, gitmeden önce tüyler ürpertici bir kelime.

"Dene."

Bölüm 27

Zephyr

Katilin, kocasına kısmi körlük ve kötü bir yara izi veren adamla aynı kişi olduğu gerçeği Zephyr'i söylediğinden daha fazla ürpertti. Bu, katil her kimse, Alfa'ya karşı onu öldürmeye çalışacak ve bu başarısız olunca da başkalarını öldürüp suçu onun üzerine yıkacak kadar uzun süredir kan davası güttüğü anlamına geliyordu.

Alfa bu Gölge Adam karakteri hakkında pek konuşmuyordu ve Zen başından beri izliyor olmasına rağmen orada birinin olduğunu bile bilmiyordu. Ama ona inanılacak olursa, ortalık fena karışmıştı.

Alfa o toplantıdan beri diken üstündeydi, daha karanlık, daha sessizdi, kafasının üzerinde onu pek de suçlamadığı bir bulut vardı. O ana kadar, yaralarının garip bir kaza sonucu oluştuğuna dair bir umudu vardı. Ama şimdi öyle olmadığını, kasıtlı olduğunu bilmek, o hatırlamazken başka birinin bunu bildiğini bilmek onu canlı canlı yiyordu ve onun için üzülmüyordu.

Annesi bile akşam yemeğine geldiklerinde onun kapalı olduğunu fark etmiş ve endişelenmişti ve annesi onu hiç sevmiyordu.

Zephyr, yatakta uzanmış, tül kısmen gömleksiz halini örtmüş, telefonunun hoparlörü yan tarafında, gözlerini boşluğa dikmiş onu izliyordu.

"Vin bir şey buldu," dedi Dante'nin yumuşak sesi hoparlörden. Arka planda bir bebeğin gurultularını duyabiliyordu. Etrafında Tempest varken konuşuyor olmalıydı. Bu çok şirindi.

"Dinle," dedi Dante biraz durakladıktan sonra. "Hafta sonu oraya uçmayı düşünüyordum. Bunu yüz yüze tartışırız. Özellikle de Gölge Adam işin içindeyken. Bildiklerini nereden bildiğini bilmiyoruz ve dikkatli olmak en iyisi, özellikle de ne tür bir oyun oynadığını bilmediğimiz için. Morana ile temas halinde olması ve şimdi size yardımcı ama seçici bilgilerle gelmesi tesadüf değil. Ona güvenmiyorum."

Alfa başını salladı, bir elini başının arkasında kıvırdı, pazusu bu hareketle şişti. "Bu konuda hemfikirim. Bu Cuma bir dövüşüm var," diye Dante'ye bilgi verdi ve tepkisini görmek için gözleri Dante'ye kaydı. Dante yüzünü nötr tuttu, yaklaşan dövüş yüzünden midesi düğümlenmişti.

"Harika," diye takıldı Dante. "Ben de katılmak isterim."

"Elbette," diye kabul etti Alfa ve Zephyr dinlemekten memnundu, kardeşlerin belli etmeden ortak bir zemin bulmak için birbirlerinin etrafında çalıştıklarını fark etti. *Erkekler*.

Dante kıkırdayarak, "Bu arada Morana Tristan'ın peşini bırakmıyor, sizi ziyaret etmek istiyor," dedi. "Son zamanlarda balayı tatil yerlerine kafayı takmış durumda ve Tristan ona sizin evinizin de öyle bir yere benzediğini söylemiş."

Alfa homurdandı. "Burası lanet olası bir balayı tesisi değil."

Öyle sayılır. Çok fazla balayı kısmı o l m a d ı .
Aylaklık, evet. Balayı, hayır.

Tempest bebek diliyle saçma sapan bir şeyler geveledi ve Dante ona öpücükler gönderdikten sonra tekrar hatta döndü, sesindeki sırtış belirgindi. "Bu benim sana Tristan'ın bu sefer tek başına gelmesine izin vermeyeceğini söylememin kibar yoluydu. Ayrıca" -Dante bebek sesiyle, açıkça kızına hitaben konuştu ve Zephyr *eridi*- "benim sevimli küçük prensesimi de getireceğim. Bugünlerde ayrılık kaygısı yaşıyorum. Yani bebeğimin annesi de"-Dante uzaktan Amara'ya doğru bağırdı-"karım da bizimle gelecek."

"Kırbaçlanmışsın," diye kahkaha attı Alfa.

"Mutlulukla," diye onayladı Dante, sesinde hiç utanma yoktu. "Yani iki çift, iki çocuk ve beş güvenlik görevlisi. Cuma öğleden sonra ineceğiz."

"Teslimatı ayarlayacağım," diye onayladı Alfa.

"Tamam. Zephyr'e sevgilerimi ilet." Ve şimdi ahududu üflüyordu. Alfa ona baktı. "Ona selamını ileteneceğim."

"Aşkım, dedim."

"Siktir git."

Kocası Dante'yle kıkırdayarak telefonu kapattı.

Zephyr sırttı, yatağa tırmandı ve Alfa uzaktan kumandalı ışıkları kapatırken ağı ayarladı.

Hâlâ diken üstündeydi, yüzünde kara bir endişe bulutu vardı, akli hatırladığı ve hatırlamadığı pek çok şeyle meşguldü.

Onun üstüne tırmandı.

Kendini tekrar ona açtığını hissetti, yavaş yavaş, çekinceleri günlerdir uğraştığı her şeyle birlikte azalıyordu ve yine de ona hiçbir yere gitmeyeceği konusunda güvence veriyordu. Gitmek istemiyordu. Ve onun endişelendiği bir şeyin daha azalmasını istiyordu. Geri döndüğünden beri aralarındaki şeyler değişmişti. Adamın geçmişleri hakkındaki sınırlı da olsa gerçeği öğrenmesi ve onun da bunu kabullenip tamamen

Bunu asla hatırlamayacağı gerçeğiyle birlikte, işler daha iyi hale gelmişti. On yıl önceki kısa ama güçlü ilişkilerini kurcalamaya ve sormaya çalışsa da, Zephyr belki de en iyisinin geride bırakmak olduğunu anlamasını sağladı, özellikle de zihni bazı şeyleri kasıtlı olarak unuttuğu için, büyük olasılıkla travma nedeniyle. Ona bu konuda kendisine güvenmesini söylemişti ve her ne kadar güven sorunları olsa da, Zephyr onun bu konuyu unutmaya çalıştığını hissedebiliyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, onun üzerine oturdu, göz bandını çıkardı ve altındaki yaralı dokuyu ortaya çıkardı. Adamın kendisini bu şekilde, en çirkin haliyle görmesine izin vermesini seviyordu. Aptal adam. Onun çirkinliği onun güzelliğiydi.

Her gece yaptığı gibi, saç çizgisinden başlayıp gözünün üzerinden geçerek yanağından aşağıya, ağzının köşesine doğru küçük öpücükler kondurdu. Genellikle o noktada dönüp dudaklarına yapıştırdı ama Zephyr onun sevişmelerini kontrol altında tutmaya çalışmasından bıkmıştı. Onu olduğu gibi, acımasız ve çiğ istiyordu ve ona sahip olacaktı.

Dudaklarını atlayarak kendini alçalttı, dudaklarıyla yara izini takip etti, boynunun yanından aşağıya, daha aşağıya, kaslı, seyrek saçlı göğsünün üzerinden, birinin bıçağı böğrüne sapladığı yere kadar gitti. Onu öptü, hak ettiği tüm sevgi ve ilgiyi gösterdi, iyileşmek zorunda kaldığında onunla birlikte olabilmeyi diledi. Dili göğüs ucunda gezindi ve adamın nefesinin kesildiğini, boxer şortunun hafifçe yırtıldığını duydu.

Zephyr gülümseyerek daha aşağılara indi, karın kaslarının çizgisini takip etti, yıllar boyunca hem dövüş hem de eğitimle vücuduna kazandırmaya çalıştığı kaslar. Çizgiyi yaladı, saçlarının hareketiyle birlikte gövdesinin üzerinde iz bıraktığından emin oldu, onun için bir his ekledi. Eli bir kez gevşek bir şekilde sarıldı, onu durdurmadı ama yapabileceğini bilmesine izin verdi.

Sert uzunluğunu göğüslerine karşı hissetti ve onları sallayarak horozunun etrafında hareket etmelerini hissetmesine izin verdi.

"Siktir," diye homurdandı, eli saçlarında biraz sıkılaştı ve kadın gülümseyerek hareketi tekrarladı. Elleri adamın şortunu indirdi, dili adamın öne doğru çıkık, uzun, kalın ve sert, alt tarafında belirgin bir damarın olduğu yerde gezindi.

Zephyr, adamın bu görüntüyü sevdiğini bildiği için onu geniş göğüslerinin arasına sıkıştırdı ve kalçaları otomatik olarak hareket ederek kadının yarattığı boşlukta kaymaya başladı. Yukarı doğru yaptığı hareketlerden birinde başını öptü, göğüslerini bıraktı ve şaftındaki damarı uzun uzun yaladı, diğer eli saçlarına gelirken ağzı onu tatmak için salyalar akıttı, hızını onun belirlemesine izin verirken esnedi.

Onu tuttu, başını ağzına aldı, zaten damladığı yarığı yaladı, ilk kez özünü tattı. Ve sonra onu boğazına götürdü.

Adam inledi ve kadın başını kaldırıp adamın boynunun yastığı gömüldüğünü gördü.

Bu canavar adamın dudakları tarafından çözüldüğünü görmek baş döndürücü bir duyguydu.

Gözlerini kapadı ve ona hayatının oral seksini yapmaya başladı, yukarı aşağı hareketine ellerini de ekledi, bükme ve yutma, emme ve yalama arasında gidip geldi, ona elinden gelen en fazla hissi verdi, saçlarındaki elleri ya da boğazından çıkan gürleme sesleriyle tahrik oldu.

Ellerinden biri kafa derisini terk etti ve gözlerini açtı, kıkına dokunurken onu izledi, parmakları zaten ıslak olan kıvrımlarını buldu. Onu bu kadar tahrik eden şeyin ne olduğunu merak etmişti, güç hissi miydi yoksa zihinsel ya da fiziksel basit bir biyolojik tepki mi? Zen ona, doğrudan cinsel organından çıkan bir sinir olduğunu söylemişti.

Bir kadının ağız ile vajinası arasındaki çatı, belki de kocasına oral seks yaptığı için daha da hassaslaşmıştır.

Aniden, tek bir kolun gücüyle onu çekti ve kız gözünü kırpamadan, yüzüne binmiş, siki ağzındaydı, elleri onu üzerine yayıyordu.

Çok sıcaktı.

Daha önce hiç 69 yapmamıştı.

Onu becerikli ağzının üzerine çekti, yüzündeki kıllar en lezzetli sürtünmeyle kalçasının iç kısımlarına sürtündü, dili yüksek, müstehcen bir sesle onun üzerinde höpürdetti ve bu da onun etrafında inlemesine neden oldu. Garip ama inanılmazdı, onun kendisine bir şey yaptığını hissetmek, buna tepki vermek ve onun buna başka bir şey yaparak tepki verdiğini hissetmek, sonsuz bir his döngüsü gibi, başladığı yerde bitiyor ve yaptığı yerde bitiyordu. Cinsel bir yin ve yang.

Yanaklarını ayırdı, başparmağı onu yerken gül goncasını okşadı ve onun etrafında sertçe kenetlenmesini sağladı.

"Buraya daha önce gelen oldu mu?" diye sordu kızın kalçasına, kız havaya kalkarken kalçasının içini ısırdı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı.

Onu yutmaya geri döndü, onu diliyle becerdi ve alternatif olarak klitorisini ovuşturdu, onun horozunun etrafında miyavlamasını ve inlemesini sağladı, boğazının titreşimleri uyarılmasını daha da artırdı.

Ne kadar sürdüğünü, ne kadar böyle kaldıklarını, bedenleri ve zihinleriyle birbirlerine bağlandıklarını, birbirlerinin tepkilerine tepki verdiklerini, aynı anda hem uyarıldıklarını hem de uyarıldıklarını bilmiyordu. Ama bir süre sonra, klitorisini emerken başparmağını kıkına soktu ve boşaldı, kendini dolu, istila edilmiş ve sahiplenilmiş hissetti, bu his garip ve tabuydu, sinirleri

Sonlanmalar vücudunun her yerinde yanıyordu. Orgazm çılgınlıkları atarak başını adamın etinden çekti, tırnakları adamın sert uyluk kaslarına saplandı, kendi kasları da yavaşça aşağı inerken adamın başının etrafında sarsıldı ve sıkıştı.

Adam geri çekildi ve kızın poposuna bir şaplak atarak inlemesine neden oldu.

"Arkanı dön," diye talimat verdi ve kemiksiz Zephyr bir şekilde dönüp ona bakmayı başardı. Bacaklarını kalçasının her iki yanına çekerek ona yoğun bir bakış attı. "Beni içine al."

Kalbi yeniden çarpmaya başladı, ilk kez onunla yüz yüze gelmesine izin vereceğini fark etti. Daha önce her şey arkadan olmuştu, hiçbiri bu kadar yakın bir bağ kurmamıştı. Onu içeri alıyordu.

Sessizce ona açı verdi ve aşağı kayd, amındaki gerginliği hissetti, santim santim aşağı inerken nefes nefese kaldı. Adamın içinde ne kadar büyük hissettiğini, dibe vurduğunda onu nasıl ikiye böldüğünü unutmuştu.

"Tanrım," diye küfretti, elleri kalçalarını kavradı, zevkli yanık onu tekrar içine alırken başı geriye düştü. Sonunda tamamen içine girmişti, o kadar derine itiyordu ki göğsünde nabzının attığını hissetti.

"Gökkuşağı," diye seslendi adam ve kadın aşağı baktı, bakışlarını tekrar onunkilere kilitledi, önünde uzanan adamın genişliğini gördü, yara izleri, kaslar, dövmele ve adam, hepsi onun.

"Sür beni."

Ellerini onun göğsüne koydu ve nasıl hissettirdiğini görmek için kalçalarını deneysel olarak döndürerek, klitorisini onun üzerinde gıcırdatarak itaat etti.

Çok iyi.

Dudaklarını ısırđ, seksi hissediyordu, azgın hissediyordu, onu yavaşça sürerken bir tanrıça gibi hissediyordu, yavaş yavaş hızını artırıyordu, farklı hareketler deniyordu, hangisinin onlara en çok zevk verdiğini anlıyordu.

Adam onun göğüslerini tuttu,

meme uçlarını çekiştirdi, onlarla oynadı. Onları tokatladı, çekti, bükte, her hareket onun haykırmasına ve etrafında bir mengene gibi sıkılmasına neden oldu. Bir noktadan sonra, kız yorulduğunda, adam pozisyon değiştirdi ve bacaklarını omuzlarının üzerine koydu, bir kez bile ayırmadı, gergin hissedene kadar hamstringlerini gerdi ama aç ı yıldızları görmesine neden oldu.

Tekrar boşaldı.

Onu elleri ve dizleri üzerine yatırdı, saçlarını geriye doğru çekti ve içine girdi, hız ı arttı, dayanıklılığ ı tutarlı hale geldi ve onun üzerinde tam gücünü asla serbest bırakmadığ ını fark etti.

"Daha sert," diye yalvardı daha önce yaptığ ı gibi ve bu sefer cevap verdi.
"Canını yakacağ ım."

"Yapmayacaksın," diye karşı çıktı, onu görmek için boynunu çevirdi.
"Ben kırılgan değ ilim.

şimdi beni ciddiymişsin gibi becer."

Baş ını geriye doğru çekti, neredeyse baş aşağ ı eğdi ve onu öptü, kalçaları hafifçe hızlandı. Bu olmazdı.

"Hayatına *devam* ettiğ imi düşün," diye onun nefret ettiğ i terimi kasten kullandı. "şimdi bana bak, senin için ellerimin ve dizlerimin üzerinde, tam da sevdiğ in gibi, ve beni al. Seninmişim gibi al beni."

"Sen benimsin," diye homurdandı ve kız ın çarşaflara tutunmasına neden olacak bir hareketle boynunun yan taraf ını ısırdı.

"O zaman göster bana.

Hissetmiyorum." Tersledi.

Onu yatağ ın içine iterek tamamen hareketsiz hale getirdi ve kulağ ına eğildi. "Yarın oturamayacak kadar ağ rın olduğ unda benden nefret etme."

Ve Zephyr kendini ne kadar tuttuğ unu fark etti. Hareket edemiyordu, tepki veremiyordu, kalçalarını havaya kaldırıp yatmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Yatak gıcırıyor, her çıtırtının ardındaki güç çarşafı yumruklamasına neden oluyor, her vuruşun açısı onu çılgına çeviriyor, rahatsızlığın sınırı dişlerini takırdatan, vücudunu titreten ve zihnini boşaltan zevkle sarmal hale geliyordu. Artık çıkardığı seslerin farkına bile varamayacak kadar sert bir şekilde ona asılırken, hislerden başka bir şey değildi.

Tekrar geldi. Ve tekrar. Ve tekrar. Durmaksızın, vücudu sarsılarak ve siyahlar göz kapaklarının ardında genişleyerek, zihni vücudundaki tepkiler dışında her şeye karşı tamamen hissizleşerek, kalbi göğsünün içinde gürleyerek, şehveti çılgınca, aşkı sonsuz, hayatı onun.

Muhtemelen bayıldı, çünkü sonraki birkaç dakika bomboştı. Yüzüstü yatarken kendine geldi, adam onun yanındaydı, o tekil altın bakışlarıyla ona bakarken göğsü kabarıyordu, parmakları tohumunu vücudunun içine geri itiyordu.

Lanet olsun.

"Beni bir daha bırakma gökkuşağı," diye konuştu aralarındaki boşlukta sessizce. "Hiçbir şey hatırlayabilecek miyim bilmiyorum. Hissettiklerimin aşk olup olmadığını bilmiyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum. Ama seni yanımda istediğimi biliyorum. Seni şimdi unutmak istemediğimi biliyorum."

Zephyr eridi, kalbi yumuşadı. Onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hiçbir yere gitmiyorum yakışıklı. Seni bir çocuk olarak sevdim ve bir canavar olarak seviyorum. Hepiniz benim tarafımdan her zaman sevildiniz."

Uzun bir an boyunca havayı paylaştılar. "Sana kalbimin ölü bir yara dokusu olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Hmm."

"Seninle yeniden pompalandığımı hissediyorum. Can damarım. Benim küçük gökkuşağım."

Ve o da onun kocasıydı. Sözleri iliklerine kadar ısıtan Zephyr, yanında

kocasıyla birlikte uyudu.

Bölüm 28

Zephyr

ÜÇ GÜN SONRA ve hala ağrıyordu.

Peki ya kocası? *Memnun* oldu.

Yüzünde sık sık kendinden memnun bir ifade yakalıyordu ve artık onu kırma korkusu geçtiğine göre, amının iyileşmesine izin vermek için onu itmek zorunda kaldı. Dayanıklılığıyla ona bir numara yapmıştı.

Güverteye doğru yürüdü, acıdan hafifçe irkildi, her adımda tam olarak nerede, ne kadar derinde ve ne kadar sert olduğunu hissetti. Kendisinden nefret ettiğine emin olduğu Baron dışındaki tüm köpekler peşinden geliyor, muhtemelen Alfa'nın kokusunu aldıkları için gecedен beri onu daha fazla koklamaya çalışıyorlardı.

Belki de gergin olduğu içindir.

Gergindi çünkü Dante ve parti havaalanından yola çıkmıştı ve geçen sefer kaybolup başıboş kaldığı zamanın aksine onlara iyi bir izlenim vermek istiyordu. Ayrıca ekstra gergindi çünkü kocası o akşam dövüşmek için ölüm ringine gidecekti ve her ne kadar kocası bu konuda soğukkanlı ve rahat olsa da

değildi. Kocasının öleceğinden ya da ciddi şekilde yaralanacağından korkuyordu ve bu iki seçeneği de istemiyordu. İtibarın canı cehenneme, kocası daha önemliydi. Ama o aynı zamanda yılanlarla dolu bir çukurun lideriydi ve doğru mesajı göndermek sadece itibarı için değil, onunla ilişkili herkesin güvenliği için de önemliydi. Bu dünya hakkında gözlemleyerek öğrendiği bir şey varsa, o da zayıflıkların kokusunun alındığı ve hiç kalmayana kadar sömürüldüğüydü. Bundan nefret ediyordu ama olan buydu ve o da bununla barışmak zorundaydı.

Ayrıca gergindi çünkü Alfa'ya komplo kuran seri katil Gölge Adam toplantısından beri sessizdi ve kocası bunun fırtına öncesi sessizlik olduğuna inanıyordu. İçgüdülerini de aynı fikirdeydi ve bu onu geriyordu, nefret etseler bile ailesini güvenlik için yerleşkeye getirmeyi düşünecek kadar gergindi. Zen hariç. Kız kardeşi buraya aşık olmuştu. Belki Alfa'yla konuşup onun misafirhaneye taşınmasını sağlayabilirdi.

Sonra görüşürüz.

Yüzüne bir gülümseme yapıştırarak sancıları görmezden geldi ve hafta sonu misafirlerinin çıkmakta olduğu merdivenlere baktı. Aylardır yerleşkede yaşadıktan sonra, manzara ve orman onun için bir ev haline gelmişti ve misafirlerinin yüzlerini ve üzerlerindeki hayranlığı izlerken, tam da bu basamakları tırmandığı ilk günü hatırladı.

Hector, Alfa'nın onu gönderdiği görevden döndükten sonra gruba liderlik ediyordu ve o da bundan memnundu. Onu ve mizah anlayışını özlemişti, özellikle de Alfa'nın ayağını kaydırma kolaylığını.

Sözü açılmışken, kocası onun yanına geldi, elleri tamamen tescilli bir hareketle kalçalarına geldi ve onları selamlamak için bekledi.

Dante, hatırladığı kadar yakışıklı ve nazik, gülümseyerek güverteye çıktı, kollarında artık o kadar da küçük olmayan küçük Tempest, kesinlikle sevimli olan parlak sarı bir tulum giymişti, başında küçük sarı bir fiyonk vardı.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler kardeşim," diye başını salladı Dante ve yanağına platonik ama şefkatli bir selam öpücüğü kondurdu. "Her zamanki gibi çok güzel, Zephyr."

Çok çekici biriydi ama bir kadının kendini iyi hissetmesini sağlayamıyorsa ne olayım.

Zephyr'in hâlâ varlığından haberdar olmadığı bir kadının tanrıçası olan karısı Amara, hem Alfa'yı hem de onu sıcak ve tatlı kokulu bir kucaklamayla karşıladı. "Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederiz. Bu molaya ihtiyacımız vardı. Eviniz muhteşem," diye iltifat etti kısık bir sesle ve Zephyr için gururla dolduğunu hissetti. Onunla en son karşılaştığında, evliliğinden emin olmadığı ve Alfa için bir bilinmez olduğu, hem kendine hem de ilişkilerine güvenmediği zamanlara kıyasla çok farklıydı. Orada dururken, kendisinin de değiştiğini, kendinden ve ilişkisinden daha emin hale geldiğini, güvensizliklerinin hâlâ mevcut olduğunu ama aşkının verdiği güvenle daha geri planda kaldığını fark etti. Tanrım, onu seviyordu, bu adamı. Sadece şu anda olduğu kişiyi değil, onun olmasına izin verdiği kişiyi de.

Kendisinin bu halini seviyordu; güçlü olabilen, savunmasız olabilen, açıkça sevebilen ve utanmadan şehvet duyabilen ve her şeyin yolunda olduğunu, bunun için yargılanmayacağını ya da onun hayatına daha iyi uyum sağlamak için bazı yönlerini değiştirmesi gerektiğinin asla söylenmeyeceğini bilen kadın.

Buna bayılırdı.

"Elbette," diye yanıtladı Amara. "Biz aileyiz. Burada her zaman hoş karşılanırsınız."

Amara ellerini sıktı ve Zephyr onun bileğindeki yara izini gördü. Ama hiçbir şey söylemedi, arkadaki diğer çifte döndü, düğünde gördüğü ama tanıştırılmadığı çifte. Heyecanlı adam ve gözlüklü kadın ve onlarla birlikte düğünde onunla konuşan genç çocuk, şu anda diz çökmüş köpekleri okşayan çocuk.

"Oh hey!" diye el salladı ona. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

Çocuk başını kaldırıp bakmadı, sadece Ayı'yı kaşdı. "Çok ağlıyorsun. Evet." "Xander!" diye uyardı gözlüklü kadın, ona hafifçe mahcup bir gülümseme. "Merhaba. Özür dilerim. Bu Xander. Ben Morana. Bu iri adam da Tristan."

Tristan ona başıyla selam verdi ama mesafesini korudu. İğrenç. Adamda hiç sıcaklık yoktu. Morana'ya bakıp gözleriyle Xander'ı kontrol etmesi ve arada sırada Tempest ve Amara'ya bakması dışında onu bir robot sanabilirdi. İlginçti.

"Hadi sizi yerleştirelim," diyerek ellerini çırpı ve hepsini içeri götürdü, onlara evi gezdirdi, birkaç adamına misafir evindeki eşyalarını yerleştirmeleri için rehberlik etti. Nala ve bazı yardımcıları mutfakta onlar için her şeyi hazırlamaya çalışırken, Leah çocuklara yardım etmek için geldi, ama bu işe yaramadı çünkü Tempest babasının kollarından ayrılmak istemiyordu ve Xander da köpeklerle birlikte halıların üzerinde kendine rahat bir yer bulmuştu. Ailesinin akşam yemeği için geldiği zamandan farklı hissediyordu. Bu kez kendini evin kadını gibi hissediyordu, her şeyin mükemmel olduğunu kanıtlamaya çalışan bir kızıdan ziyade eşit bir ev sahibesi gibi. Oturdular ve rahatça konuştular, çoğunlukla hafif tuttular çünkü çocuklar uyanıktı ve personel üyeleri etraftaydı. Çiftler arasında en çok Morana ve kendisinin konuştuğunu fark etti, her ne kadar diğer kadın bir dahi olsa da kendisi öyle değildi. Amara belki de mesleği terapistlik olduğu için söze karışmıyor ama dinliyordu,

Zephyr'e göre bu çok havalıydı. Yine de gruba katkısının ne olduğunu merak ediyordu. Kendisi bir kuafördü ve işini seviyordu ama şu anki ortamda, kulüpteki bayanlarla tanıştığında onlar için ne yapabileceğine dair sorduğu soruları hatırladı.

Tristan ve Alfa grubun en sessizleriydi; Dante en rahat olanıydı, Alfa gerektiğinde konuşuyor, Tristan ise hiç konuşmuyordu. Ama Alfa kolunu Morana'ya dolayarak oturdu, parmakları Morana'nın boynuna değdi ve Morana'nın içindeki romantik kişi bu durum karşısında hafifçe bayıldı.

Kısa süre sonra Alfa, Hector'la dövüşmeden önce ısınmak için ayrıldı. Leah bebek bakıcılığı görevini üstlendi ve geri kalanlar bir Rover'a binerek Victor'un onları *Sonlandırıcı'nın* dövüşeceği arenaya götürdü.

Kalabalık en son oraya gittiği zamankinden çok daha kalabalıktı. Zephyr daha önce oturduğu yerde oturuyordu, Morana bir tarafta, Amara diğer tarafta, kendi partnerleri köşelerini tutuyordu, Victor ve Dante'nin adamlarından biri arkalarındaydı ve hepsini koruyorlardı.

Daha çok takım elbiseli erkekler ve elbiseli kadınlar arenanın üst bölümlerinde oturuyor ve ortadaki ringi kuş bakışı görüyorlardı. Diğer daha gürültülü kalabalık ise devasa deponun her tarafında, dövüş ringinden sadece birkaç metre ötedeki tek sıra sandalyelerin arkasında duruyordu. İnsanlar bahis oynuyor, skorlar tutuluyor, yeraltı dünyasının hem şık hem de çirkinleri dövüşü şereflendiriyordu.

Spiker ayağa fırlayıp sessizlik için ellerini çırparken Zephyr kalbi boğazında oturuyordu.

"Ne harika bir turnuva oldu, bayanlar ve baylar," diye tekrar gürledi sesi.
"Final dövüşündeyiz ve ah, ne dövüş olacak."

Nasıl yapacağını bilmiyordu ama bunu başarmak için Alfa'ya ihtiyacı vardı.

"Bayanlar ve baylar, anavatanında en iyi dövüşçüleri eğitiyor, adı ringde korku salıyor, lütfen Rus ölüm makinemiz Ravager'a hoş geldiniz deyin!"

Buz gibi saçları ve buz gibi gözleri olan adam soyunma odası olması gereken yerden ringe doğru yürürken, kalabalığa bakmadan sadece dövüş ringine atlarken kalabalıktan bir tezahürat yükseldi.

"Korkunç görünüyor," diye fısıldadı Morana yanından ve Zephyr çocuğu beş saniye içinde düşürdüğü zamanı hatırlayarak başını salladı.

"Ve şimdi," diye bağırdı spiker. "Ev sahibi şehirden, bitiremeyeceği bir dövüşü başlatmayan efsane, tek gözlü canavar, The Finisher!"

Kalabalıktan bir kükreme daha yükseldi, gürültü o kadar yüksekti ki Zephyr vücudunda yankılandığını hissetti. Yan tarafa baktığında kocasının, hayır, *Sonlandırıcı'nın*, siyah dövüşçü şortuyla aynı soyunma odasından çıktığını, bantlarını ellerine sardığını, doğruca ringe gittiğini ve Ravager'ın yanına atladığını gördü.

Alfa orada olduğundan emin olmak için başını çevirip ona baktı ve geri döndü.

"Tek gözle nasıl dövüşecek?" Amara diğer tarafından fısıldadı.

Zephyr onu antrenman yaparken, savaşırken ve öldürürken görmüş olmasına rağmen bilmiyordu. Bilmiyordu ama onun bilmesi için dua ediyordu.

Adamlar yumruklarına vurarak birbirlerine baktılar. Spiker yere indi ve zili çaldı.

Kavga başladı.

Zephyr sandalyesinin kollarını kavradı, Ravager Alpha'nın arkasına geçerken gözünü kırpmaya cesaret edemedi, nefes almaya cesaret edemedi, kocası hemen dönüp ona yandan saldırdı, Ravager eğildi ve uzaklaştı, her iki adam da birbirlerinin etrafında dönmeye başladı.

Birbirlerini incelerken kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, sevdiği adamın ne pahasına olursa olsun galip gelmesini isterken adrenalın damarlarını doldurdu.

"Sağdan gitmesi gerekiyor," diye mırıldandı Dante nefesinin altından, koltuğunda öne doğru eğilip dövüşü olabildiğince yakından izlerken.

Tristan diğer taraftan Dante'ye, "Sağ tarafı kör," diye yorum yaptı. "Bu onu zayıflatır."

Teknikle ilgili yorumlar da dövüş gibi devam etti ve önceki dövüşlerden çok daha uzun sürdü.

Zephyr spikere baktı ve onun tedirgin görüldüğünü fark etti, dövüşün on dakikadan fazla sürdüğünü, iki adamın da sadece dövüştüğünü, eğildiğini ve birbirlerinin etrafında dans ettiğini fark etti.

"Ne yapıyor bu?" diye yüksek sesle düşündü ve Amara'nın bacağını sıkıldığını hissetti.

Birden havai fişek sesleri havayı delip geçti.

Depoda toplu bir nefes alma sesi yükseldi. İnsanlar çılgılık atmaya başladı ve Zephyr şaşkınlıkla etrafına bakındı, Dante Amara'yı ve Tristan Morana'yı koruyup her ikisini de yere iterken kalbi göğsünden fırlamak üzereydi. Alfa'nın ringin üzerinden atlamadan önce deponun bir köşesine baktığını ve dövüşü bırakıp ona geldiğini gördü. Onu kollarına alıp soyunma odasına doğru ilerledi.

"Ateş edeni bulun," diye emretti Victor, o da deponun diğer tarafına doğru koşmaya başlamıştı bile.

Dante ve Tristan onları arka çıkışa kadar takip etti, Ravager şaşırtıcı bir şekilde kapıyı açarak onları şimdi kaçışan insanlarla dolu olan otoparkın arka tarafına bıraktı.

"Sana borçluyum Adrik," dedi Alfa, Ravager'a başıyla selam verdi, o da karşılığında ciddi bir selam verdi.

"Az önce ne oldu?" Zephyr, kanına pompalanan adrenalinin etkisiyle hâlâ sarsılmış bir halde sordu. Az önce bir çatışmada mı bulunmuştu? Gerçek bir çatışmada mı? Havai fişek sesine benzeyen bir atış mı?

"Ateş edildi." Alfa'nın acımasız sesi bunu doğruladı.

Araca ulaşip onu yere bıraktılar ve depoya dönüp baktılar.

"Kimse yaralandı mı?" Amara herkesi kontrol ederek sordu.

Morana arabaya yaslanarak, "Sanırım içeride biri öldü," diye tahmin etti. "Arkamda. Kurşun çok yakındı. Ama hedef onlar mıydı yoksa biz miydik?"

Tristan onu kendi bedenine çekti.

Zephyr Alfa'ya yaslanmış, birilerinin ölebileceği bir yeraltı ölüm savaşında ateş edilmesini aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Alfa'nın kolu Zephyr'e dolandı ve herkes olanları izleyip beklerken onu yakınında tuttu.

Birkaç dakika sonra Victor, kardeşi ve Dante'nin adamıyla birlikte elinde bir silahla dışarı çıktı.

"Bunu arkada buldum patron."

Alfa silahı sağ eline aldı ve kontrol etti. "Bu model burada üretilmiyor."

Morana telefonunu açtı ve öfkeyle ekrana bir şeyler yazdı. "Svoski'de üretilmiş. Kayıt adı ya da ruhsat numarası yok."

Çok hızlıydı.

Hector Alfa'ya baktı, ikisi arasında sessiz bir konuşma geçiyordu.

"Victor, kızları eve götür," dedi genç adama.

Dante adamına onlarla birlikte gitmesi için başıyla işaret etti ve Amara'ya bir öpücük verdi.

Tristan Morana'yı boynundan çekti ve onlar da sessiz bir konuşma yaptılar.

Alfa, Zephyr'in yüzünü çenesinden yukarı çevirerek ona sert bir öpücük verdi. "Uslu dur, gökkuşağı."

"Sen nasıl istersen, seksi şey," diye fısıldadı, sesi titrese de, zihni gecenin nasıl bir hızla boka sardığını işliyordu.

Zephyr, başına önemli bir şey geldiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı; kız kardeşini aradı.

Morana ve Amara ile birlikte eve döndükten sonra, her iki kadın da ona katılmadan önce tazelenmek için misafirhaneye giderken, Zephyr kız kardeşine vurulma olayını, tek arkadaşı Bear'ı ve evin bir yerlerinde kayıp olan diğer iki köpeği anlatmak için yalnız zaman ayırmaya karar verdi.

"İyi misin?" Zen onun kulağına haykırdı. "Bekle, seni görmem gerek. Hemen videoya geçin."

Zephyr başını salladı ve kamerayı değiştirerek kız kardeşine kendisini gösterdi. "Ben gayet iyiyim. Gördün mü?"

"Tanrım, Zee," diye inledi Zen. "Zihinsel olarak mı? Sen iyi misin?"

Zephyr kız kardeşine dürüstçe bilmediğini söyledi. Bu olayı hâlâ sindirmeye çalışıyordu ve bunu kabullenmesi muhtemelen biraz zaman alacaktı. Verdiği tepkiye bakılırsa bu dünyaya ne kadar yabancı olduğunu da fark etmişti. Diğerlerinin hiçbirisi vurulma olayına şaşırtıcı bir tepki vermemişti, bu da onların daha önce benzer şiddet olaylarıyla başa çıkma deneyimleri olduğunu anlamasını sağladı. O bunların hiçbirini yaşamamıştı ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu da bilmiyordu. Sadece öyleydi ve Alfa'nın dünyasının bir parçası olarak kalmak istiyorsa bunu öğrenmesi gerekiyordu ki bunu kesinlikle istiyordu.

"Lütfen bana biraz şarabın olduğunu söyle," Morana arka güverteden Amara'yla birlikte içeri girdi, ikisi de pijamalarını giymişti, Morana tişört ve şort, Amara ise ipeksi bir bornoz giymişti. Zephyr, Alfa'nın tişörtlerinden birini çalmış ve yatağa girdiklerinde çıkaracağı tozluklarla birlikte giymişti.

Zephyr hâlâ telefonda konuşurken şarap dolabını işaret etti ve telefonu çevirerek kızları birbirleriyle tanıştırdı. Morana Zen'e el salladı, Amara gülümsedi ve tekrar arayacağına söz vererek bağlantıyı kesmeden önce birkaç dakika sohbet ettiler. Şarap kadehleri ellerinde, üçü de iç bahçeli oturma odasına gittiler, farklı koltuklara oturdular, Bear uyuklu bir şekilde Zephyr'in ayaklarının dibine çöktü.

"Benim kedim Lulu'ya benziyor," dedi Amara narin parmağıyla ayaklarının dibindeki köpeği işaret ederek.

"Lulu çok sevimli," diye mırıldandı Morana. "Tristan'ı bir kedi alması için ikna etmeye çalışıyordum."

"Ve başarısız oluyor," diye güldü Amara.

Zephyr sırtıtmaktan kendini alamadı. "Peki ya bir köpek? Hiç köpek istememiştim ama şimdi üç tane var. Artık onlarsız bir hayat düşünemiyorum, hatta benden nefret ettiğinden emin olduğum bir tanesi

bile."

Morana iç çekti. "Dürüst olmak gerekirse bir köpek daha akla yatkın görünüyor. Eminim Tristan Xander'ın köpeklerinize nasıl tepki verdiğini fark etmiştir. Bir şeylere kolay kolay tepki vermez, bu yüzden terapistiyle bu konuyu konuşacağız."

Zephyr sormadı ama soru yüzünden okunuyor olmalıydı.

"O yüksek fonksiyonlu otistik," diye açıkladı Morana. "Geçenlerde ona test yaptırarak ve danışman bir duygusal destek hayvanı almamızı önerdi. Xander Lulu'ya karşı sizin köpeklerinize gösterdiği gibi bir ilgi göstermedi, gerçi onunla defalarca karşılaştı."

Vay canına.

"O senin mi?" Zephyr sordu. Morana onun yaşında bir çocuğa annelik etmek için çok genç görünüyordu.

"Hayır, ama yakında onu evlat edinebiliriz."

Sonraki bir saat boyunca kızlar onu hayatları ve aşkları hakkında bilgilendirdiler, Alfa'ya tamamen zıt bir kişiliğe sahip olan kendisinin nasıl onun karısı olduğu hakkında sorular sordular. Zephyr'in en iyi arkadaşı kız kardeşi olduğu için hiçbir zaman arkadaş ya da kadın arkadaş sıkıntısı çekmemiş olsa da, iki kadının o kadar şanslı olmadığını hissetti, bu yüzden onlarla bağ kurmaya ve başka bir arkadaşla ihtiyaç duyarlarsa orada olduğunu bilmelerini sağlamaya çalıştı.

Adamlar kısa süre sonra geri döndüler, yanlarına çöktüler, başlarının üzerinde karanlık bir şey asılı duruyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi?" Zephyr merakla sordu ve herhangi bir cevap bulup bulmadıklarını bilmek istiyordu. Alfa'nın yanına sokuldu, onun tanıdık ağırlığının etrafına yerleşmesine ve tanıdık kokusunun onu rahatlatmasına izin verdi.

Dante cevap olarak başını salladı. "Hayır ama artık özel olarak konuşabileceğimize göre," diyerek Zephyr'e döndü. "Düğünümde Gölge Adam'la karşılaşmanla ilgili bir şey hatırlıyor musun?"

Zephyr hatırlamaya çalışarak dudağını ısırdı. "Uzun boyluydu, siyah bir sweatshirt giyiyordu, yüzünü görüş alanımdan uzak tutuyordu."

Morana başını salladı. "Havaalanı adamıma benziyor."

Tristan onun yanından, "Senin değil," diye düzeltti ve gözlüklerinin arkasından gözlerini devirdi. "Ne yaptığını anlamamız gerekiyor. Önce kayıp kızlarla ilgili benimle bağlantı kuruyor, sonra düğününüze gelip şifreli mesajlar gönderiyor, sonra da seri cinayetlerle ilgili Alpha'yla mı görüşüyor? Amacı ne?"

Zephyr yardım edebilmeyi diledi. Ve bir bakıma, belki de edebilirdi. Belki onun dışarıdan bakış açısı yeni bir ışık getirebilirdi.

"Ya..." diye duraksadı, Alfa'nın onu sıkıldığını hissetti ve tekrar başladı. "Ya siz büyük resmi göremeyecek kadar ona yakınsanız? Hepinizi birbirine bağlayan tek şey nedir? Ailevi bağları unutun. Gölge Limanı'ndan bir kız neden Tenebrae'den bir adamla çalışsın ki? Outfit'in kralı neden güneyin kralına geldi? Buradaki temel konu nedir?"

Dante başını yana eğdi, gözleri Alfa'ya takılmadan önce Tristan'a gitti. "Sendika mı?"

Zephyr cesaretlendirdi. "Bu da iyi bir başlangıç. Belki Gölge Adam da örgütle sorunu olduğu için size yardım ediyordur."

"Ama ne yaptığını nereden biliyor?" Dante başını salladı, hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"Sendika'nın bir parçası olabilir mi?" Morana telefonunu kalçasına vurarak yüksek sesle düşündü. "Devler, bu da belli ki kaynakları olduğu anlamına geliyor. Mantıklı olabilir."

"O zaman neden bizi onlara götürüyorsun?" Amara boğuk sesini alçaltarak sordu. "Eğer gizlilik onların işiyse ve bu onun da işiyse, neden bizim için ekmek kırıntıları bıraksınlar?"

Herkes soruları düşünürken bir süre sessizlik oldu.

"Kız kardeşim hakkında bir şey bulabildin mi?" Tristan ilk kez konuştu ve Zephyr onun oldukça gergin olmasına rağmen güzel bir sesi olduğunu fark etti.

Kendi yoğun huysuzluğu, "S e v k i y a t t a k i kızların üçü hariç hepsinin izini sürdük," diye cevap verdi.

"Beni takip edebildiniz mi?" Morana sordu ve Zephyr gözlerinin açıldığını hissetti. Kayıp bir kız mıydı?

Alfa'nın yanında gerildiğini hissetti. "Hayır. Bu da iki kayıp kız demek oluyor." "Diğerlerine ne oldu?" Amara parmaklarını Dante'ninkilere kilitledi.

yeşil gözlerini Alfa'ya dikti.

"Çoğu öldü," diye yanıtladı kocası, derin sesindeki pişmanlıkla.

Zephyr, Morana'nın elini Tristan'ın kalçasına koymasını izlerken Tristan başka tarafa baktı, boynundaki kaslar çalışıyordu.

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Dante konuştu. "Aylardır organizasyonda gizli görevde olan adamlarımdan biri bir şey buldu."

Alfa dikkatle dinledi ve Zephyr şarabını yudumlayarak yatırım yaptı.

"Vin'in benimle birkaç ay önce yaptığı son görüşmede, bakıcıların çocuklara kimlik numaraları verdiğinden bahsetmişti. Ayrıca hayatta oldukları sürece organizasyondaki çocukları takip ediyorlar. Yirmi yıl önce Tenebrae'den Los Fortis'e giden gruptaki kızlardan biri için bir dosya bulmuş." Dante durakladı. "5057. Dosyanın üzerinde bir mühür vardı. Dosyayı açtı ve birinin onu satın aldığını ve işlemin önümüzdeki hafta gerçekleşeceğini öğrendi. Eğer şehrin neresinde ve ne zaman olduğunu bulabilirsek-"

"Bir kız bulabiliriz," diye tamamladı Alfa, Tristan'a doğru bakarak.

Eğer bir kız bulurlarsa, onun kız kardeşi olma ihtimalinin yüksek olduğu söylenmedi. Sessizce oturdular, bitmek bilmeyen sorular, zor cevaplar,

belki gecenin sonunda şafak sökeceğine dair küçük, geçici bir umutla.

Bölüm 29

Zephyr

KÖTÜ BİR ŞEY OLACAKTI.

Zephyr ertesi sabah o hisle uyandı ve kurşun ağırlığı midesine oturdu. Bunun vurulma olayının bir sonucu mu, yoksa gece boyunca herkesle kasvet ve ölüm üzerine yapılan konuşmalar yüzünden mi, yoksa gökyüzünü kaplayan karanlık, ağır bulutlara bir tepki mi olduğunu bilmiyordu.

Bilmiyordu ve sık sık böyle çirkin duygulara kapılan biri olmadığı için bununla ne yapacağını da bilmiyordu.

"Seni rahatsız ediyorsa SLF'ye gitme," diye önerdi Alfa, sakalını havluyla düzeltirken, kız onun yanında durmuş, onun tişörtünü giyerken dişlerini fırçalıyordu, evcimenlikleri doruk noktasındaydı.

"Ben her zaman giderim," diye konuştu ağzındaki fırçanın, diş macununun kelimeleri karıştırmasının, adamın gözlerindeki eğlencenin, kendi gözlerindeki ağırlığın aksine.

Düzeltilicisini tezgâhın üzerine bıraktı ve onun arkasına geçerek yansımada bir baş daha uzun durdu. Ellerini onun beline koydu ve eğildi.

Boynuyla kürek kemiğinin birleştiği noktaya kadar. "Ya da kalabilirsin ve günü yatakta geçirebiliriz. Kulağa nasıl geliyor, hmm?"

Zephyr tükürdü ve yansımasıyla göz göze gelmeden önce ağzını çalkaladı. "Acıyor. Vajajay'ımın senin canavar moduna uyum sağlaması için zamana ihtiyacı var." Dudağının bir tarafı seğirdi. "Ayrıca, Zen ona vurulma olayını anlattıktan sonra beni görmek isteyecektir. Aklıma gelmişken, onunla buraya taşınma konusunda konuşabilir miyim diye düşünüyordum... eğer senin için de uygunsa misafirhaneye?"

Alfa omuz silkti. "Benim için fark etmez. O iyi bir çocuk."

Beklediğinden daha sorunsuz geçti. Ona rüşvet vermeye yarı hazırdı.

Birlikte duş aldılar ve konuklarla buluşmak üzere aşağı indiler, Nala ve Leah kahvaltıyı hazırlıyordu. Tüm konuklar, çocuklar, köpekler ve personel arasında, sesler, kokular ve sadece duyulardan oluşan bir tımarhane vardı.

Ve tüm bu neşenin ortasında bile midesindeki kurşun hala duruyordu.

Morana şehri görmek, Amara ise havuzda dinlenmek istiyordu. Sonunda, Morana'nın Zephyr'e SLF'de gönüllü olarak çalışırken ve kız kardeşiyle tanışırken eşlik etmesine ve ardından onu şehir turuna çıkarmasına karar verdiler.

İkisi de adamlarını öptükten sonra Victor'un şoförlüğünde yola çıktılar. Zephyr yol boyunca Morana'ya farklı turistik yerleri gösterdi, burada yaşamayan birine hareketli memleketini göstermekten keyif alıyordu. Yağmur ormanlarının kenarında, etrafından bir nehir geçen Los Fortis, kültür, insan ve yemek açısından hareketli bir merkez, beş milyondan fazla sakini olan ve sayıları giderek artan gelişen bir iş merkezi, tropik cennet ile

kurumsal gökdelenler. Aynı zamanda, Alfa'nın dünyasına adım atmadan önce bilmediği karanlık endüstrilerin yeraltı dünyasıydı, şimdi onun dünyası da.

SLF binasından çıktılar ve Zephyr Morana'ya organizasyonda işlerin nasıl yürüdüğünü ve kâr amacı gütmeyen kuruluşun neler yaptığını anlattı, Zen'in genellikle bulunduğu arka tarafa doğru ilerlerken onu farklı insanlarla tanıştırdı. Hafta sonları genellikle gönüllülerin ve personelin gelmesiyle daha yoğun bir yaya trafiği oluyor, bu da binayı gürültülü bir yer haline getiriyordu.

Zen köşedeki ofiste, elindeki evraklarla çevriliydi. İçeri girdiğinde kız kardeşi başını kaldırdı. "Ah, Zee," ona sıkıca sarılmak için geldi ve her tarafına baktı. "İyi misin?" Hâlâ vurulma olayı ve onun üzerindeki etkisi konusunda endişeliydi.

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum," dedi kız kardeşine dürüstçe ve onu diğer kadınla düzgün bir şekilde tanıştırmak için döndü. "Zen, Morana'yı hatırlarsın. Şehri görmek istedi, biz de dışarı çıktık."

Morana'dan gelen sessizlik Zephyr'in dönüp onu yanında, başını yana eğmiş, Zen'i incelerken bulmasına neden oldu.

Kız kardeşi kaşlarını çattı ve Zephyr ile bakıştı. "Her şey yolunda mı?"

Morana sersemlikten kurtulmuş gibiydi. "Evet, tabii ki. Özür dilerim! Bazen kafamın içinde kayboluyorum."

Zen kıkırdadı. "Bu Zee'nin en sevdiği alışkanlığı. Gel, sana etrafı göstereyim.

Zee, ortak salonda makyaj yaptırmak isteyen on altı yaşında bir çocuk var."

Kızlar tura çıkarken, Zephyr ortak salona gidip kızla buluştu, ona makyaj yaparken onunla sohbet etti, gözleri Morana'ya gittiğinde onu ve Zen'i dizüstü bilgisayara bakarken, konuşurken, kıkırdarken ve tekrar konuşurken buldu. Bir önsezi duygusu midesinde istenmeyen bir kaya gibi oturuyordu.

Zephyr nadiren böyle içgüdüsel hislere kapılırdı ama orada öylece dururken, bu his derisinin üzerinde akrepler gibi geziniyor ve ardından sokuyordu. Pencerenin dışındaki gökyüzünde ağır ağır yuvarlanan bulutlar, Zephyr'in iç dünyasına uyuyordu; ağır, dolu ve patlamak üzereydi.

Her nasılsa, gün geçti ve endişesi her geçen saat daha da kötüleşti, öyle ki Morana'yı bir tura hiç götürmemeye, sadece eve dönmeye ve bunu atlatmaya karar verdi.

Üç kadın binadan çıkarken Zen, "Bugün biraz keyifsizsin," dedi. "Vurulma olayı yüzünden mi?"

Zephyr başını salladı ve Victor'un arabayı nereye park ettiğini görmek için etrafına bakındı. "Bilmiyorum. Sadece... bir şeyler ters geliyor."

Morana gözlüklerini burnuna doğru itti. "İçgüdülerine güvenmelisin, biliyorsun. Son birkaç ayın bana öğrettiği bir şey varsa, o da kesinlikle budur."

Bunların hepsi harikaydı ama Victor hangi cehennemdeydi? Geç oluyordu, gece bastırıyordu ve eve dönmesi gerektiğini biliyordu.

Zephyr etrafına bakındı ve yerinden hiç ayrılmayan korumasının neden her zamanki yerinde olmadığını anlamaya çalıştı.

Birdenbire, renkli camlı koyu renkli bir minibüs park yerine hızla girdi.

Zephyr kapılar açıldığında ve yüzlerinde kar maskesi olan dört adam dışarı çıkıp onlara doğru yöneldiğinde donakaldı.

"Koş, Zee!"

Bağırış onu harekete geçirdi. Morana ve Zen'in binaya doğru koştuğunu gördü ve peşlerinden koştu, adamlar kovalarken kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Kim oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu ama tüm bu düzenek, hatta tüm gün iyiye işaret değildi.

Silah sesleri duyuldu ve Morana'nın düştüğünü, omzunu tutarken çığlık attığını, üstünün beyazını kanın renklendirdiğini gördü.

Zephyr durdu ve Morana acı içinde bağırırken ona yardım etmek için diz çöktü. "Git. Git, yardım getir!"

Zephyr ayağa kalkamadan iki demir kol onu yakaladı. Yüzü koyu renkli bir bezle örtüldü ve elleri bağlanarak minibüse taşındı; son gördüğü şey kız kardeşini kovalayan adamlardan biriymi ve Morana'yı beton park yerinde bıraktı.

Korku, katıksız gerçek korku, onu tüketti. Bu adamların kim olduğunu bilmiyordu ama onu minibüsün içine doğru ittiler. Zen'in lavanta rengi vücut sisi onu ele verirken, başka bir beden ona çarptı.

"Zen?" diye sordu, onun iyi olduğundan emin olmak istiyordu.

Zen'in yanıtı yan tarafından, bir bez parçasıyla boğuk bir şekilde geldi. Ağzı kapatılmıştı.

Zephyr bağlarına karşı mücadele etmeye çalıştı, dışarı çıkmaya çalıştı, hepsi boşuna.

Fermuarlar bileklerine batarak kan dolaşımını engelledi.

Minibüsün kapıları kapandı ve hareket etti. Onu ve Zen'i mi götürüyorlardı? Ve Morana geride mi bırakılıyordu? Vurulmuştu! Kan kaybından ölmeden önce yardıma ihtiyacı vardı. Tanrım, umarım kendisi için yardım bulur ve onlar için de kurtarma çağırırdı.

"Bizi nereye götürüyorsunuz? Kimsiniz siz?" Hiçbir şey göremediği gerçeği onu daha da korkutuyordu.

Talepleri cevapsız kaldı.

Yolda ne kadar kaldıklarını bilmiyordu ama Zen'in kurtulmak için ırpınmayı bıraktığını duydu. Kaçırانların onu dinlediğini bildiği için sessiz kaldı. Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmalıydı. Kısa süre sonra araçlar durdu ve biri onu kucağına aldı. Birinin onu kucağına aldığını hissetti.

kız kardeşini de. Onu taşıyan kişi bir sandalyeye oturttu ve bileklerini fermuarlı kelepçelerle tahtanın kollarına bağladı.

Yüzündeki örtü kaldırıldı ve gözlerini kırpıştırarak önündeki ani manzaraya odaklanmaya çalıştı. Zen de benzer şekilde önündeki sandalyeye bağlanmıştı, sessiz ama uyanıktı, etrafına bakınıyordu, neyse ki yaralanmamış ve zarar görmemişti, sadece sarsılmıştı. Zephyr Morana'yı bir türlü aklından çıkaramıyordu, kan omzundan koluna doğru yayılıyordu, beyaz üstü tamamen kızarmıştı. Tanrım, çok kan kaybetmişti ve eğer biri ona ulaşmadan önce kanama durmazsa...

Hayır.

Buraya odaklan, Zee.

Etrafına bakındı, bulundukları yeri ölçmeye çalıştı. Eski ve kullanılmayan küçük ahşap bir kulübeye benziyordu. Yakındaki su sesi, nehre ya da bir şelaleye yakın oldukları konusunda onu uyardı. Onları kaçıran adamlar kulübeyi terk ederek iki kız kardeşi yalnız bıraktı.

Bu kaçırılma ne içindi? Sendika mıydı? Katil mi? Başka biri mi? Onu mu yoksa Alfa'yı mı istiyorlardı? Morana'nın silahla vurulması bir kaza mıydı yoksa hedef o muydu? Bilmiyordu ama bir şekilde dışarı çıkmaları gerektiğini biliyordu.

"Hayır," diye fısıldayan Zen gözlerini kaldırdığında kız kardeşinin yüzünde dehşet ifadesiyle arkasından baktığını gördü.

Zephyr ne olduğunu görmek için dönmeye çalıştı ama sandalye onu yerinde tuttu.

Arkasında bir adamın ayak seslerini duydu ve kim olduğunu görmek için beklerken kalbi gümbür gümbür atmaya başladı.

Kel kafası ampulün ışığında parıldayan adam, elinde bir bıçakla ona gülümseyerek görüş alanına girdi. "Hey, Zee."

Hector. Alfa'nın en güvendiği adam. Bu oydu.

Yüzündeki uğursuz gülümsemeye bakıp gerçek halini gören Zephyr, aradıkları katilin o olduğunu biliyordu; kocasına işkence eden ve onu kör eden adam oydu. Hector.

Bölüm 30

Zephyr

HECTOR derin uçtan kaçmış olmalı.

Gördüklerini açıklayan hiçbir şey yoktu, arkadaş olduğu adamlarla karşısındaki canavarı anlamlandıran hiçbir şey yoktu.

Zen önündeki sandalyede kıpırdamadan oturuyor, Hector etraflarında dolaşırken gözlerini ondan ayırmıyordu; endişesini belli eden tek şey yüksek sesle nefes alıp vermesiydi.

Zephyr kendi sakinliğini korumaya çalıştı, paniğe kapılırsa bunun kız kardeşini daha da endişelendireceğini biliyordu.

"Ne halt ediyorsun, Hector?" Zephyr olabildiğince sakin bir şekilde sordu. Dışarı çıkmaları, yardım bulmaları gerekiyordu. Victor'un nerede olduğunu, onun da olanlara karışıp karışmadığını ya da yardımın yolda olup olmadığını bilmiyordu. Tanrım, halkından birine güvenebilir miydi?

"Bu kişisel bir şey değil Zephyr," dedi Hector ona her zamanki gibi küçük bir gülümsemeyle, kel kafası tepedeki sert ışığın altında tehditkâr bir şekilde parlayarak. "Bu sadece bir anlaşma."

"Ne anlaşması?" diye sordu. Ne haltlar dönüyordu?

Hector tekrar etraflarında dönerek Zen'in yanına geldi. Bıçağını çıkarıp başparmağının üzerinde gezdirdi. "Kimse Sendika'dan kaçamaz. Ama sen kaçtın, değil mi 5507?"

5507? Ne oluyor be?

Zen'in nefesinin kesildiğini, gözlerinin gerçek bir korkuyla Hector'a kaydığını gördü. Bu ona çocukken geçirdiği panik atakları hatırlattı.

"Zen," diye seslendi kız kardeşine. "Nefes al, Zenny. Ben buradayım." Bağlarından kurtulup yanına gidebilmeyi, elini tutabilmeyi ve ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi diledi.

Hector onların etrafında dönmeye devam etti. "Şansın yaver gitmiş olmalı. Kaçtın, doğruca polislere gittin ve normal bir aile tarafından evlat edinildin. Yeni bir isim aldın. 5507'nin tüm izleri silinmiş. Gerçek adının ne olduğunu biliyor muydun?"

Zen gözle görülür bir
şekilde yutkundu.

"Morana Vitalio."

Morana mı?

Bekle, Morana kayıp kızlardan biriydi. Bu, kız kardeşinin de onlardan biri olduğu ve değiş tokuş edildikleri anlamına mı geliyordu?

Ne oluyor be?

Zephyr sahneyi şok içinde izledi, parçalar birbirine karışıyordu.

Kız kardeşinin geçmişini hiç düşünmemiş ya da nereden geldiğini hiç merak etmemişti. Çocukken, kız kardeşinin ailesi tarafından bulunduğu inanmıştı ve hepsi bu kadardı. Büyürken bile, geçmişinin bazen Zen'i etkilediğini bildiğinden, her zaman bir kaza sonucu yetim kaldığını düşünmüştü. Bu, hayal edebileceğinden çok ama çok daha korkunçtu. Ve tüm bunları dinlemenin Zen için çok daha zor olduğunu biliyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Zen fısıldadı, sesi titriyordu, kara gözleri kocaman ve dehşet içindeydi.

"Hatırlıyor musun, Zenny?" Hector alay etti. "Arkadaşını nasıl geride bıraktığını hatırlıyor musun? Sen yatağında sıcacık yatarken onun hayatına ne olduğunu hiç düşündün mü? Oh, o şimdi oldukça rağbet görüyor."

Zephyr kız kardeşinin titrediğini gördü ve koruyucu içgüdüğü ön plana çıktı. Zen'in çocukluğunu hatırladı, şimdi olduğu gibi korkmuştu ve Zephyr her zaman onun şeytanlarıyla savaşıyordu.

"Ondan uzak dur," dedi Hector'a, dikkatini tekrar kendisine çekerek. "Ben katil değilim Hector, ama bu bağlardan kurtulmamam için dua etsen iyi olur. Seni öldürürüm."

Hector duyduğu en komik şeymiş gibi güldü. "Zephyr, sen her zaman ateşliydin. Dediğim gibi, kişisel bir şey değil."

Zen'e geri döndü. "Peki, nerede kalmıştık? Evet. Kaçtın ve her şey yolundaydı. Sendika kaçan küçük bir kızı umursamadı."

"O zaman neden şimdi?" Zen vücudundaki gözle görülür titremeye rağmen sordu. "Çünkü radara yakalandın tatlım," dedi Hector kız kardeşinin ellerine dokunarak.

yanak, ve o irkildi. "Göze batmamalıydın ama SLF'deki kanayan kalbinle, ne kadar güzelleştiğini görünce seni geri istediler. Özellikle içlerinden biri, seni işe koymadan önce çok istiyor."

Olamaz, hayır.

Zephyr fermuarlı kelepçelerine karşı mücadele ederek boş yere kaçmaya çalıştı.

"Anlaşmam basitti," diye devam etti Hector. "Seni onlara teslim edeceğim, onlar da Alfa'yı alaşağı etmeme yardım edecekler."

Zephyr durdu, aklı karışmıştı. "Alfa mı? Sen onun arkadaşısın!"

"Ve ikincisi," diye başını salladı Hector. "Aynı sokaklarda, aynı hayatın içinde doğduk. O her şeye sahipti, ben de ikincisine. Hayır," sesi

değişti, yüzündeki çirkinlik ortaya çıktı. "Bu şehri istiyorum, gücü istiyorum. Ve bunu almanın tek yolu? Onu dışarı çıkarmak. Ve onu dışarı çıkarmanın tek yolu? Ondan daha güçlü insanlar tarafından. Sendika benimle o kadar çok uğraştı ki, anlaşma yapmak kolay oldu."

"Peki ya cinayetler?" Zenith sordu, gözleri adamın elindeki bıçağın üzerindeydi.

Hector kıkırdadı. "Sadece eğlence için. Gözlerindeki umudun boğulduğunu görmekten daha iyi bir şey yok. Siktiğimin orospuları, içine doğduğumuz bu hayattan daha iyi olduklarını sanıyorlar. Ama değiller."

Başka bir daire.

"Onlara Alfa'nın adıyla gittim, ayrılmak istedikleri için onlara yardım edeceğini söyledim ve sadık aptallar gibi onun adına ve sözüne güvenerek beni takip ettiler."

Onları tekrar daire içine aldı.

"Onları bir ara sokağa götürdüm, yere yatırdım, tecavüz ettim. Onlara bunun özgürlüğün bedeli olduğunu söyledim ve bana izin verdiler. Özgürlük için yaptılar."

Adam güldü ve Zephyr adamın ruhundaki çirkinliğin her bir gözeneğinden sızdığını hissetti, adam her bir korkunç detayı büyük bir keyifle anlatırken midesi bulanıyordu.

"Ve sonra bıçağımı tam buraya sapladım," diye fısıldadı, elini onun yanına koyarak kusmuğun yükselmesini sağladı.

"Nefes nefese kalmışken onları becermek gibisi yok. Onları çok sıkı yapıyor."

"Sen hastasın," diye öğürdü, burun deliklerinden nefes alıyordu.

"Öyleyim," diye sırıtarak kızın yüzüne baktı. "Ama öldüklerinde, ben onların *tanrısıyım*. İçlerindeyim, dışlarındayım, onları bu hayattan diğetine götürüyorum."

Kusacaktı.

Geri çekildi. "Ama Bitirici'yi yere serip, o orada çaresiz ve uyuşturulmuş bir halde yatarken, başına gelen hiçbir şeyi hatırlayamazken içini oymanın verdiği his gibisi yoktu."

Zephyr midesindekileri yana boşalttı, vücudunu dolduran öfkeyle titriyordu. Bu canavar Alfa'yı, onu ve sayısız başka kadını yok etmişti. Onun fahişe dediği kadınlarla tanışmış, onlarla vakit geçirmiş, arkadaşlık etmişti. Alfa'nın annesi de onlardan biriydi. Onlar *insandı* ve o onları değersizmiş gibi katletmişti.

Yutkundu ve kız kardeşine odaklandı. Tamam, bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu. Bir şekilde yardım almayı başaramazsa, Morana yaralıyken kimsenin bir süre onu aramayacağını biliyordu. Arıyor olsalar bile, onları yeterince çabuk bulamayabilirlerdi. Kendilerine güvenmek zorundaydılar.

"Ama seni teslim etmeden önce Zenny," dedi Hector bıçağının kenarını yalayarak. "Bu kadar bekledikten sonra tadına bakmam gerek." Bıçağı Zen'in üst kısmına götürdü ve omzunun bir tarafını yırttı. Zen nefes nefese kaldı ve Zephyr debelendi.

"Ondan uzak dur, yoksa yemin ederim-"

Tehditleri duyulmadı.

Zenith'in bağlarını çözerek onu yere itti ve kız kardeşi far ışığına tutulmuş bir geyik gibi felç oldu.

Zephyr onun bakışlarını tuttu, hıçkırarak ağlıyordu ama onun iyiliği için kendini tutuyordu. "Savaş onunla Zen. O zayıf biri. O lanet bir korkak. Sen bundan daha güçlüsün. Savaş onunla, bebeğim."

Onun sözleri kız kardeşinin içinde bulunduğu sersemliği bozdu. İçinde bir şeyleri tetiklemişti. Zephyr onun bakışının değiştiğini gördü, Hector'u hazırlıksız yakalayarak geri itmeye başladığında yüzünü kararlılık dolduruyordu. Görünüşe bakılırsa

Kadınların karşılık vermesine alışkındı, özellikle de onlara özgürlükleriyle şantaj yapıyorsa.

Zen bir şekilde Hector'un elinden kurtuldu ve bağlı olduğu sandalyeye doğru koştu. Sandalyeyi kaldırıp Hector'un kafasında parçaladı.

Yere düştü.

Ağır ağır nefes alarak bıçağı onun yanından aldı ve Zephyr'e doğru koşarak titreyen elleriyle fermuarları kesti. Bağlarından kurtulan Zephyr ayağa fırladı ve ona sarıldı, Zen'in kollarının onu sımsıkı sardığını, her ikisinin de bedenlerinin titrediğini hissetti.

"Uyanmadan buradan gidelim." Kız kardeşini çekiştirerek dışarı çıkardı.

İkisi de kulübeden çıkıp terk edilmiş iskeleye doğru koşarak nereye gideceklerini bulmaya çalıştılar. Bölgede ne bir ışık, ne bir tekne, ne de bir yaşam belirtisi vardı.

"Şu taraftan," diye yolu işaret etti Zen. "Burası Alfa'nın adamları buluşmaya geldiği yer. Orada bir yol var. Yardım bulabiliriz."

İkisi de yola doğru koşmaya başladı, ikisi de nefes nefese kalmıştı, Zephyr'in kasları ağrıyordu ve kız kardeşinin daha iyi durumda olduğundan şüpheliydi. Göğüsleri kabarıyor, ikisi de zor nefes alıyordu, devam ettiler. Neredeyse dönüşte bir el silah sesi duyuldu.

İrkilen Zephyr hızını artırdı, ancak kız kardeşinin elinin onunkinden kaydığını hissetti.

Onu neyin engellediğini görmek için koşmayı bıraktı. Ve içindeki her şey *donda*.

Zen bir noktada durmuş, ellerindeki kana bakıyordu; karnının üzerinde büyük, koyu bir leke oluşmuştu. Gözlerini kocaman açarak Zephyr'e baktı,

Güzel yüzü solgun ve acı içinde buruşmuş, bacakları buruşmadan hemen önce.

"Hayır."

Her şey durdu.

Zephyr onun yanında dizlerinin üzerine çökerek kız kardeşini kollarının arasına aldı. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! Zen. Bana bak, sadece benimle nefes al, iyi olacaksın, önemli değil. Shhhh-"

Kız kardeşinin titrediğini ve yüzünde benzer gözyaşları olduğunu hissettiğinde hıçkırıklara boğuldu.

"Bu... bu çok soğuk, Zee," kız kardeşinin dişleri takırdıyor, vücudu şiddetle titriyordu.

Zephyr onu kollarının arasına daha sıkı aldı. "Ben buradayım bebeğim," diye hıçkırdı. "İyi olacaksın. Her şey yoluna girecek. Yardım yolda."

Zen titrek bir gülümseme verdi, gözleri hafifçe puslandı. "Yalancı. Seni seviyorum, Zee. Sen... umduğum... en iyi... kardeşsin..."

Zephyr başını salladı, elleri kız kardeşinin karnından çıkan kanı buldu. "Sakın veda etme! Zen. Lütfen. Burada kal."

Zen'in eli kanlı ve titreyerek yüzüne geldi, gözleri kapandı.

Zephyr onu sarstı, sesi titriyordu. "Zen. Zenny. Dayan biraz. Lütfen benimle kal. Buradan çıkacağız."

Yapamazlar. Burası terk edilmişti, sokakta hiç araba yoktu ve kimseyle iletişim kurmanın bir yolu yoktu. Çaresizlik ve acı içinde çılgılık atan Zephyr, ne yapacağını bilmeden kız kardeşini göğsüne bastırdı.

Zen sadece kan kaybından baygındı. Hepsi bu kadardı. Bir şekilde hastaneye ulaşacaklar ve her şey yoluna girecekti. Bir şekilde, bir yolunu bulacaktı.

Görüş alanının çevresinde bir şey hareket etti. Zephyr bakınca gölgelerin arasından bir adamın çıktığını gördü, yüzü kapüşonunun altında gizlenmişti ve yanlarına doğru eğilmişti.

"Nereye gitti?"

Sesini tanıdı, Tenebrae'de ona zarfı veren adamdı.

Kalbinde umut çiçekleri açtı.

"Lütfen ona yardım et," diye yalvardı, sesi gözyaşlarıyla karışmıştı.

"Lütfen. Sana yalvarıyorum. Lütfen. Lütfen. Kız kardeşime yardım edin."

Eldivenli bir elin kız kardeşinin boynuna uzandığını ve nabzını kontrol ettiğini gördü. Tabii ki orada olacaktı. Yavaş ama orada.

"Özür
dilerim."

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Kız kardeşini sallayan Zephyr nabzını kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu. "Zen, bebeğim, hadi cevap ver bana.

Zen. Zen!"

Daha önce hiç bilmediği bir acı kalbine saplandı, onu parçaladı, yaraladı, hayattan çok sevdiği kız kardeşiyle birlikte bir parçası sonsuza dek gitti. Zephyr acı içinde feryat etti, hıçkırdı, hıçkırdı ve hıçkırdı, ta ki her şey kararana kadar.

Bölüm 31

Alfa

HECTOR KAYBOLMUŞTU.

Bu iyi bir şeydi yoksa Alfa onu doğrar ve iç organlarını şehrin dört bir yanına asardı. İçinde kaynayan öfke, morgda Zenith'in cesedine bakarken hissettiği kayıp acısıyla hafıfledi. Onu kısa bir süredir tanınmasına rağmen, baldızı bir ışıktı ve onun yokluğunun bıraktığı kaybı hissedebiliyordu.

"Bu o," diye resmi amaçlar için onu teşhis etti, sesi hırçındı ve odadan çıktı. Gözü yandı, göz bandının arkasındaki kaşıntı şiddetlendi. Ellerini yumruk yaptı ve derin bir nefes aldı.

Hastanelerden nefret ederdi. Çocukluğuna, annesini kurtarmak için harcadığı zamana dair çirkin mi çirkin anıları geri getiriyorlardı. Ama şu anda başka bir yerde olamazdı, ne Zephyr içeride sakinleştiriciyle yatarken, ne Morana kan kaybından travma tedavisi görürken, ne de Zenith, güzel Zenith, dondurucuda griyken.

Tek bir günde dünyası alt üst olmuştu. En yakın arkadaşı en büyük düşmanı olmuştu, ailesi kaybolmuştu ve bu kayıp...

Morana yaralı ve kan kaybediyor olmasına rağmen bir şekilde Tristan'ı hastaneye giderken olanları anlatacak kadar uzun süre aramayı başarmıştı. Alpha, normalde soğukkanlı olan adamın hastaneye giderken tamamen çılgına döndüğünü görmüş, kendisi de karısını ve kız kardeşini bulmak için şehrin altını üstüne getirmişti. Ve sonra bilinmeyen bir numaradan aranmış, aksanlı bir ses onların da hastanede olduğunu söylemişti.

Bir gün hastanedeydi ve Hector o süre içinde yıllardır öldürmediği kadar çok adamını öldürmüştü. Hector'un işlediği suçlarla bağlantılı olduğu tespit edilen herkes ortadan kaldırılmıştı. Victor arabasında baygın halde bulunmuştu, kardeşinin yaptıklarından tamamen habersizdi. Belki de Alfa'dan daha öfkeli olan tek kişi oydu.

Bir araba gıcırdayarak durdu. Alfa burnundan nefes verdi ve kayınvalidesinin onlar için gönderdiği araçtan koşarak inişini izledi, her ikisinin de yüzleri şaşkın, dehşete düşmüş ve hayatlarını kasıp kavuran fırtınaya inanmamıştı.

"Polis söyledi," dedi Zephyr'in babası yutkunarak. "Bu doğru mu?" Bunu yapmak zorunda kalmamayı diledi.

Alfa başını salladı.

Bir avuç içi yüzüne çarptı, tokat yanağını ısıttı. Annesi. Sessizce karşıladı.

"Hepsi senin yüzünden," diye ağlayarak ona bir tokat daha attı. "Hayatlarımızı mahvettin. Seni asla affetmeyeceğim. Hepsi senin yüzünden!"

Zephyr'in babası annesini geri çekti ve Zephyr kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ona döndü.

Alfa onun yaşadığı acıyı hayal bile edemiyordu, çok sevdiği bir çocuğunu kaybetmişti, diğeri ise hastanedeydi. Sessiz kalmasının ve ona Sendika'nın Zenith için geleceğini söylememesinin nedenlerinden biri de buydu, onunla ya da onsuz. Zenith ilk günden beri işaretliydi.

Onlardan kaçtığı an. Onun kayıp kızlardan biri olduğu, Gabriel Vitalio'nun gerçek kızı olduğu gerçeğini kafasına yerleştirmek onun için hâlâ zordu.

Lanet olsun, berbattı.

Kayınvalidesi üst kata, Zephyr'in tutulduğu yere çıktı ve o da dışarıdaki duvara yaslanıp yıldızlara bakarak her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalıştı. Annesi haklı mıydı? Zenith yakınlığı nedeniyle Hector'un radarına girmemiş olsaydı hayatta olabilir miydi ya da Hector onu SLF aracılığıyla bulabilir miydi? Organizasyonda onun bilmediği kaç kişi daha saklanıyordu? Onu yönetmek masum hayatlara mal olmaya değer miydi?

"Hector yeraltına indi." Yanından gelen ses onu biraz ürküttü.

Gölge Adam.

Gölge gibi hareket ediyordu. Ama Alfa şimdi ona borçluydu. "Karımı geri getirdiğin için teşekkürler."

Bir duraklama oldu. "Yaşayacak mı?"

"Evet."

"Kız kardeşine yardım edemediğim için üzgünüm." "Ben de."

Bir duraklama daha. "Beni daha önce aramalıydın. Seni ona götürebilirdim."

Ses tonundaki bir şey Alfa'nın gözlerinin seğirmesine neden oldu. "En başta neden onu takip ediyordun? İlginiz neydi?"

Çakmak çaktı, sadece onu tutan elin çizgilerini gösteriyordu. Adamın cevap vereceğini sanmıyordu.

"Oyuncağımı kırdı."

Belirsiz.

"Karına git, Finisher," dedi adam. "Ve kendini hazırla. Her şey daha yeni başlıyor."

Bu uğursuz uyarıyla birlikte, Alfa başka bir şey söyleyemeden, yanındaki varlık kayboldu.

Alfa göğsünü ovuşturarak içeri, özel oda koridoruna gitti.

Zephyr odalardan birindeydi ve ailesi ziyarete geldiği için dışarıda, koridorda kalmıştı. Dante de orada, hastane sandalyelerinden birine oturmuş, öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, yüzü kasvetli bir haldeydi. Amara çocuklarla birlikte yerleşkedeydi, onları yeni bir yerde uzun süre yalnız bırakmak ya da hastaneye getirmek istemiyordu. Tristan başka bir odanın kapısına dayanmış, gözlerini içerideki Morana'yı görmesini sağlayan camdan hiç ayırmıyordu.

Alfa onu görmüştü, vücuduna tüpler takılmıştı ve iyi görünmüyordu. Ama doktor iyileşeceği konusunda onlara güvence vermişti.

Öte yandan karısı asla iyileşemeyecekti. İki kız kardeşin ne kadar yakın olduğunu ilk elden görmüştü ve Zenith'in sıcaklığını hatırlamak bile boğazının düğümlenmesine neden oluyordu. Dünya onsuz daha karanlık bir yerdi.

"İyi misin?" Dante ona sordu. Alfa bilmiyordu. Hâlâ öfke içindeydi, hem ihanet hem de kayıpla boğuşuyordu ve uyandığında Zephyr'in yanında olmak için her şeyi bir kenara itmesi gerektiğini biliyordu.

Omuz silkti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Tristan'a baktı. "Morana benim şehrimde yaralandığı için üzgünüm."

Diğer adamın çenesinin sıkıştığını gördü ama hiçbir şey söylemedi, sadece kızın yattığı yere baktı.

Zephyr'in ailesi diğ er odadan  ıktı. Annesi ona öyle bir nefretle bakıyordu ki, bunu iliklerinde hissetti ve bunun için onu suçlamadı. Babası onun yanında durdu. "Zephyr'i iyileşmesi için bizimle birlikte eve g nder. Bir kızımız kaldı ve onu da kaybetmek istemiyoruz."

Alfa hemen reddetme isteğini bastırdı. Onun gitmesini istemiyordu. Onun gitmesini asla istemedi. Son günün korkusunu tatmak, onsuz bir hayatın nasıl olabileceğini tatmak... ona anlam veriyordu. Onun can damarıydı.

"Eğer sana gelmek isterse, onu getireceğim. Söz veriyorum." Bunu söylemek ona pahalıya mal oldu ama söyledi, kızın neye ihtiya ı olacağını, kaybı için onu da suçlayıp su lamayacağını bilmiyordu.

Babası ba ını salladı, yüzü duygularla doluydu ve annesini yanına aldı.

Dante omzuna bir tokat attı, gözleri ciddiye. "Bizim dünyamızda erkekler a kı bulamaz, kardeşim. Gitmesine izin verme. Neye ihtiya ın olursa, ben buradayım."

Dante'nin bunu teklif etmesi onu etkiledi. İkincisi gittiğine göre yardıma ihtiya ı olacaktı.

Derin bir nefes aldı ve karısının odasına girdi. Yatağında uyuyordu, sakinleştirici verilmişti, baygın haldeyken bile yüzü gergindi.

Alfa onun yanına oturdu, küçük, yumuşak elini avuçlarının içine aldı ve gözlerinin yandığını, yüzündeki ıslaklığın sakallarına doğru kaydığını hissetti.

Her şeyin üzerine çökmesine izin verdi, son gün, son ay, son on yılda inşa edilen ve inşa edilen her şey, hastanede olmak ve getirdiği anılar, arkadaşını ihanetle kaybetmek, onu k r eden kişinin kendisi olduğunu fark etmek, Zephyr'i unutmak ve hala o anıları alamamak, Zenith'i kaybetmek ve neredeyse karısını kaybetmek, her şey üzerine çöktü

ve orada, o uyurken elini tutarak, yirmi yıl sonra bir hastanede ağladı.

PRE-EPILOG

Zephyr

Hastanede uyandığında ilk hatırladığı şey Zen'in ona bir yastık fırlattığı, gözlerini aydınlatan geniş bir gülümsemeyle güldüğü ve ona kendini öldürmemesini söylediğiydi. Bir sonraki anısında Zen kollarında yerde yatıyordu, dudaklarında titrek bir gülümseme vardı ve gözlerindeki ışık kaybolmuştu.

Zephyr gözlerini kırpıştırarak tavana baktı, gözyaşları yüzünün kenarından aşağı dökülüyordu, kalbindeki boşluğu düşünemiyordu. Keder bazen böyleydi -düşüncesiz, sözsüz, sessiz. Bazen de açıklanamazdı, çatlak bir kalp tarafından dışarı pompalanır, vücudun her yerine giden kana karışır, nefes almak kadar düzenli hale gelene kadar hücrelere karışırdı.

Yan tarafına baktığında kocasının sessizlikle ona baktığını gördü, iliklerinde hissettiği kayıp onun tek gözüne yansımıştı. Kadın kocasının elini sıkıca tuttu, kocası da ona gücünü verdi ve neye ihtiyacı varsa almasına izin verdi.

Birkaç dakika kendini yas tutmaya bıraktıktan sonra mırıldandı. "O..."

Yüzündeki ifade yeterli bir cevaptı.

Gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "O... Sendika'dan kaçtı mı?" "Evet."

Tanrım, neye katlanmıştı? Küçük kız kardeşi.

"Ailem...?"

Ona başıyla onay verdi.

Zephyr burnunun sızladığını, dudaklarının titrediğini hissetti. Sandalyeden kalkıp yanına geldi, onu kollarına çekti ve sel kapıları yeniden açıldı. Zephyr onun göğsüne kapanıp hıçkırığa hıçkırığa ağladı, kız kardeşinin bedenini tutmanın ve son nefesini görmenin acısıyla feryatları bedenini terk etti ve Zephyr tüm bunlar boyunca ona sarıldı, onun gücü içindeki fırtınaya karşı bir kaya gibiydi.

Bir hafta sonra cenazeyi kaldırdılar.

Küçük kız kardeşi yerde yatıyordu, Zen'in ailesi, arkadaşları, meslektaşları ve ışıyla dokunduğu tüm hayatlar etkinliğe katılıyordu. Morana bir kenarda oturuyordu, kolu askıdaydı, yanında Tristan vardı ve diğer kadını görmek kız kardeşiyle ilgili pek çok şeyi sorgulamasına neden oldu ve Morana muhtemelen biliyordu, çünkü birbirlerine her baktıklarında gözlerinde bir acı vardı.

Ailesi ona sarıldı ama kocasına bir bakış bile atmadılar. Onu suçladıklarını biliyordu ama bildiklerini bildiğinden, bu onun taşıması gereken bir yük değildi. Zenith kötü bir şeyden kaçmış, kendine iyi bir hayat kurmuştu ve bu onu yakalamıştı. Alfa bunun olacağını göremezdi. Muhtemelen Zenith'in kendisi dışında kimse göremezdi. Kız kardeşi gitmişti ve sırları

onunla birlikte. Nelerden kaçtığını ve neleri geride bıraktığını asla bilemeyeceklerdi.

Cenaze töreni onu hiç olmadığı kadar yormuştu. Ciğerleri yeterince hava almıyormuş gibi hissediyordu ve ne kadar çabalarsa çabalasın, kendilerini gergin, ağır ve nefes darlığı içinde hissediyorlardı. Nefes alabildiğini hissettiği tek an, kendini kocasının kollarına bıraktığı ve kocasının da ona sarılarak tüm gücünü kullanmasına izin verdiği andı.

Şarabından bir yudum alan Zephyr güvertede oturmuş, üç köpeği de sandalyesinin etrafını sarmış, ötesindeki ormana bakıyordu. Eve döndüğünden beri onun kederini hissetmişlerdi ve Baron da dahil olmak üzere hepsi o zamandan beri şefkatleriyle onun yanındaydı.

İçeride herkesin Sendika ve nasıl ilerleyecekleri hakkında konuştuklarını duydu ve ikiye bölündü. Bir yanı her şeyi bilmek istiyordu, kız kardeşinin neden kaçtığını öğrenmek ve onu avlayan pisliklerden intikamını almak istiyordu. Zephyr hayatında ilk kez başka bir can alabileceğini hissetmişti. Ona Hector'un kaçtığını söylemişlerdi ve onu bir daha görürse öldüreceğini biliyordu.

Başka bir parçası, daha büyük olan parçası ise hiçbir şey bilmek istemiyordu. Zen'i olduğu gibi, kocaman kalbi, güzel ruhu ve özverili sevgi dolu haliyle hatırlamak istiyordu. Kız kardeşinin içinde bulunduğu cehennemden kaçmak için kötü bir şey yapıp yapmadığını bilmek istemiyordu. Birinin onu neden bu şekilde avladığını bilmek istemiyordu. Küçük kız kardeşi koşulsuz sevdiği ilk kişiydi ve onu hep öyle hatırlamak istiyordu.

Ama aynı zamanda gerçeği de öğrenmek istiyordu. Her ne kadar saklanmak istese de, bu artık onun dünyasıydı ve kız kardeşini almıştı ve gerçekleri bilmek istiyordu.

Ayağa fırlayarak, köpekler peşinde olduğu halde içeri girdi.

Dante ve Amara bir kanepede, Tristan ve Morana diğesinde, kocası ise koltukta tek başına oturuyordu. İeri girdiğinde altın rengi, güçlü bakışları ona yöneldi ve elini uzatarak onu yanına çağırdı. Kadın sessizce kocasının yanına yürüdü, kocası onu kucağına çekerken yerleştirdi ve şarabını yudumladı.

"Çocuklar nerede?" diye sordu, etrafına bakındı ve kaosu olmadığını gördü.

Amara yumuşak, boğuk sesiyle, "Üst katta, uyuyor," diye cevap verdi. "Leah onlarla kalıyor."

Zephyr başını salladı, içinde Leah'nın güvenilir olup olmadığından şüphe eden bir tohum vardı. Kocası dışında herhangi birinin güvenilir olup olmadığından. Artık kimseye güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Alfa onun sırtını ovarak çalkantılı düşüncelerini yatıştırdı.

"O Gabriel'in kızıydı," diye yutkundu Morana, gözleri buğulanarak Zephyr'inkilere kilitlendi. "O benim gerçek halimdi. Ve hep ona ne olduğunu merak ettim, biliyor musun? İyi olup olmadığını. Ve gitmiş olsa da, iyi bir hayatı olduğu için, sana sahip olduğu için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Seviliyordu ve bunu biliyordu."

Zephyr boğazının düğümlendiğini ve şarap kadehini sıkıca kavradığını hissetti.

Alfa'nın kolları onu usulca sıkarak yalnız olmadığını hatırlattı.

"O gün, sen ona bakarken..." Zephyr o günü çok canlı bir şekilde hatırlayarak sözlerini yarıda kesti.

"Tanıdık geliyordu," diye tamamladı Morana, Tristan'ın yanına eğilerek.

Hastaneden taburcu edildiğinden beri adam onu hiç yalnız bırakmamıştı.

"Gölge Adam," diye paylaştı Zephyr. "O gece oradaydı. O gece oradaydı. sonra... Hatırlamıyorum ama sanırım bizi hastaneye bıraktı."

Kocası başını salladı. "Hector'u kendi sebepleri için takip ediyordu.

Sanırım cinayetlerden bu şekilde haberdar oldu."

Dante diğerk koltuktan esprili bir şekilde konuştu. "Vin'i Hector'un üzerine saldım. Yakında kiminle anlaşma yaptığını öğreneceğiz."

"Kardeşi zaten onu arıyor," dedi Alfa. Victor'un, kardeşinin ne yaptığını öğrendikten sonra çok öfkelenendiğı söylenmişti ona. Onu avlamaya gitmişti. Hector ölü bir adamdı.

"Vin güvenilir biri mi?" diye sordu.

Amara şaşırtıcı bir şekilde, "Çok," diye yanıtladı.

"Gölge Adam bunun sadece bir başlangıç olduğı konusunda beni uyardı," diye kocası hepsini bilgilendirdi. Morana'nın nefesinin kesildiğini duydu, Amara bu uğursuz sözler karşısında yutkundu.

Sessizlik üzerlerine çöktü, hepsi kendi düşünceleri tarafından tüketildi.

Zephyr huzursuz bir şekilde ayağı kalktı, güverteye geri döndü, köpekler yine peşindeydi ve onu yalnız bırakmadılar.

Her şeyin karanlık ve kasvetli görüldüğü manzaraya baktı ve geleceğın onlara ne getireceğini merak etti.

Güçlü kollar onu sarmadan önce arkasından bir varlık geldi. Zephyr, şu anda altüst olmuş dünyasındaki tek sağlam ve gerçek şey olan tek gözlü canavarının kucağına geri gömüldü. Günler boyunca onun dağı olmuştu, katı, aşılmaz, kımıldamaz. Duygularının çığ gibi büyümesiyle sarsılmayacağını bildiğı için ona öfkelenmişti.

"İyi olacağız, değıl mi yakışıklı?" diye fısıldadı usulca, daha iyisini ummaktan neredeyse korkarak.

Kollarını ona doladı, başına bir öpücük kondurdu. "Gri sonsuza dek sürmeyecek, gökkuşağı."

Hayır, olmazdı.

Hector rüzgârın içindeydi, Sendika daha yeni başlıyordu, Gölge Adam bilinmiyordu ve gelecek belirsizdi.

Ama yıllarca sevdiği ve seveceği adamın kollarında Zephyr nefes alabildiğini hissetti.

Gri sonsuza kadar kalmayacak.

Umarım Alpha ve Zephyr ile Karanlık Ayet'te yaptığınız yolculuktan keyif almışsınızdır. Serinin son kitabının zaman çizelgesinden sonraya denk gelen daha büyük bir sonsözleri daha var. Devam eden bir seri olarak, bu onların şimdilik mutlulukları. Onları ve diğer karakterleri son kitapta göreceksiniz.

Kitap 5'e bir göz atmak için sayfayı çevirin.

BOnUs EPILOGUE

H mI

Gölgelerin içinde oturmuş onu izliyordu.

Müzayede kulübünün yanıp sönen ışıkları sahnenin üzerinden geçti, yarı saydam cüppeler içindeki üç kadın ortada duruyordu. Yanlardakilere bakmadı, heterokromatik gözleri ortadaki üzerindeydi. Onu inceledi, ayaklarının dibinde göz kırpışını, yüzünün dünyaya karşı ölü oluşunu. Yaşadığına dair tek işaret saçlarıydı, ilk andan beri dikkatini çeken saçları.

İçkisini yudumlar gibi yaptı ve bu gece kimin ellerinde öleceğini merak etti. Hepsi ona asla teklif vermemeleri gerektiğini biliyordu, taliplerinin cesetlerinin izi yüksek sesle bir mesaj gönderiyordu. Yine de, her zaman birileri bunu yapardı. Birileri her zaman kaderlerine meydan okurdu. Ve her zaman biri ölürdü. Son seferinde beynine bir keskin nişancı kurşunu isabet etmiş, zavallının kanı solgun tenine sıçramıştı. Bu sefer daha kişisel bir şey yapacaktı. Belki de o izlerken onları benzine boğacaktı.

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gözleri iyi giyimli erkeklerden oluşan kalabalığı taradı, doğrudan gölgeli köşelere gitti, bunun

kaldığı yer. Bu hoşuna gitmişti.

Kadının onun silüetini gördüğü anda yüzünde nefret ve ihanet karışımı bir ifadenin herkesin görebileceği şekilde kazındığını gördü. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Saplantısı derinleşti.

Ön taraftan bir adam ona teklif verdi ve kazandı. Sahneden ayrılırken alev saçları arkasından savruldu.

Bu gece kimi öldüreceğini bilerek onu takip etti.

Ne de olsa kız onun oyuncağıydı.

Karanlık Ayet serisinin son kitabı olan İsimsiz - Karanlık Bir Saplantı

Romansı 24 Mayıs 2022'de yayımlanıyor.

[Buradan ön sipariş verin.](#)

Teşekkür

Bu kitabı yazmak değil ama düzenlemek benim için zor oldu. Bu serinin son ikinci kitabı olarak, neyi bu kitapta tutup neyi bir sonrakine saklayacağıma karar vermekte zorlandım, bu da uzun bir taslağı daha kısa bir kitap haline getirdi. Bu bir yolculuktu, özellikle de Zephyr için çünkü o her şeyi çok hassas bir şekilde yaşıyor ve kalbini böyle açıp incinmek kolay değil.

Bu kitabın ve yazma yolculuğumun bu hale gelmesini sağlayan birkaç kişiye teşekkür etmek istiyorum.

Başından beri benimle olan, Tristan ve Morana ile Dark Verse trenine binen okurlarıma, sizler benim OG'lerimsiniz. İki yıl sonra bile bu seriyle yolculuğa devam etmeniz inanılmaz. Seriyeye yeni katılan okurlarıma sesleniyorum, heyecanınız bulaşıcı! Özellikle ilk serimde bana böyle bir neşe ve sebat etme gücü verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu seri kalbimde her zaman en özel yere sahip olacak.

İkinci olarak, aileme - her zaman arkamı kolladığınız ve en zor anlarda bile bana inandığınız için teşekkür ederim. Sizin olduğum için minnettarım.

her gün. Teşekkür ederim.

Beni böylesine sevgi ve nezaket yağmuruna tutan kitap topluluğuna. Tüm blog yazarlarına ve kitap yorumcularına, sanatçılara, editörlere, fotoğrafçılara, edindiğim arkadaşlara teşekkür ederim. Sevginiz ve cömertliğiniz benim için dünyalara bedel. Bebeklerim hakkında konuşuyorsunuz ve ağızdan ağıza yaydığınız sözler benim için tanık olduğum en inanılmaz deneyim oldu. Her şey için çok teşekkür ederim!

Ve Nelly'ye. Sen benim kahramanımsın. Hikâyelerime yeteneğini ve vizyonunu kattığın için sana teşekkür etmek için kalbimden geçen kelimeler asla yeterli olmayacak. Sözlerime mükemmel görseller verdiğin ve tuhaf isteklerime tahammül ettiğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Zainab ve Rachel'a, gözlerim kısıldığında örümcek ağlarının tozunu aldığınız için teşekkür ederim. Size minnettarım!

Arkadaşlarıma. Günlerce mesajlara cevap vermiyorum ve çoğu zaman kendimden geçiyorum ama yine de beni seviyorsunuz. Bana katlandığınız için teşekkür ederim.

Hepiniz dünyamı daha iyi bir yer haline getiriyorsunuz.

En önemlisi, bunu okuyan sana, kitabımı alıp beni okumayı seçtiğin için teşekkür etmek istiyorum. Buraya kadar gelebildiyseniz, size sonsuza dek minnettarım. Umarım beğenmişsinizdir ama beğenmediyseniz bile seçtiğiniz için teşekkür ederim. Zaman ayırdığınız için çok minnettarım. Lütfen bir sonraki kitap dünyanıza atlamadan önce bir yorum bırakmayı düşünün.

Çok teşekkür ederim!

RUNYX TARAFINDAN ALsO

Karanlık Ayet Serisi:

[1 - Avcı](#)

[2 - Azrail](#)

[3 - İmparator](#)

[4 - Bitirici](#)

[5 - İsimsiz](#)

Bağımsızlar:

[Gothikana - Karanlık Bir Academia Gotik](#)

[Romantizmi Arkana - Karanlık Bir Tarihi Gotik](#)

[Romantizmi Kinetik - Karanlık Bir Soyguncu](#)

[Motorcu Romantizmi](#)

YAZAR HAKKINDA

RuNyx, evrenler yaratmanın ve onları ateşe vermenin uluslararası en çok satan yazarıdır. Onun hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz?

[Web sitesini ziyaret edin.](#)

Tüm kitap [güncellemelerini](#) ve bonus sahneleri almak [için bültenine](#) [kaydolun.](#)

Kitaplarını [okuyucu grubundaki](#) diğer kişilerle sohbet eder.

En çok [Instagram](#)'da aktif, o yüzden onu oradan takip edin.

Onu [Goodreads](#) ve [Amazon](#)'da bulabilirsiniz.